

Ш 949438
У-45

**УКРАЇНСЬКІ
НАРОДНІ
ПІСНІ**

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ

9434

Центральна бібліотека
ВІДДІЛ МІСТЕЦТВ

Державне видавництво
ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА І МУЗИЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ УРСР

КИЇВ · 1961

РЕВОЛЮЦІЙНІ ПІСНІ

СМІЛО У НОГУ РУШАЙТЕ

В темпі маршу

Сміло у ногу рушайте,
Душу гартуйте в борні,
Груддю собі прокладайте
Шлях у країни ясні.

} Двічі

Вийшли ми, браття, з народу,
Діти робочих родин.
Спілка братерська й свобода —
Шлях перед нами один.

} Двічі

Довго тримали нас в пугах,
Зараз — до бою мерщій!
Щоб волю й щастя добути,
Ми вирушаємо в бій.

} Двічі

Ось робітничі колони
Знищать знування і гніт.
Прапор засяє червоний,
Вкриє поновлений світ.

} Двічі

ХМАРИ ЗЛОВІСНІ НАВИСЛИ НАД НАМИ

Темп маршу

Хма-ри зло-віс-ні на-вис-ли над на-ми, си-ли во-ро-жі нас
тяж-ко гні-туть... Стань-те ж до бо-ю у-сі зво-ро-га-ми,
смерть, а-бо во-ля та ола-ва нас ждуть! Ми ж не аля-ка-є-мося!
Гор-до та смі-ло стяг під-не-се-мо за пра-ве-є ді-ло,
стяг бо-роть-би за сво-бо-ду на-ро-ду, щоб на-ну-ва-ли скрізь
Приспів
во-ля та зго-да! Вла-ви ста-вай-мо, стяг під ні-май-мо,
хай ли-не гріз-но мо-гут-ній наш спів, гор-до і смі-ло за
пра-ве-є ді-ло вда-ри-мо ра-зом на всіх во-ро-гів!

Хмари зловісні нависли над нами,
Сили ворожі нас тяжко гнітуть...
Станьте ж до бою усі з ворогами,—
Смерть або воля та слава нас ждуть!
Ми ж не злякаємось! Гордо та сміло
Стяг піднесемо за правее діло,
Стяг боротьби за свободу народу,
Щоб панували скрізь воля та згода!

П р и с п і в:

В лави ставаймо, стяг піднімаймо,
Хай лине грізно могутній наш спів,
Гордо і сміло за правее діло
Вдаримо разом на всіх ворогів!

Пухне із голоду люд весь робочий.
Доки ж ми будемо, браття, терпіть?
Доки катюга, до крові охочий,
Буде по світові кров нашу лить?
Станьмо до бою! Не згинуть ніколи
Ті, що поляжуть за щастя людей,
Ті, що життя віддадуть задля волі,
Ті, що у тюрми підуть з-за ідей!

П р и с п і в.

Нам ненависні тиранів корони,
Час настає їх ногами стоптать,
Час настає зруйнувати всі трони
І на маленькі тріски поламати!
Помста усім ворогам-супостатам,
Що закували народ в кайдани!
Помста і смерть всім царям-плутократам!
Нумо ж до бою, всі праці сини!

П р и с п і в.

ШАЛІЙТЕ, ШАЛІЙТЕ, СКАЖЕНІ КАТИ

Помірно

С. А.
Т. Б.

Ша - лій - те, ша - лій - те, ска - же - ні ка - ти! Го - дуй - те шпі -
о - нів, бу - дуй - те тюр - ми! До бо - ю сто - ти - сяч по - бір - ни - ків
ста - не. Пір - вем! Пір - вем! Пір - вем всі кай - да - ни! За - ни!

гіт. Для повтор. Для закінч.

Шалійте, шалійте, скажені кати!
Годуйте шпівнів, будуйте тюрми!
До бою сто тисяч побірників стане.
Пірвем! Пірвем! Пірвем всі кайдани!

За волю народу, за його права
Не страшні кайдани, солодка тюрма,
Бо вільного духу не скути в кайдани!
На смерть! На смерть! На смерть вам, тирані!

Робітники духу, робітникам всім
Ми руки подаймо! На бій їх ведім!
Бо всіх нас злучила однакова доля:
І труд, і піт, і кров, і неволя.

Від краю до краю не громи гудуть:
Робітників полки сполучені йдуть,
І поклик рокоче: вставайте, народи!
Прийшла пора: пора — день свободи!

Підвалини світу валяться старі,
Поблідли нероби, дрижать упирі...
Бо воленьки зоря вже сходить яскрава
Для всіх! Для всіх! Для всіх рівні права!

За волю народу, за його права
Не страшні кайдани, солодка тюрма,
Бо вільного духу не скути в кайдани!
На смерть! На смерть! На смерть вам, тирані!

В НЕВОЛІ СКАТОВАНИЙ ЛЮТО

Повільно

В не - во - лі ска - то - ва - ний лю то, ти
смерть за сво - бо - ду прий - няв. Б'ю - чи - ся за пра - во на -
род не, та го ло - ву чес - но по -
- клав, по - клав. Ти го - ло - ву чес - но по - клав. Бо. //-рід.

В неволі скатований люто,
Ти смерть за свободу прийняв.
Б'ючися за право народне,
Ти голову чесно поклав. (2)

Боровся ти вперто й хоробро,
З тобою у лавах ми йшли,
А нині брати твої вірні
На цвинтар тебе віднесли. (2)

Наш ворог од тебе далеко.
Круг тебе стояли свої,
Самі ми з журбою закрили
Орлині очі твої. (2)

Не горе саме почували,
Не сльози журби ми лили,
Коли ми тебе поховали
На цвинтарі в мерзлій землі. (2)

Ненависть нам серце стискала,
До бою ми духом рвались,
І ворогам нашим за тебе
Ми всі відплатити клялись. (2)

З тобою одна нам дорога,—
Як ти, ми в неволі помрем,
Як ти, ми за діло народне
Життя на вітвар покладем. (2)

Собою угноїмо землю,
Як ти, для майбутніх людей
Ми тільки пророками будем
Великих народних ідей. (2)

Та знаємо всі ми напевно,
Що нас пам'ятатиме світ,
І ворогам нашим суворо
Відплатить трудящий нарід. (2)

МИ КОВАЛІ

Пожвавлено

Ми ковалі — червона молодь,
Ключі ми долі куємо.
Здіймайся вище, важкий наш молот,
В крицеві груди ми б'ємо, б'ємо, б'ємо.

Ми куємо всім кращу долю,
Народу світлий шлях куєм
І за сподіваную волю,
Як треба буде, всі умрем, умрем, умрем.

Ми ковалі у праці спільній,
Ми хочем кращого життя,
І не даремно ми тратим сили,
Не марно молоти дзвенять, дзвенять, дзвенять.

Наш молот б'є по тьмі і гніту,
І все світліш кругом стає,
І по краях усього світу
Народ пригнічений встає, встає, встає.

ТУДИ, ДЕ СОНЦЕ СХОДИТЬ

Темп маршу

Музична партитура з чотирьох рядків нот, що супроводжує текст пісні. Ключовий знак: один діз (F#). Ритмічний знак: 2/4.

Ту - ди, де сон-це схо - дить, ру - шаймо на бор - ню! За - ги-не, хто нам
шко - дить, від зброї та вог - ню! Смі - ліш впе-ред! Одкинємо страх і
ви-ще наш ю-нацький стяг, бо - мо-ло-да ми гвар-ді-я ро - бо - чих і се -
лян! Бо мо - ло-да ми гвар-ді-я ро - бо - чих і се - лян!

Туди, де сонце сходить,
Рушаймо на борню!
Загине, хто нам шкодить,
Від зброї та вогню!
Сміліш вперед! Одкинємо страх
І вище наш юнацький стяг,
Бо молода ми гвардія
Робочих і селян! } Двічі

Самі ж ми відчували
Тяжкий без волі труд,
Дитинства ми не знали
В тенетах рабських пут!
У темряві держали нас,
Були ми сковані ввесь час!
Ми молодая гвардія
Робочих і селян! } Двічі

І ми вкривались потом
Коло станків своїх,
А наслідок роботи —
Багатство для других...
Дала нам праця твердий гарт,
До бою стане авангард
З нас, молодії гвардії
Робочих і селян! }

Дівчі

Під нашими стягами,
Громадо молода,
Будуй укупі з нами
Республіку труда!
Щоб праця світ перемогла
І всіх в одній сім'ї злила,
На бій! Юнацька гвардіє
Робочих та селян! }

Дівчі

ВІЧНИЙ РЕВОЛЮЦІОНЕР

Урочисто

Віч - ний ре - во - лю - цю нер - дух, що ті - ло рве до бо - ю, рве за
по - ступ, шас - тя й во - лю - він жи - ве, він ще не вмер! Ні по -
пів - ькі і тор - ту - ри, ні тю - ре - ні цар - ські му - ри, а - ні
вій - ська мушт - ро - ва - ні, ні гар - ма - ти лаш - то - ва - ні, ні шп -
и - ське ре - мес - ло в гріб його ще не звело!

Вічний революціонер —
Дух, що тіло рве до бою,
Рве за поступ, щастя й волю —
Він живе, він ще не вмер!
Ні попівські тортури,
Ні тюремні царські мури,
Ані війська муштровані,
Ні гармати лаштовані,
Ні шпionське ремесло
В гріб його ще не звело!

Він не вмер, він ще живе!
Хоч від тисяч літ родився,
Та аж вчора розповився
І о власній силі йде.
І простується — міцніше,
І спішить туди, де дніє;
Словом сильним, мов трубою,
Міліони зве з собою.
Міліони радо йдуть,
Бо це голос духа чуť.

Голос духа чути скрізь:
По курних хатах мужицьких,
По верстатах ремісницьких,
По місцях недолі й сліз.
І де тільки він роздається,—
Щезнуть сльози, сум, нещастя,
Сила родиться й завзяття
Не ридать, а добувати
Хоч синам, як не собі,
Кращу долю в боротьбі!

Вічний революціонер —
Дух, наука, думка, воля —
Не уступить пітьмі поля...
Не дасть спутатись тепер.
Розвалилась зла руїна,
Покотилася лавина...
І де в світі тая сила,
Щоб в бігу її спинила,
Щоб згасила, мов огонь,
Розвидняючийся день?!

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ ДОЖОВТНЕВОГО ПЕРІОДУ

5434

ДЛЯ ПРОПОСТРОВ ЗН.
МІСЬКА БІБЛІОТЕКА
МУЗИЧНО-ТЕАТРАЛЬНОЇ
ЛІТЕРАТУРИ

ОЙ П'Є БАЙДА

Ой п'є Байда мед-горілочку,
Та не день, не нічку, } Двічі
Та не годиничку.

Прийшов до нього цар турецький:
«Ой що ж ти робиш,
Байдо молодецький?» } Двічі

«Ой п'ю, царю, мед-горілочку,
Та не день, не нічку, } Двічі
Та не годиничку!»

«Покинь, Байдо, байдувати,
Сватай мою дочку
Та йди царювати!» } Двічі

«Твоя дочка — поганая,
Вся турецька віра — } Двічі
Віра проклятая.»

Ой як крикне цар турецький
Та на свої слуги, } Двічі
Слуги молодецькі:

«Візьміть Байду, ізв'яжіте
Та за ребро гаком,
Гаком зачепіте!» } Двічі

Взяли Байду, ізв'язали
Та й за ребро гаком,
Гаком зачіпали. } Двічі

Висить Байда на дубочку,
Та не день, не два,
Та й не одну нічку. } Двічі

Прийшов до нього цар турецький:
«Ой що ти бачиш,
Байдо молодецький?» } Двічі

«Бачу, царю, два дубочки,
А на тих дубочках
Сидять голубочки. } Двічі

Дозволь, царю, лучка взяти,
Тобі на вечерю
Голубочка зняти!» } Двічі

Ой як стрельнув Байда з лука
Та попав царя
Поміж самі вуха, } Двічі

А царицю — в потилицю,
А цареву дочку
В саму головочку. } Двічі

«Тобі, царю, в землі гнити,
Байді молодому
Мед-горілку пити!» } Двічі

ГЕЙ, НЕ ДИВУЙТЕ, ДОБРІ ЛЮДИ

Темп маршу

Гей, не дивуйте, добрі люди,
Що на Україні повстало,
Що за Дашевим, під Сорокою } Двічі
Множество шляхти пропало.

Гей, Перебийніс водить немного —
Сімсот козаків з собою,
Рубає мечем голови з плечей, } Двічі
А решту топить водою.

Пий, шляхто вража, води-калюжі,
Води болотянії,
А що пивали на тій Україні } Двічі
Вина та меди ситнії.

Дивують панки, вражії синки,
А що козаки вживають,
Вживають вони шуку-рибаху, } Двічі
Ще й саламаху з водою.

Ой чи бач, враже, що наш Хмельницький
На жовтім піску підбився?
Од нас, козаки, од нас, юнаки, } Двічі
Ні один ворог не вкрився.

Ой чи бач, враже, як козак пляше,
На сивім коні він грає:
З мушкетом стане, аж серце в'яне,— } Дівці
Ворог від жаху вмирає.

Ой чи бач, враже, що по Случ — наше,
По Костяню Могилу?
Як не схотіли, забунтували, } Дівці
Та й утерjali Вкраїну.

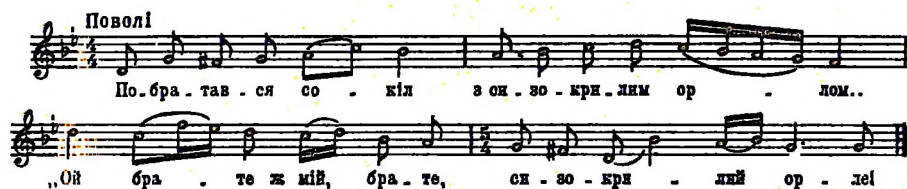
Ой та зависла шляхта, зависла,
Як чорна хмара на Вислі,
Не допустимо шляхти із Польщі, } Дівці
Поки нашої жизності.

Гей, ну, козаки, гей, та у скоки,
Та заберімося в боки:
Загнали шляхту геть аж за Вислу, } Дівці
Не вернеться і в три роки!

ПОБРАТАВСЯ СОКІЛ

Побратався сокіл
З сизокрилим орлом...
«Ой брате ж мій, брате,
Сизокрилий орле!

Покидаю тобі
Всі мої пожитки,
Всі мої пожитки
Йі маленькії дітки.

А сам полину я
В чужу сторононьку,
В чужу сторононьку
Шукать таланоньку.

Ой як добре буде,
То я й забарюся,
А як худо буде,
То й назад вернуся!»

Літа сокіл літо,
Літа сокіл друге,
На третєє літо
Сокіл прилітає.

Сокіл прилітає
Та й орла питає:
«Ой брате ж мій, брате,
Сизокрилий орле!

А де ж ти дів, брате,
Всі мої пожитки,
Всі мої пожитки
Йі маленькії дітки?»

«Твої, брате, дітки
Полинули в луги,
Полинули в луги
З великої туги.

Сіли вони в лісі
На високім дереві,
На високім дереві,
На колючім терні.

Приїхали, брате,
Пани й паненята
Та й забрали вони
Діти-соколята.

Терни порубали,
Соколят забрали,
Турецькому царю
В дарунок віддали!»

«Бодай тії пани
Та й не панували,
Ой що моїх діток
В чужий край заслали!»

ОЙ НА ГОРІ ТА ЖЕНЦІ ЖНУТЬ

Помірно

Ой на го - рі ой на го - рі

Ой на го-рі та жен-ці жнуть, ой на го-рі та жен-ці жнуть,

а по-під го-ро - ю, я - ром-до-ли - но - ю ко-за-ки йдуть.

Гей, до-ля-но - ю, гей, ши - ро - ко - ю, ко-за-ки йдуть.

Ой на горі та женці жнуть, (2)
А попід горою,
Яром-долиною
Козаки йдуть.
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Козаки йдуть.

Попереду Дорошенко, (2)
Веде своє військо,
Військо запорізьке,
Хорошенько.
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Хорошенько.

А позаду Сагайдачний, (2)
Що проміняв жінку
На тютюн та люльку,
Необачний.

Гей, долиною,
Гей, широкою,
Необачний.

«Гей, вернися, Сагайдачний, (2)
Візьми свою жінку,
Віддай тютюн-люльку,
Необачний!
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Необачний!»

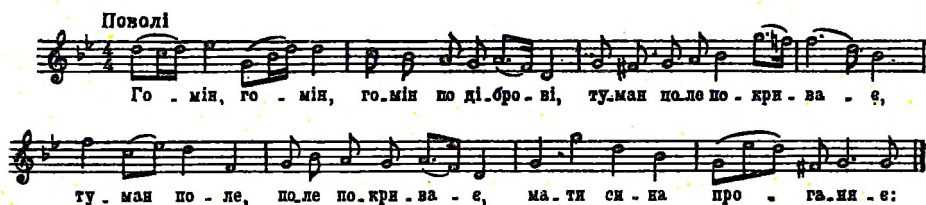
«Мені з жінкою не возиться, (2)
А тютюн та люлька
Козаку в дорозі
Знадобиться!
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Знадобиться!»

Гей, хто в лісі, озовися! (2)
Та викрешем вогню,
Та закурим люльку,
Не журися!
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Не журися!»

ГОМІН, ГОМІН, ГОМІН ПО ДІБРОВІ

Гомін, гомін, гомін по діброві,
Туман поле покриває,
Туман поле, поле покриває,
Мати сина проганяє:

«Іди, сину, іди, сину,
Іди, сину, пріч від мене!
Нехай тебе, нехай тебе,
Нехай тебе орда візьме!»

«Мене, мати, мене, мати,
Мене, мати, орда знає:
В чистім полі, в чистім полі,
В чистім полі об'їжджає...»

«Іди, сину, іди, сину,
Іди, сину, пріч від мене!
Нехай тебе, нехай тебе,
Нехай тебе турчин візьме!»

«Мене, мати, мене, мати,
Мене, мати, турчин знає:
Сріблом-злотом, сріблом-злотом,
Сріблом-злотом наділяє...»

«Іди, сину, іди, сину,
Іди, сину, пріч від мене!
Нехай тебе, нехай тебе,
Нехай тебе ляхи візьмуть!»

«Мене, мати, мене, мати,
Мене, мати, ляхи знають:
Медом-вином, медом-вином,
Медом-вином напувають!..»

«Іди, сину, іди, сину,
Іди, сину, пріч від мене!
Нехай тебе, нехай тебе,
Нехай тебе москаль візьме!»

«Мене, мати, мене, мати,
Мене, мати, москаль знає:
Жить до себе, жить до себе
Давно уже підмовляє!..

У москаля, у москаля,
У москаля добре жити:
Будем татар, турків бити,
Будем татар, турків бити!»

РОЗЛИЛИСЯ КРУТІ БЕРЕЖЕЧКИ

Повільно

Роз - ли - ли - оя кру - ті бе - ре - жеч - ки, гей, гей, гей,
По - жу - ри - лись сла - ві ко - за - чень - ки, гей, гей, гей,
ко роз - дол - лі. Гей, ви, хлоп - ці, до - брі мо -
у не - во - лі. по - сі - длай - те ко - ні во - ро -
лод - ці, гей, гей, гей, не жу - рі - те - ся,
- ві - ї, гей, гей, гей, са - до - ві - те - ся.

Розлилися круті бережечки,
Гей, гей, гей, по роздоллі.
Пожирилися славні козаченьки,
Гей, гей, гей, у неволі.
Гей, ви, хлопці, добрі молодці,
Гей, гей, гей, не журітеся,
Посідлайте коні воронії,
Гей, гей, гей, садовітеся.

Гей, щоб наша червона китайка,
Гей, гей, гей, не злиняла,
Та щоб наша козацькая слава,
Гей, гей, гей, не пропала.
Гей, щоб наша червона китайка,
Гей, гей, гей, червоніла,
А щоб наша козацькая слава,
Гей, гей, гей, не змарніла.

Гей, у лузі червона калина,
Гей, гей, гей, похилилася,
Чогось наша славна Україна,
Гей, гей, гей, засмутилася.
А ми ж тую червону калину,
Гей, гей, гей, та й піднімемо,
А ми ж свою славу Україну,
Гей, гей, гей, та розвеселимо.

ОЙ МОРОЗЕ, МОРОЗЕНКУ

Помірно

Ой Морозе, Морозенку,
Ой да ти славний козаче!
За тобою, Морозенку,
Вся Україна плаче!

} Дівчі

Ой не так же Україна,
Як те горде військо.
Заплакала Морозиха,
Ідучи на місто.

} Дівчі

«Ой не плач же, Морозихо,
Не плач, не журися,—
Піди з нами, козаками,
Меду-вина напийся!»

} Дівчі

«Чогось мені, козаченьки,
Мед-пиво не п'ється:
Десь мій син Морозенко
З татарами б'ється!»

} Дівчі

Із-за гори, із-за кручі
Удале військо виступає,
Попереду Морозенко
Сивим конем виграває.

} Дівчі

Та схилив же голівоньку
Сиву коню аж на гриву,
Та й розпустив чорні кудрі } Дівці
Сиву коню до копитів.

То ж не грім в степу горгоче,
То ж не хмара світ закрила,
То ж татар велика сила } Дівці
Козаченьків обступила.

Бились зранку козаченьки
До ночі глухої,
Козаків лягло чимало, } Дівці
А татар — утрое.

Ні один козак не здався
Живим у неволю:
Полягли всі, } Дівці
Не вернувся ні один додому.

Не вернувся й Морозенко,
Голова завзята,—
Замучили молодого } Дівці
Вороги прокляті!

Вони ж його не стріляли
Й на четі не рубали;
Тільки з його молодого } Дівці
Живцем серце виривали.

Взяли його, поставили
На Савур-могилу:
«Дивись. тепер, Морозенку, } Дівці
На свою Вкраїну!»

ОЙ З-ЗА ЛІСУ, ІЗ-ЗА ТЕМНОГО

Ой з-за лісу, із-за темного,
Із-під Чорного гаю,
Як крикнули та козаченьки:
«Утікаймо, Нечай!»

} Двічі

Ой як же ми, козаченьки,
Будем утікати,
Свою славу козацьку
Під ноги топтати?

} Двічі

Ой поставив та козак Нечай
Та сторожу на місті,
А сам пішов до кумасеньки
Щуки-риби їсти.

} Двічі

Не вспів козак, не вспів Нечай
Кінець столу сісти,
Подивиться в віконечко —
Аж нема сторожі на місті.

} Двічі

Не вспів козак, не вспів Нечай
Шуки-риби їсти,
Ой як гляне в віконечко —
Аж ляшеньки в місті, } Дівці

Ой як крикне та козак Нечай
На джуру малого:
«Сідлай, хлопче, сідлай коня вороного,
А під мене та другого! } Дівці

Ой підтягай, милий хлопче,
Попруги їстуга,—
Буде на ляхів, на тих панів,
Велика потуга!» } Дівці

Не вспів козак, та не вспів Нечай
На коника сісти,
Як став ляхів, як став панків,
Як снопики, класти! } Дівці

Не вспів козак, не вспів Нечай,
На коника сісти,
Як став ляшків, як став панків,
Як капусту сікти. } Дівці

Обернувся козак Нечай
Од брами до брами,—
Виклав ляшків, виклав панків
У чотири лави. } Дівці

Ой як глянув козак Нечай
На джуру малого,—
Кладе джура, кладе малий
Ще лучче й од його! } Дівці

Ой як гляне козак Нечай
На правую руку,—
Не вискочить кінь козацький
Із лядського трупу. } Дівці

Ой як гляне козак Нечай
Та на лівее плече,—
За ним річка кривавая,
Що й конем не втече! } Дівці

Не за великий час,
Та за малую годину
Покотилась Нечаєва
Голівонька в долину.

} Дівці

Ой збіглися та козаченьки,
Стали сумувати:
«Ой де б же нам Нечаєве
Тіло поховати?»

} Дівці

Ой зійдемося, миле браття,
На високу могилу
Та посадим, миле браття,
Червону калину,
Щоб зійшла лицарська слава
На всю Україну».

ОЙ З-ЗА ГОРИ ЧОРНА ХМАРА

Ой з-за гори чорна хмара,
Мов хвиля, іде.
То ж не хмара —
Запорожців Богуня веде.

Доганяли вражих турків
Коло трьох могил...
Уже по тих яниченьках
Та й пугач завив.

Серед ночі в Дикім полі
Рушниці ревіли,
А в Очакові туркені
Та й від страху мліли.

Ой в середу ізвечора
Турків обступали,
А в п'ятницю до полудня
Всіх упень рубали.

Ой наточив Іван Богун
Невірам вина,—
Та було ж їх сорок тисяч,
А тепер нема.

ВОРСКЛА РІЧКА

Швиденько

Ворскла річка
Невеличка,
Тече здавна,
Дуже славна,
Не волною, а войною;
Де швед поліг головою.

} Дівці

Ворскло, зріло
Славне діло,
Як цар руський,
Мудрий, смілий,
Побив шведську вражу силу
І насипав їм могилу.

} Дівці

Козаченьки
З москалями
Потішались
Над врагами,
Добре бившись за Полтаву,
Всій Росії в вічну славу.

} Дівці

ОЙ СІВ ПУГАЧ НА МОГИЛІ

Стримано

Ой сів пугач на могилі
Та й крикнув він: «Пугу!»
Чи не буде козаченькам, гей!
Хоч на час потуги.

} Дівці

Наші шаблі заржавіли,
Мушкети без курків.
Наше серце козацьке, гей!
Не збоїться турків.

} Дівці

Ой колись ми панували,
А тепер не будем,
Того щастя, тої слави, гей!
Повік не забудем.

} Дівці

МАКСИМ, КОЗАК ЗАЛІЗНЯК

Маршово

Максим, козак Залізник, козак з Запорожжя,
Як виїхав на Україну, як повная рож. (2)

Зібрав війська сорок тисяч в місті Жаботині,
Обступили город Умань у їдній годині. (2)

Обступили город Умань, поробили шанці,
Як вдарили з семи гармат у середу вранці! (2)

Як вдарили з семи гармат у середу вранці,—
Накидали воріженьків повнісінькі шанці. (2)

Отак козак Залізник за родину бився
І за тее вічної слави у внуках заручився! (2)

ЯРОМ, ХЛОПЦІ, ЯРОМ

Яром, хлопці, яром —
Пшениченька ланом,
Темними лугами —
Шовкова травиця.

Темними лугами —
Шовкова травиця...
Козаки гуляли,
Пана виглядали...

«Марусенько-пані,
Чи є пан удома?
А як нема пана,
Вийди до нас сама!»

Марусенька пишна
В черевичках вийшла,
На поріг ступає,
Згорда промовляє.

Згорда промовляє:
«Здрастуйте, козаки!
Не єсть ви козаки,
Єсть ви гайдамаки!

Не єсть ви козаки,
Єсть ви гайдамаки,
Бо я свого пана
Коники спізнала.

А один кінь карий,
А другий буланый,
А третій вороний —
То панів верховий.

А третій вороний —
То панів верховий,
Той, що під тобою,
Той був під слугою!»

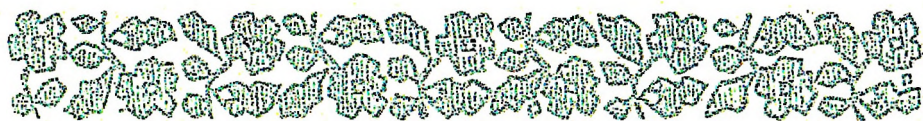
«Марусенько наша,
Неправдонька ваша,
Бо ми усі коні
В пана купили.

Бо ми усі коні
В пана купили,
На гнилій колоді
Гроші полічили.

На гнилій колоді
Гроші полічили,
В глибокій криниці
Могорич запили.

В глибокій криниці
Могорич запивали,
В широкій долині
Пана поховали!»

ЗІБРАЛИСЯ ВСІ БУРЛАКИ

Зібралися всі бурлаки
До рідної хати...
Тут нам мило, тут нам люблю
Журби заспівати.

} *Двоічі*

Ти, царице Катерино,
Що ти наробила!
Край веселий, гай зелений
Панам роздарила!

} *Двоічі*

Багатому розпродала
Від краю до краю,
А бідному залишила
Те, де поховують.

} *Двоічі*

Бо цариця Катерина
Добре в карти грала,
Вона наше усе добро
Та й попрогавала.

} *Двоічі*

А ти, графе, ти, Потоцький,
Розпроклятий сину,
Занапастив свою Польщу
Та взяв Україну!

} *Двоічі*

Думав, було, на Вкраїні
Щоб королем стати!
Пропадеш ти сам тепер,
Та ще й твоя мати!

} Дівчи

Грай же котрий на сопілку —
Сумно так сидіти!
Що діється тепер в світі,
Да чиї ж ми діти?

} Дівчи

ДОБРИЙ ВЕЧІР ТОБІ, ЗЕЛЕНА ДІБРОВО

«Добрий вечір тобі, зелена діброво!
Переночуй хоч ніченьку мене молодого!»

«Не переночую, бо славоньку чую
А про твою, козаченьку, голову буйную».

«Добрий вечір тобі, ти, темний байраче!
Переночуй хоч ніченьку та волю козачу!»

«Не переночую, бо жаль мені буде,—
Щось у лузі сизий голуб жалібненько гуде.

Вже ж про тебе, козаченьку, й вороги питають,
Щодня й ночі в темнім лузі все тебе шукають».

Гей, як крикне козаченько до гаю, до гаю:
«Наїжджайте, воріженьки, сам вас накликаю!»

ЗАСВИСТАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ

Помірно

Засвистали козаченьки
В похід з полуночі,
Виплакала Марусенька
Свої ясні очі.

} Дівчи

Не плач, не плач, Марусенько,
Не плач, не журися
Та за свого миленького
Богу помолися!

} Дівчи

Стоїть місяць над горою,
А сонця немає...
Мати сина в доріженьку
Слізно проводить.

} Дівчи

«Іди, іди, мій синочку,
Та не забаряйся,
За чотири неділеньки
Додому вертайся!»

} Дівчи

«Ой рад би я, матусенько,
Скоріше вернутись,
Та щось мій кінь вороненький
В воротах спіткнувся.

} Дівчи

Ой бог знає, коли вернусь,
В якую годину;
Прийми ж мою Марусеньку,
Як рідну дитину!» } Двічі

«Ой рада б я Марусеньку
За рідну прийняти,
Та чи буде ж вона мене,
Сину, шанувати?» } Двічі

«Ой не плачте, не журітесь,
В тугу не вдавайтесь:
Заграв мій кінь вороненький —
Назад сподівайтесь!» } Двічі

ГЕЙ, ГУК, МАТИ, ГУК

Помалу, а жалем

Гей, гук, мати, гук,
Де козаки п'ють,
І веселая
Та доріженька,
Куди вони йдуть.

Двічі

«Отамане наш,
Не дбаєш за нас,
Ось і, бач, наше
Та товариство,
Як розгартіаш.

Двічі

Та куди ж вони йдуть,
Там бори гудуть,
Поперед себе
Та вражих панів
Облавою пруть.

Двічі

Чи не срам тобі
Покидати нас
І по застумах
Та цього лісу
Блукати без нас?

Двічі

Зібралися вони
Під рясні дуби,
Та чекаючи
Та й отамана
На раду собі.

Двічі

Глянь, отамане,
Вже світ настає,
Ой уже ж наше
Та товариство
Коней сідлає!»

Двічі

Отаман іде,
Як голуб гуде,
А під білою
Та березою
Головку кладе.

Двічі

«Ой помру ж я, помру,
Не зажив слави,
Бо нема мені
Та долі бути
Батьком над вами».

Двічі

ОЙ ГАЙ, МАТИ

Ой гай, мати, ой гай, мати,
Ой гай зелененький...
Ой поїхав з України
Козак молоденький.

Виїжджавши, шапку знявши,
Низенько вклонився:
«Ой прощайте, слобожани,
Може з ким сварився!»

Хоч сварився, не сварився,
Аби помирився,
Як виїхав на битий шлях —
Слізеньками вмився.

Приливайте доріженьку,
Щоб не курилася;
Розважайте рідну неньку,
Щоб не журилася!

Приливайте доріженьку,
Що куриться курно;
Розважайте дівчиноньку,
Що журиться журно!

Приливали доріженьку —
Вона все куриться;
Розважали рідну неньку —
Вона все журилась.

Не жаль мені доріженьки,
Що пилом припала,
А жаль мені дівчиноньки,
Що дурно пропала!

ОЙ ПУЩУ Я КОНИЧЕНЬКА В САДУ

Поволі, співуче

Ой пу-щу я ко-ни-чень-ка в са-ду, ой пу-щу я
ко-ни-чень-ка в са-ду, а сам пі-ду к от-цю на по-
ра-ду. О тець мій по са-доч-ку хо-дить,
яв по-во-ди ко-ни-чень-ка во-дить.

Ой пущу я кониченька в саду, (2)
А сам піду к отцю на пораду.
Отець мій по садочку ходить,
За поводи кониченька водить.

«Ой на, сину, коника, не гайся, (2)
Щоб ти 'д того війська не зостався!»
Військо йде, короговки мають,
Попереду музиченьки грають.

Ой пущу я кониченька в саду, (2)
А сам піду к неньці на пораду.
Ненька моя по садочку ходить,
У рученьках сорочечку носить.

«Ой на, сину, сорочку, не гайся, (2)
Щоб ти 'д того війська не зостався!»
Військо йде, короговки мають,
Попереду музиченьки грають.

Ой пушу я кониченька в саду, (2)
А сам піду к милій на пораду.
Мила моя по садочку ходить,
На рученьках мале дитя носить.

«Ой на, милий, дитину, загайся, (2)
Щоб ти 'д того війська та zostався!»
Військо йде, короговки мають,
Попереду музиченьки грають.

ОЙ У ЛУЗІ ТА ЩЕ Й ПРИ БЕРЕЗІ

Ой у лузі та ще й при березі
Червона калина...
Породила молода дівчина
Хоро..., хорошего сина.

} Дівчі

Вона його та ще й породила
В зеленій діброві,
Та не дала тому козакові
Ні щастя..., ні щастя, ні долі.

} Дівчі

Та й не дала тому козакові
Ні щастя, ні долі,
Тільки дала тому козакові
Та чо..., та чорнії брови.

} Дівчі

«Було б тобі, моя рідна мати,
Цих брів не давати,
Було б тобі, моя рідна мати,
Щастя, щастя-долю дати!»

} Дівчі

Розвивайся а ти, сухий дубе,—
Завтра мороз буде!..
Убирайся, молодий козаче,— } Дівчі
Завтра, завтра похід буде!

«Я морозу та ще й не боюся,—
Зараз розів'юся!»
«Я походу та ще й не боюся,— } Дівчі
Зараз, зараз уберуся!..»

КОЗАЧЕНЬКУ, КУДИ ЙДЕШ

Повільно

«Козаченьку, куди йдеш?

Невже жалю не маєш?»

«Ой не плач же, дівчино, не журись,
Та до мого серденька пригорнись».

} Дівчі

«Я без тебе загину,

Як ти підеш в чужину...»

«Ой не плач же, дівчино, не журись,
Та до мого серденька пригорнись».

} Дівчі

«Чи тебе лихо жене?

Бачу — зрадиш ти мене».

«Я вернусь, серденько, восени,
Як упаде листячко з калини».

} Дівчі

Ждала дівка навісна,—

Мина осінь і весна:

Нема, нема козаченька, та й не чуть,
Злії люди, вороженьки, вже кують.

} Дівчі

А як жито зацвіло,

Прийшла вістка у село:

«Не вертатись вже до тебе козаку,—
Заснув в степу він, сердега, довіку...»

} Дівчі

КОЗАКА НЕСУТЬ

Помірно, сумно

Козака несуть
І коня ведуть,
Кінь головоньку клонить. (2)

А за ним, за ним
Його дівчина
Білі рученьки ломить. (2)

Ой ломи, ломи
Білі рученьки
До єдиного пальця! (2)

Не знайдеш ти,
Та дівчинонько,
Над козака коханця! (2)

ОЙ НА ГОРІ ВОГОНЬ ГОРИТЬ

Повільно

Ой на го-рі во-гонь го-рить, а в до-ли-ні ко-зак ле-жить, а в до-ли-ні ко-зак ле-жить.

Ой на горі вогонь горить,
А в долині козак лежить. (2)

Порубаний, постреляний,
Китайкою покриваний. (2)

Накрив очі осокою,
А ніженьки китайкою. (2)

А ніженьки китайкою,
А рученьки нагайкою. (2)

Що в головах ворон криче,
А в ніженьках коник плаче. (2)

«Ой коню мій вороненький,
Товаришу мій вірненький! (2)

Не плач, коню, надо мною,
Не бий землі під собою. (2)

Біжи, коню, дорогою
Степовою широкою. (2)

Та прибіжиш під батьків двір,
Та вдаришся об частокіл. (2)

Як прибіжиш під ворота,
Стукни-грюкни коло плота. (2)

Вийде сестра — розгнугдає,
Вийде мати — розпитає: (2)

«Ой коню мій вороненький,
А де ж мій син молоденький?» (2)

«Не плач, мати, не журися,
Та вже ж твій син оженився: (2)

Та взяв собі паняночку —
В чистім полі земляночку!» (2)

СТОЇТЬ ЯВІР НАД ВОДОЮ

Стримано

Стоїть явір над водою,
В воду похилився;
На козака пригодонька:
Козак зажурився.

Не хилися, явороньку,
Ще ж ти зелененький;
Не журися, козаченьку,
Ще ж ти молоденький!

Не рад явір хилитися,—
Вода корінь мие!
Не рад козак журитися,
Так серденько ние.

Ой поїхав з України
Козак молоденький,—
Оріхове сіделечко
Ще й кінь вороненький.

Ой поїхав на чужину
Та там і загинув,
Свою рідну Україну
Навіки покинув.

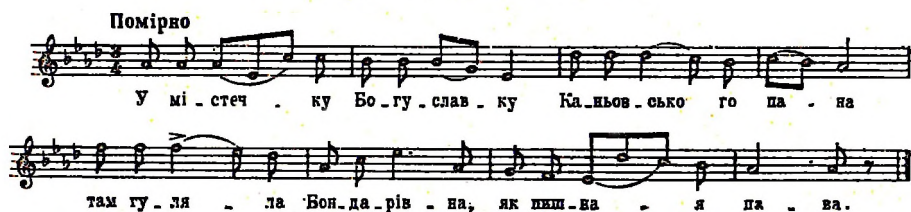
Звелів собі насипати
Високу могилу,
Звелів собі посадити
Червону калину.

«Будуть пташки прилітати,
Калиноньку їсти,
Будуть мені приносити
З України вісті!»

У МІСТЕЧКУ БОГУСЛАВКУ

У містечку Богуславку
Каньовського пана
Там гуляла Бондарівна,
Як пишная пава.

У містечку Богуславку
Сидить дівок купка,
Межи ними Бондарівна,
Як сіва голубка.

Прийшов до них пан Каньовський
Та її шапочку ізняв,
Обійняв він Бондарівну
Та її поцілував.

«Ой не годен, пан Каньовський,
Мене цілувати,
Тільки годен, пан Каньовський,
Мене роззувати!»

Ой шепнули люди добрі
Бондарівні тихо:
«Тікай, тікай, Бондарівно,
Буде тобі лихо!»

Ой тікала Бондарівна
З високого мосту;
Сама ж вона хороша,
Хорошого зросту.

Ой тікала Бондарівна
Помежи горами,
А за нею два жовніри
З голими шаблями.

Ой повели Бондарівну
Помежи крамниці,—
Прицілився пан Каньовський,
З срібної рушниці:

«Ой чи хочеш, Бондарівно,
Ізо мною жити,
А чи волиш, Бондарівно,
В сирій землі гнити?»

«Ой волю ж я, пан Каньовський,
В сирій землі гнити,
Ніж з тобою поневолі
На цім світі жити!»

Ой як тільки Бондарівна
Та цеє сказала,
Ой вистрелив пан Каньовський —
Бондарівна впала...

«Ой ідіте до Бондаря,
Дайте батьку знати:
Нехай іде своєю доньку
На смерть наряджати!»

Ой посунув пан Каньовський
По столу таляри:
«Оце ж тобі, старий Бондар,
За личко рум'яне!»

Ой на ж тобі, старий Бондар,
Таляриків бочку,—
Оце тобі, старий Бондар,
За хорошу дочку!»

Ударився старий Бондар
В стіну головою:
«Бондарівно, моя донько,
Пропав я з тобою!»

Ой поклали Бондарівну
На тесову лавку,
Поки звелів пан Каньовський
Викопати ямку.

Лежить, лежить Бондарівна
Сутки ще й годину,
Поки звелів пан Каньовський
Зробить домовину.

Удалили в усі дзвони,
Музики заграли,
А вже ж дівку Бондарівну
Навіки сховали!

ОЙ ПОПІД ГАЙ ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ

Ой попід гай зелененький (2)
Ходить Довбуш молоденький.

На ніженьку налягає, (2)
Топірцем ся підпирає.

Топірцем ся підпирає (2)
І на хлопців покликає:

«Ой ви, хлопці, ой ви мої, (2)
Уставайте всі раненько.

Уставайте всі раненько, (2)
Убирайте ся скоренько.

Щоби Кути не минути, (2)
До Косова повернути.

Бо підете враз за мною, (2)
Там у гори за скалою.

Бо ми підем враз до Дзвінки, (2)
До Штефанової жінки».

«Ой Довбушу, пане наш, (2)
Там буде пригода на нас.

Бо де ми лиш бували, (2)
То ми зради не видали.

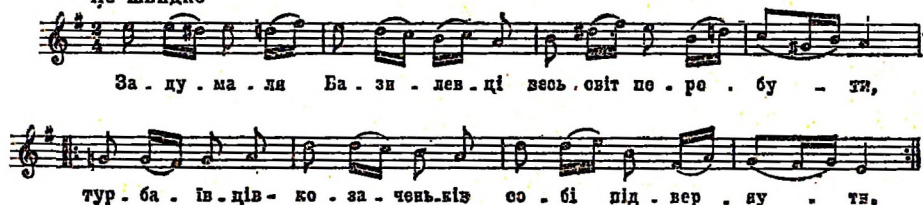
Тепер зрада та й над нами, (2)
Молодими легінями».

ЗАДУМАЛИ БАЗИЛЕВЦІ

Не швидко

Задумали Базилевці
Весь світ перебути,
Турбаївців-козаченьків
Собі підвернути.

} Двічі

Як послала Мар'януша
Своїх осаулів:
«Ой підіте ж, осаули,
Череду займіте!

} Двічі

Ой підіте ж, осаули,
Череду займіте,
А й хто пасе ті корови —
Сюди пригоніте!»

} Двічі

Як поїхали ж осаули
Череди займати —
Турбаївці-козаченьки
З кіллям не давати.

} Двічі

Як глянула Мар'януша
В вікно в оболоню, —
Оступили козаченьки
З кіллям кругом двору.

} Двічі

«Ой дайте ж нам, козаченьки,
Та хоч попоїсти,
Та дайте ж нам послухати
Та вашої вісті!» } Дівці

«Ой чом же ти, Мар'януша,
Та давно не їла,
Та козацького указу
Слухати не хотіла?» } Дівці

«Ой ну, пани-брати мої,
Золото носити,
Турбаївців-козаченьків
Вірненько просити!» } Дівці

Ой ну, пани-брати мої,
Срібло доставати,
Турбаївців-козаченьків
Вірненько прохати!» } Дівці

Ой їжте ви, турбаївці,
Баргамоти-груші,
Та випустіть, та не бийте
Невиннії душі!» } Дівці

«Шкода тепер, Маріано,
З вами говорити,—
З кіллям прийшли не радиться,
Прийшли вас побити!» } Дівці

Як ударив козак Іван
По великих вікнах,
Посипались склянки-брязки
На Мар'янине ліжку. } Дівці

Як ударив козак Іван
Кілкою по височку,
Враз окровив Маріані
Плаття і сорочку. } Дівці

Били жінки праниками,
Ще й маленькі дітки:
«Оце ж тобі, Мар'януша,
За тонкі півмітки!» } Дівці

Ой у тої Мар'януші
В подолах мережки...
Куди тягли-волочили —
Кривавая стежка. } Дівчи

Ой у тої Мар'януші
Та у косі стрічка...
Куди тягли-волочили —
Кривавая річка. } Дівчи

Од Турбаїв до Вергунів
Розкидані карти...
Оце ж тобі, Мар'януша,
Минулися жарти! } Дівчи

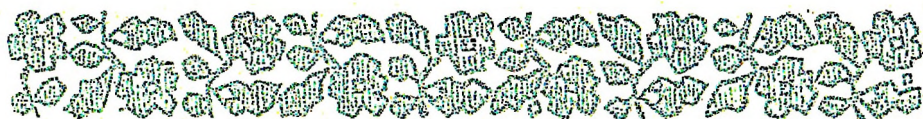
Од Турбаїв до Вергунів
Покопані шанці...
Як побили Базилевців
У неділю вранці. } Дівчи

Все побили, погромили,
Перевели в трап'я...
Й поховали Базилевців
В містечку Остап'я... } Дівчи

Із города, з Миргорода,
Полки виступали,
Турбаївців-козаченьків
На суд виганяли. } Дівчи

Ой в Турбях огонь горить,
По всім світі димно...
Як побили Базилевців —
Усім панам дивно! } Дівчи

ЗА СИБІРОМ СОНЦЕ СХОДИТЬ

Помірно-

За Сибіром сонце сходить...

Хлопці, не зівайте:

Ви на мене, Кармалюка,
Всю надію майте!

} Дівчи

Повернувся я з Сибіру,

Та не маю долі,

Хоч, здається, не в кайданах,

А все ж не на волі.

} Дівчи

Маю жінку, маю діти,

Та я їх не бачу!

Як згадаю про їх долю —

Сам гірко заплачу!

} Дівчи

Куди піду, подивлюся —

Скрізь багач панує,

У розкошах превеликих

І днює й ночує.

} Дівчи

Убогому, нещасному —

Тяжка робота,

А ще гіршая неправда —

Вічная скорбота!

} Дівчи

Зібрав собі славних хлопців...
Що ж кому до того?
Засідаєм при дорозі
Ждать подорожнього.

} Дівчі

Чи хто їде, чи хто їде,
Так час нудно ждати,
Що не маю пристанища,
Ані свої хати.

} Дівчі

Асесори, ісправники
За мною ганяють,—
Більше ж вони людей вбили,
Як я гріхів маю!

} Дівчі

Зовуть мене розбійником,
Що людей вбиваю,—
Я багатих убиваю,
Бідних награждаю.

} Дівчі

З багатого хоч я візьму,
Убогому даю;
А так гроші розділивши,
Гріха я не маю.

} Дівчі

ГУЛЯВ ЧУМАК НА РИНОЧКУ

Не швидко

Гуляв чумак на риночку
Та пив чумак горілочку...
Пропив воли, пропив вози,
Пропив ярма, ще й занози —
Все своє добро.

} Двічі

Прокинувся чумак вранці
Та полапав у гаманці,
Всі кишені вивертає,
Аж там грошей вже чортмає —
Нічим похмелитися.

} Двічі

Прийшов чумак до шинкарки:
«Всип, шинкарко, хоч півкварти!»
Шинкарочка згорда дметься,
Ще й з чумаченька сміється,
Що гіркий п'яниця.

} Двічі

Скинув чумак жупанину:
«Сип, шинкарко, четвертину!»
«Ой не всиплю четвертину,
Добудь грошей хоч з полтину —
Тоді пий, гуляй!»

} Двічі

Ой вийду я на могилу
Та погляну у долину:
Лежать воли, стоять вози,
Висять ярма, ще й занози —
Все чумацькеє добро.

} Дівчи

Ой пішов би я додому,
Та боюся поговору:
Будуть бити та ганити,
Та заставлять ще й косити,
А я козак нездоров.

} Дівчи

Ой піду я у Молдаву,
Там сім років погорюю,
Там сім літ я погорюю,
Воли й вози покуюю,—
Знов буду чумаки!»

} Дівчи

НАД РІЧКОЮ БЕРЕЖКОМ

Над річкою бережком
Ішов чума́к з баті́жком,
Гей-гей, з Дону додому.

За плечима торбина,
Ще й латана свитина,—
Гей-гей, дочумакувавсь!

«Постій, чума́к, постривай,
Шляху в людей розпитай,
Гей-гей, чи не заблудивсь?»

«Мені шляху не питать:
Прямо степом мандрувать,
Гей-гей, долю доганять!»

Пішла доля ярами,
Зеленими лугами,—
Гей-гей, не вмів шанувать!

«Як я долі не знайду —
До шинкарки в шинк зайду,
Гей-гей, забуду біду!»

ТА ЗАБІЛІЛИ СНІГИ

Повільно

Та забіліли сніги,
Забіліли білі
Ще й дібровонька...

Ще й дібровонька...
Та заболіло тіло
Бурлацьке, біле
Ще й головонька.

Ще й головонька...
Ніхто не заплаче
По білому тілу,
По бурлацькому.

По бурлацькому...
Ні отець, ні мати,
Ні брат, ні сестриця,
Ні жона його.

Ні жона його...
А тільки заплаче
По білому тілу
Товариш його.

Товариш його...
«Прости ж мене, брате,
Вірний товаришу,
Може я й умру!

Може я й умру...
Зроби ж мені, брате,
Вірний товаришу,
З клен-древа труну!

З клен-древа труну...
Поховай мене, брате,
Вірний товаришу,
В вишневім саду!

В вишневім саду...
В вишневім садочку,
На жовтім пісочку,
Під рябиною.

Під рябиною...
Рости, рости, древо,
Тонке, високее,
Кучерявее!

Кучерявее...
Та розпусти гілля
Зверху до кореня,
Лист додолоньку!

Лист додолоньку...
Укрий моє тіло
Бурлацькее, біле
Ще й головоньку!

Ще й головоньку...
Та щоб моє тіло
Бурлацькее, біле
Та й не чорніло.

Та й не чорніло...
Од ясного сонця,
Од буйного вітру
Та й не марніло!»

ОЙ ЩО Ж БО ТО ТА Й ЗА ВОРОН

Ой що ж бо то та й за ворон,
Що по морю крикає?..
Ой що ж бо то за бурлака,
Що всіх бурлак збирає?

} Двічі

Збирайтеся, хлопці-молодці,
Та все народ молодий,
Та й поїдем, хлопці-молодці,
У той лісок Лебедин!

} Двічі

Ой що бо то, хлопці-молодці,
Щось у хмарі гуде,
Ой щось бо нам, хлопці-молодці,
За пригодонька буде!

} Двічі

Рости, рости, а клен-дерево,
Рости вгору високо!..
Поховали отамана
В сиру землю глибоко!

} Двічі

Рости, рости, а клен-дерево,
Рости вгору ще вище!..
Поховали отамана
В сиру землю ще глибше!

} Двічі

А ЩЕ СОНЦЕ НЕ ЗАХОДИЛО

Широко

1. А ще сонце не за - хо - дило, а зро - билась тем - но - та. 2. А зробилась тем - но - та... А не - щас - ли - ва та дів - чи - на, кот - ра любить ко - за - ка.

А ще сонце не заходило,
А зробилась темнота.

А зробилась темнота...
А нещаслива та дівчина,
Котра любить козака.

Котра любить козака...
А козак їде в чисте поле,
Зостаюся я сама.

Зостаюся я сама...
Та зостаюся я сама —
Ні дівчина, ні вдова.

Ні дівчина, ні вдова...
Ні дівчина, ні вдова —
Рекруточка молода.

ПЛИВЕ ЧОВЕН

Пожвавлено

Пливе човен води повен
Та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп. (3)

Іде козак до дівчини
Та все тюп, тюп, тюп, тюп. (3)

Пливе човен води повен
Та накритий листом. (3)

Не хвалися, дівчинонько,
Червоним намистом. (3)

Бо прийдеться, доведеться
Намисто збувати. (3)

Молодому козакові
Тютюн купувати. (3)

Пливе човен води повен
Та накритий лубом. (3)

Не хвалися, козаченьку,
Кучерявим чубом. (3)

Бо прийдеться, доведеться
Під аршин ставати. (3)

Молодого козаченька
В військо віддавати. (3)

ШИРОКИЙ МОСТОЧОК ЗАЛОМИВСЯ

Не поспішаючи

Широкий мосточок заломився, (2)
Росте на нім травка, не коситься. (2)

Кедь би я той мосток орендував, (2)
Шумне би я його випуцовав. (2)

Червоні а білі ружі садив, (2)
Шумне дівча з міста припровадив. (2)

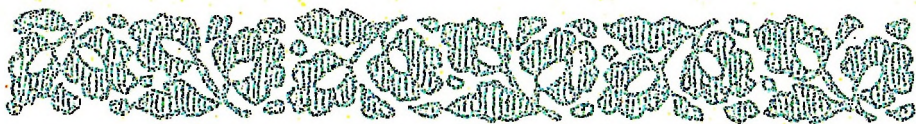
Проводив, проводив аж до моста, (2)
Нещасная фатра на нас зайшла. (2)

Як зайшла, та пушла, та й забралась, (2)
Далеко на войну нас послала. (2)

Кедь мі ся на війні не поведе, (2)
На кого заплачу — лиш на тебе. (2)

На тебе, на твою рідну мати, (2)
Що ми ти не дала за жону взяти. (2)

ОЙ НАСТУПИЛА ТА ЧОРНА ХМАРА

Повільно

Ой наступила та чорна хмара,
Став дощ накрапять...
Ой там збиралась бідна голота
До корчми гулять.

} Двічі

Пили горілку, пили й наливку,
Ще й мед будем пить,
А хто з нас, братця, буде сміяться,
Того будем бити!

} Двічі

Ой іде багач, ой іде дукач,
Насміхається:
«Ой за що, за що вража голота
Напивається?»

} Двічі

Ой беруть дуку за чуб, за руку,
Третій в шию б'є:
«Ой не йди туди, превражий сину,
Де голота п'є!

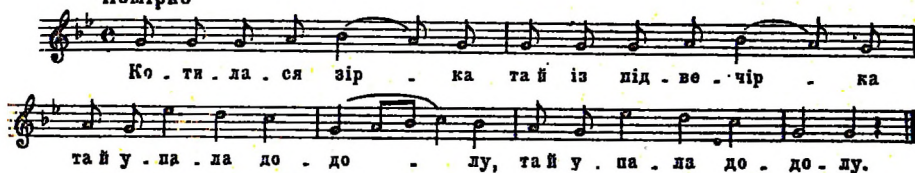
} Двічі

КОТИЛАСЯ ЗІРКА

Помірно

Котилася зірка та й із підвечірка
Та й упала додолу. (2)

«Та й хто мене, молоду дівчину,
А проведе додому?» (2)

Ой і обіззався та і козаченько,
Та й на воронім коню: (2)

«Ой і гуляй, гуляй, молода дівчино,
Я проведу додому». (2)

«Та й проведь, проведь, молодий козаче,
Та й проведь, не барися, (2)

Ох, і бо за мною, та за молодюю,
А весь рід зажурився. (2)

Та не так і рід же,
Як батько та мати». (2)

НА ГОРОДІ ВЕРБА РЯСНА

На городі верба рясна... (2)
Там стояла дівка красна.

Хорошая та вродлива, (2)
Її доля нещаслива.

Її доля нещаслива,— (2)
Нема того, що любила.

Нема його та й не буде,— (2)
Розраїли вражі люди.

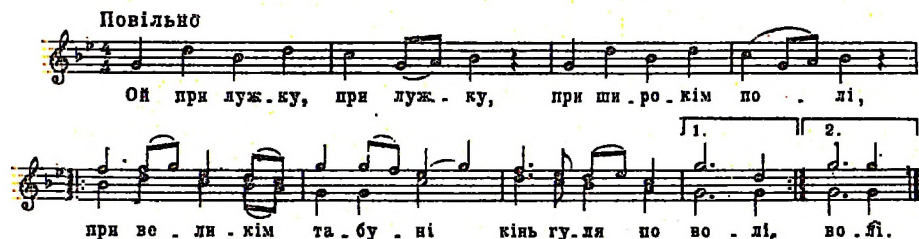
Розраїли, розсудили, (2)
Щоб ми в парі не ходили.

А ми в парі ходить будем, (2)
Як любились, так і будем!

ОЙ ПРИ ЛУЖКУ, ПРИ ЛУЖКУ

Ой при лужку, при лужку,
При широкім полі,
При великім табуні
Кінь гуля по волі. } Двічі

Кінь гуля по волі,
Солдат — по неволі...
Ой піймаю, загнуждаю
Шовковою уздою. } Двічі

Ой піймаю, загнуждаю
Шовковою уздою,
Вдарю шпорами під боки —
Кінь летить стрілою. } Двічі

«Ой лети, лети, мій коню,
Та й вихром несися,
Проти милої двора
Стойма становися! } Двічі

Стойма становися
Та вдар копитами,
Чи не вийде дівчинонька
З чорними бровами. } Двічі

Ой не вийшла дівчинонька,

Вийшла її мати:

«Здоров, здоров, любий зятю,

Пожалуй у хату!»

} Дівці

«Я не хочу в хату,

Хочу у світлицю,

Розбуджу солодкий сон,

Красную дівицю!»

} Дівці

Дівчинонька встала,

Свій сон розказала,

Правой ручкой обняла

Та й поцілувала.

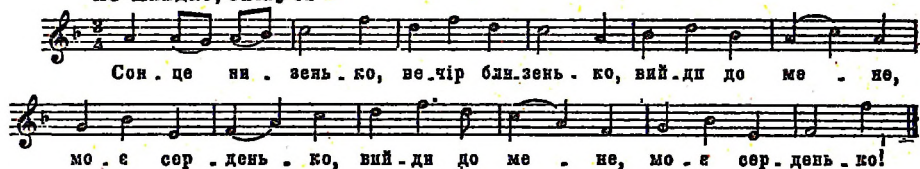
} Дівці

СОНЦЕ НИЗЕНЬКО, ВЕЧІР БЛИЗЕНЬКО

Не швидко, співуче

Сонце низенько, вечір близьенько,
Вийди до мене, моє серденько! (2)

Ой вийди, вийди, та не барися,
Моє серденько розвеселиться. (2)

Ой вийди, вийди, серденько Галю,
Серденько, рибонько, дорогий кришталю! (2)

Ой вийди, вийди, не бійсь морозу,—
Я твої ніженьки в шапочку вложу. (2)

Через річеньку, через болото
Подай рученьку, моє золото! (2)

Через річеньку, через биструю
Подай рученьку, подай другу! (2)

Ой біда, біда, який я вдався,—
Брів через річеньку, та не вмивався. (2)

Ой завернуса та умиюся,
На свою милую хоч подивлюся. (2)

«Ой не вертайся та не вмивайся,
Ти ж мені, серденько, й так сподобався. (2)

Ой там криниця під перелазом —
Вмнемось, серденько, обоє разом. (2)

Моя хустина шовками шита —
Утремось, серденько, хоч буду бита. (2)

Битиме мати, знатиму, за що:
За тебе, серденько, не за ледащо!» (2)

У СУСІДА ХАТА БІЛА

Швиденько

У сусіда хата біла,
У сусіда жінка мила,
А у мене ні хатинки,
Нема щастя, нема жінки.

} Двічі

Є у мене сусідонька —
Люба, мила дівчинонька,
Та не знаю, що робить,
Бо боюсь туди ходить.

} Двічі

Сідлай, хлопче, вороного,
А собі бери другого
Та поїдем погуляєм,
У сусіда побуваєм!

} Двічі

«Будь здорова, сусідонько,
Люба, мила дівчинонько,
Ой яка ж ти гарнесенька,
Як сніжечок білесенька!»

} Двічі

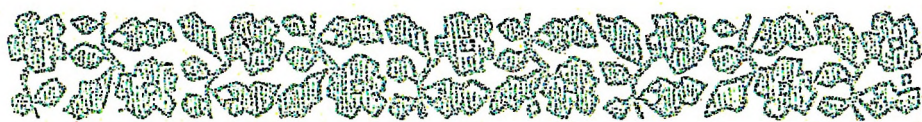
«Годі, годі жартувати,
Ось іде і стара мати!»
«Ой здорова будь, матусю,
Я приїхав по Ганнусю!»

} *Дівчі*

Ой здорова будь, матусю,
Я приїхав по Ганнусю,
Хочу бути тобі ріднею,
Ти будь ненькою моєю!»

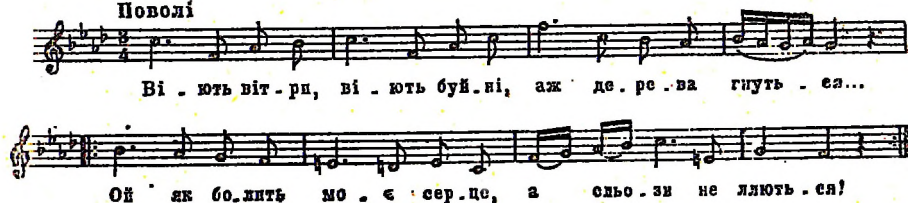
} *Дівчі*

ВІЮТЬ ВІТРИ, ВІЮТЬ БУЙНІ

Поволі

Віють вітри, віють буйні,
Аж дерева гнуться...
Ой як болить мое серце,
А сльози не ллються!

} Дівчі

Трачу літа в лютім горі
І кінця не бачу,
Тільки тоді і полегша,
Як нишком поплачу.

} Дівчі

Не допоможуть сльози горю,
Серцю легше буде;
Хто щасливим був часочок,
Повік не забуде.

} Дівчі

Єсть же люди, що і моїй
Завидують долі:
Чи щаслива ж та билина,
Що росте у полі?..

} Дівчі

Що на полі, на пісочку,
Без роси, на сонці...
Тяжко жити без милого
І в своїй сторонці! } Дівці

Де ти, милий, чорнобривий?
Де ти? Озовися!
Як я, бідна, тут горюю,
Прийди, подивися! } Дівці

Полетіла б я до тебе,
Та крилець не маю,
Щоб побачив, як без тебе
З горя висихаю. } Дівці

До кого ж я пригорнуся,
І хто приголубить,
Коли тепер нема того,
Який мене любить?.. } Дівці

КОЗАК ОД'ІЖДЖАЄ, ДІВЧИНОНЬКА ПЛАЧЕ

Рухливо

Ко . зак од' - їж - джа . є, дів . чи . нонь . ка пла . че:

..Ку - ди . ї . , деш, ко . за . че? Ко . за . че - со . бо . лю,

візь . ми ме . не із со . бо . ю . на вкра - ї . ну да . ле . ку!"

Козак од'їжджає,
Дівчинонька плаче:
«Куди їдеш, козаче?
Козаче-соболю,
Візьми мене із собою
На вкраїну далеку!»

} *Дівчі*

«Дівчинонько мила,
Що ж будеш робити
На вкраїні далекій?»
«Буду хусти прати,
Зеленого жита жати
На вкраїні далекій!»

} *Дівчі*

«Дівчинонько мила,
Що ж будеш ти їсти
На вкраїні далекій?»
«Сухарі з водою,
Аби, серце, із тобою
На вкраїні далекій!»

} *Дівчі*

«Дівчинонько мила,
Де ж будеш ти спати
На вкраїні далекій?»
«В степу під вербою,
Аби, серце, із тобою
На вкраїні далекій!»

} Дівчі

ОЙ ГАЮ МІЙ, ГАЮ, ТА ГУСТИЙ, НЕ ПРОГЛЯНУ

Ой гаю мій, гаю,
Та густий, не прогляну,—
Упустила та голубонька
Та вже й не піймаю...

Ой хоч же піймаю,
Та й уже ж не такого,
Не приляже мое серденько
Ніколи до нього.

Ой гаю мій, гаю,
Та густий, зелененький,
Любив мене та козаченько
Хороший, молоденький.

Ой гаю мій, гаю,
Та густий, кучерявий,
Любив мене та козаченько
Хороший, чорнявий.

ОЙ ГИЛЯ-ГИЛЯ, ГУСОНЬКИ, НА СТАВ

Ой гиля-гиля,
Гусоньки, на став!..
Добривечір, дівчино,
Бо я ще не спав! } Дівчи

Ой не спав, не спав,
Не буду й спати!
Дай же мені, дівчино,
Повечеряти! } Дівчи

Я ж не топила,
Я ж не варила,
А йшла по водиченьку,—
Відра побила. } Дівчи

Я ж не побила,—
Постановила,
З гори покотились та й
Самі побились. } Дівчи

В мене вечеря —
Рибка печена,
Не для тебе, серденько,
Приготовлена. } Дівчи

ОЙ ПІДУ Я В САД ГУЛЯТЬ

Ой піду я в сад гулять, (2)
Ой в саду вишеньки шумлять.

Коли любиш, то люби, (2)
А поговору не роби!

В саду вишеньки шумлять... (2)
Ой за нас люди говорять.

Бо то, серце, поговір, (2)
А люди кажуть, що ти мій.

Все про тебе, про мене, (2)
Ой що ти ходиш до мене.

Бо то, серце, славонька, (2)
А люди скажуть — правдонька.

Коли ходиш, то ходи, (2)
Ой коли любиш, то люби.

Ой піду я у лісок, (2)
Ой пушу стиха голосок,

Чи мій милий не вчує, (2)
Ой чи він другу цілує?

ОЙ СЯДУ Я КРАЙ ВІКОНЦЯ

Ой сяду я край віконця,
Проти ясного сонця,
Проти ясного сонця
Виглядати чорноморця. } Дівчі

Чорноморець, мати, їде
Ще й семеро коней веде,
На восьмому вороному —
У жупані голубому. } Дівчі

У жупані голубому...
Я ж думала, що додому,
А він їде аж до гаю,
Аж до тихого Дунаю. } Дівчі

Ой став коня напувати,
Стала вода прибувати,
Стала вода прибувати,—
Чорноморець потопати. } Дівчі

Чорноморець потопає
Та на милую гукає:
«Рятуй, рятуй, моя мила,
Коли вірно любила!» } Дівчі

«Ой рада б я рятувати,
Так не вмю я плавати;
Якби човен та весельце,
Рятувала б, мое серце!» } Дівчі

ОЙ У ПОЛІ ВІТЕР ВІЄ

Широко

Ой у по - лі ві - тер ві - є, а жи - то по - ло
ві - є, а ко - зак дів - чи - ну та й вір - нень - ко лю - бить,
а зай - нять не по - смі - є, а ко - зак дів - чи - ну
та й вір - нень - ко лю - бить, а зай - нять не по - смі - є.

Ой у полі вітер віє,
А жито половіє,
А козак дівчину та й вірненько любить,
А зайнять не посміє.

} Двічі

Ой тим її не займає,
А що сватати має,
Ой тим же він, ой та й не горнеться,
А що слави боїться.

} Двічі

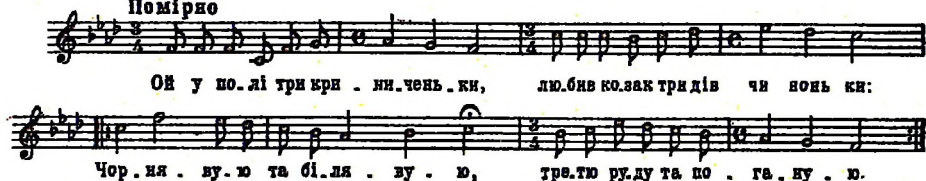
Сидить голуб на черешні,
А голубка на вишні,
Ой скажи, ой скажи, серце дівчино,
А що в тебе на мислі.

} Двічі

ОЙ У ПОЛІ ТРИ КРИНИЧЕНЬКИ

Поміряю

Ой у полі три криниченьки,
Любив козак три дівчиноньки:
Чорнявую та білявую,
Третю руду та поганую.

} Дівчі

Що чорняву від душі люблю,
До білявої залицяюся,
А з рудою препоганою
Піду, мабуть, розпрощаюся.

} Дівчі

Чи я тобі та й не казала,
Як стояли під світлицею:
«Не їдь, не їдь та й у Крим по сіль,
Бо застанеш молодицею».

} Дівчі

«Любив тебе я дівчиною,
Любитиму й молодицею,
А ще буду хоч сім літ ждати,
Поки станеш удовицею».

} Дівчі

Чи всі ж тії та сади цвітуть,
Що весною розвиваються,
Чи всі ж тії та й вінчаються,
Що любляться та кохаються?

} Дівчі

Половина тих садів цвіте,
Половина розвивається,—
Одна пара та вінчається,
А другая розлучається.

} Дівчі

ОЙ У ПОЛІ НИВКА

Помірно

Ой у полі нивка,
Кругом материнка...
Там дівчина жито жала,
Гарна чорнобривка.

} Дівчі

Жала ж вона, жала,
Сіла спочивати,
Іхав козак з України,
Мусив шапку зняти.

} Дівчі

Мусив шапку зняти,
«День добрий» сказати.
«Помагай біг, дівча моє,
Тобі жито жати!»

} Дівчі

А дівчина стала,
Йому одказала,
Вона ж йому одказала —
Серденьком назвала.

} Дівчі

«Як їдеш додому,
Не кажи нікому,
Бо рознесуть цеє люди,
Як вітер солону!»

} Дівчі

А вітер тихенький,
Солома легенька,—
Візьмуть мене люди в зуби,
Я ще ж молоденька!» } Дівчи

А вже ж ця слава
По всім світі стала,
Що дівчина козаченька
Серденьком назвала. } Дівчи

А вже ж тая слава
По всім городочку,
Що дівчина козакові
Вишила сорочку. } Дівчи

ПО ТОЙ БІК ГОРА

По той бік гора,
По цей бік гора,
Поміж тими крутими горами
Сходила зоря. } Дівчі

Ой то ж не зоря —
Дівчина моя
З новенькими та відерцями
По водицю йшла. } Дівчі

«Дівчино моя,
Напій же коня
З рубленої нової кринички,
З повного відра!» } Дівчі

«Козаченьку мій,
Коли б я твоя,
Взяла б коня за шовковий повід
Та й напоїла!» } Дівчі

«Дівчино моя,
Чом заміж не йшла?»
«Бідна була, по наймах служила,
Пари не знайшла!» } Дівчі

«Дівчино моя,
Сідай на коня,
Та поїдем у чистеє поле
До мого двора!

} Дівчі

А в мого двора
Нема ні кола,
Тільки стоїть кущ калини,
Та й та не цвіла.

} Дівчі

Калино моя,
Чом ти не цвіла?»
«Зима люта та й цвіт оббила,
Тим я не цвіла!»

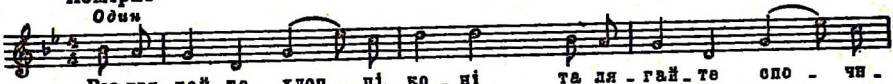
} Дівчі

РОЗПРЯГАЙТЕ, ХЛОПЦІ, КОНІ

Помірно
Один

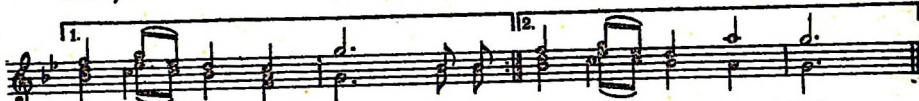
Роз_пря_гай_те, хлоп_ці, ко_ні та ля_гай_те спо_чи_

Всі

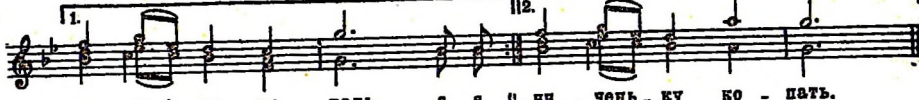
_вають, а я пі_ду в сад зе_ле_ний, в сад кри_

1.

_ни_чень_ку ко_пать, а я ||_ни_чень_ку ко_пать.

12.

Розпрягайте, хлопці, коні
Та лягайте спочивать,
А я піду в сад зелений,
В сад криниченьку копать.

} Дівчі

Копав, копав криниченьку
У вишневому саду...
Чи не вийде дівчинонька
Рано-вранці по воду?

} Дівчі

Вийшла, вийшла дівчинонька
В сад вишневий воду брать,
А за нею козаченько
Веде коня напувать.

} Дівчі

Просив, просив відеречка —
Вона йому не дала,
Дарив, дарив з руки перстень —
Вона його не взяла. } Дівчі

Знаю, знаю, дівчинонько,
Чим я тебе розгнівив:
Що я вчора ізвечора
Із другою говорив. } Дівчі

Вона ростом невеличка,
Ще й літами молода,
Руса коса до пояса,
В косі стрічка голуба. } Дівчі

ТА ТУМАН ЯРОМ КОТИТЬСЯ

Швиденько

Та туман яром котиться,
Гулять хлопцям хочеться.
Ой горе, горе не біда,
Гулять хлопцям хочеться.

} Двічі

Та гуляй, парню молодий,
Поки не зазнав біди.
Ой горе, горе не біда,
Поки не зазнав біди.

} Двічі

Дівка плаче, ридає,
Вона волі не має.
Ой горе, горе не біда,
Вона волі не має.

} Двічі

В саду вишенька цвіте,
Козак до дівчини йде.
Ой горе, горе не біда,
Козак до дівчини йде.

} Двічі

В саду вишня зацвіла,
Дівка парня поняла.
Ой горе, горе не біда,
Дівка парня поняла.

} Двічі

ТЕЧЕ РІЧКА НЕВЕЛИЧКА

Помірно

Те_че річ - ка не_ве - лич - ка з виш_не_во - го са - ду_

Кли_че ко - за_к дів_чи_нонь - ку со_бі на по - ра - ду.

Гей - гей, гей - гей, гей - гей, гей - гей! Кли_че ко - за_к

дів_чи_нонь - ку со_бі на по - ра - ду.

Тече річка невеличка
З вишневого саду...
Кличе козак дівчиноньку
Собі на пораду.
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Кличе козак дівчиноньку
Собі на пораду.

«Порадь мене, дівчинонько,
Як рідная мати,
А чи мені женитися,
А чи тебе ждати?
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
А чи мені женитися,
А чи тебе ждати?»

«Ой я тебе, козаченьку,
І раджу й не раджу:
Я з тобою вечір стою,
На іншого важу.
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Я з тобою вечір стою,
На іншого важу!»

«Бодай тебе, дівчинонько,
З твоєю радою:
Я до тебе з щирим серцем,
А ти з неправдою!
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Я до тебе з щирим серцем,
А ти з неправдою!

Бодай же ти, дівчинонько,
Тоді заміж вийшла,
Як у млині на камені
Пшениченька зійшла!
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Як у млині на камені
Пшениченька зійшла!»

«Бодай же ти, козаченьку,
Тоді оженився,
Як у лісі при дорозі
Сухий дуб розвився!
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Як у лісі при дорозі
Сухий дуб розвився!»

Ой у млині на камені
Пшениченька зійшла...
Ще молода дівчинонька,
А вже заміж вийшла.
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Ще молода дівчинонька,
А вже заміж вийшла.

Ой у лісі при дорозі
Сухий дуб розвився...
Козак старий, літа пройшли,
А ще не женився.
Гей-гей, гей-гей, гей-гей, гей-гей!
Козак старий, літа пройшли,
А ще не женився.

ЧОГО Ж ВОДА КАЛАМУТНА

Повільно

Чого ж вода каламутна,
Чи не хвиля збила?
Чого ж і я така смутна,
Чи не мати била?

} Двічі

Мене мати та й не била —
Самі сльози ллються:
Од милого людей нема,
Од нелюба шлються.

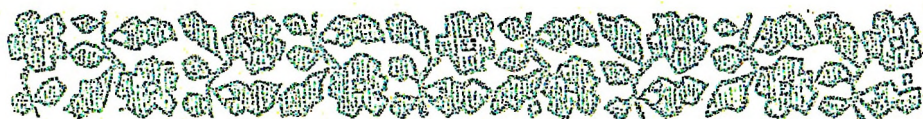
} Двічі

Прийди, милий подивися,—
Яку терплю муку!
Ти хоч в серці, та од тебе
Беруть мою руку.

} Двічі

Спіши, милий, рятуй мене
Від лютої напасті!
За нелюбом коли буду,
То мушу пропасти!

} Двічі

ГЕЙ, У ЛІСІ, В ЛІСІ

Помірно
Один

Двоє

Гей, у лі - сі, в лі - сі сто - ять два ду - боч - ки,

Всі

гей, схи - ли - ли - ся вер - хи до - бу - поч - ки.

Гей, у лісі, в лісі
Стоять два дубочки,
Гей, схилилися
Верхи докупочки.

Схилились, схилились
Верхи докупочки,
Гей, там сиділо
Аж два голубочки.

Сиділи, сиділи,
Знялись — полетіли,
Гей, в чистім полі
На роздоллі сілі.

Сіли вони, сіли
Та й затуркотіли:
«Гей, горе ж тому
Та й нежонатому!

А ще гірше тому,
А хто кого любить!
Гей, любить козак
Молоду дівчину.

Любить її, любить —
Не може узяти,
Гей, любить, любить —
Не може узяти!»

КОПАВ, КОПАВ КРИНИЧЕНЬКУ

Помірно

Один

Лю-бав ко-зак дів-чинонь-ку лю-дям - не со-бі!

Всі

ї-ї лю-ди-мо-я не бу-де! Ой жаль-жаль!

Копав, копав криниченьку
І педіленьку-дві...
Любив козак дівчиноньку
Людам — не собі!

Приспів:

Ой жаль-жаль
Мені буде —
Візьмуть її люди!
Візьмуть її люди —
Моя не буде!
Ой жаль-жаль!

А вже з тої криниченьки
Орли воду п'ють...
А вже мою дівчиноньку
До шлюбу ведуть.

Приспів.

Один веде за рученьку,
Другий — за рукав,
Третій стоїть, гірко плаче —
Любив та не взяв!

Приспів.

З'ЇЗДИВ Я КОНИКА

Не поспішаючи

«З'їздив я коника, з'їздив вороного,
Скажи, мила, правду, чи буде що з того?
Ой чи буде, ой чи ні,
Скажи, серце, правду ти мені».

«Я тобі казала, що-м роду бідного,
Ти за мнов не візьмеш посагу жадного».
«Ой ти в мене посаг самая,
Як на небі зоря ясная».

«Тепер мені кажеш, що-м зіронька ясна,
Потому ми скажеш: доленько нещасна.
А як ти не скажеш, то мати:
Було си сироту не брати.

Заведеш ти мене до свого дому,
Сама я не знаю, догоджати кому:
Ой ци матері, ой ци вітцю,
Ци тобі самому, молодцю».

«Як ти будеш, мила, неньці догоджати
Буде тобі ненька снідане давати;
Як ти підеш, мила, горою,
Назве тебе мати бідою».

ОЙ КОЛИ Б ТОЙ ВЕЧІР

Ой коли б той вечір
Та й повечоріло,
То б моє серденько
Та й повеселіло!

Ой коли б той вечір
Та й сонечко зайшло,
То б моє серденько
Та й до мене прийшло!

Ой прийди, прилини
Ти, яснее сонце,
То я тебе пушу
Та й через віконце!»

Ой як упускала —
Легенько зітхала,
А як випускала —
Плакала, ридала.

Ой як випускала —
Плакала й ридала,
Вийшла за ворота —
Правдоньки питала.

«Чи ти мене любиш,
Чи з мене смієшся,
До другої ходиш
Та й не признаєшся?»

«Ой я тебе люблю
І любити буду,
Признаюсь по правді —
Сватати не буду!

Не позволять батько,
Не позволять мати,
Ще й рід не позволить
Дівчиноньку взяти.

Ще й рід не позволить
Дівчиноньку взяти...
Стиха говорімо,
Щоб не вчула мати!»

ОЙ НА ГОРУ КОЗАК ВОДУ НОСИТЬ

Ой на гору козак воду носить,
Дівчинонька козаченька просить:
«Козаченьку, мій соболю,
Візьми мене із собою,
Помандрую я з тобою!»

А мій милий — та й на гору, на-круту,
А я його оченьками проведу,
Оченьками каренькими,
Брівоньками рівненькими,
Слізоньками дрібненькими.

Не сама ж я по садочку ходила.
Козаченька за рученьку водила,
Цілувала-милувала,
До серденька пригортала,—
Я ж думала, що він буде мій!

«Козаченьку, ти сухотонько моя,
Кажуть люди, що не буду я твоя!
Кажуть люди, сама бачу,
Не раз, не два на день плачу:
Я ж думала, що ти будеш мій!»

ОЙ НЕ СВИТИ, МІСЯЧЕНЬКУ

Ой не світи, місяченьку,
Не світи нікому,
Тільки світи миленькому,
Як іде додому! (2)

Світи йому ранесенько
Та й розганяй хмари,
А як же він іншу має,
То й зайди за хмари! (2)

Світив місяць, світив ясний,
Та й зайшов за тини,
А я, бідна, гірко плачу:
Зрадив мене милий! (2)

Або ж мене вірно люби,
Або ж навек лиши,
Або ж мої чорні брови
На папері спиши! (2)

Писав же я чотири дні
І чотири ночі,
Та не можу ісписати
Твої карі очі! (2)

Писав же ти на папері —
Пиши на китайці,
Як не змалюєш ти звечора,
То я умру вранці! (2)

ОЙ ТИ, ДІВЧИНО ЗАРУЧЕНАЯ

«Ой ти, дівчино зарученая,
Чого ж ти ходиш засмученая?»
«Ой ходжу, ходжу, засмученая,
Що не за тебе зарученая!»

«Ой ти, дівчино, словами блудиш,
Сама не знаєш, кого ти любиш!»
«Ой знаю, знаю, кого кохаю,
Тільки не знаю, з ким жити маю!»

Ой знаю, знаю, із ким кохаюсь,
Тільки не знаю, з ким ізвінчаюсь.
Вийду на поле, гляну на море —
Сама я бачу, що мені горе.

Сама я бачу, чого я плачу:
Свого милого в вічі не бачу.
Буду стояти на тім камені,
Поки не прийде милий до мене!

Буду терпіти велику муку,
Поки не скаже: дай, серце, руку!
Вийду на поле, на ту мураву,
Де я з миленьким мала забаву.

З різного цвіту вінки сплітала,
Біленьким личеньком всіх чарувала.
Ти присягався передо мною
Буть мої мужем, а я — жоною.

Нещира була присяга твоя,
Тепер не мій ти, а я не твоя!
Буду казати світу цілому,
Щоб він не вірив ніде й нікому.

Бо я самая тее зазнала,
Коли невірною вірно кохала...
Кого любила, той — за дверима,
Кого не знала — мужем назвала!»

«Ой ти дівчино-чарівниченько,
Причарувала моє серденько!»
«Якби ж ти так знав з сіней до хати,
Як я умію всіх чарувати!

У мене чароньки — чорнії брівоньки,
Моя принада — сама молода;
У мене чароньки завжди готові —
Білее личенько і чорні брови!»

ОЙ Я НЕЩАСНИЙ

Не швидко

Ой я не щас - ний, що ма - ю ді - я - ти?

По - лю - бив ді - в - чи - ну, та й не мо - жу взя - ти

Тим не мо - жу взя - ти, що за - ру - че - на - я, -

до - ле ж мо - я, до - ле, до - ле не - щас - на - я!

Ой я нещасний, що маю діяти?
Полюбив дівчину, та й не можу взяти.
Тим не можу взяти, що заручена,—
Доле ж моя, доле, доле нещасная!

Хлопче-молодче, який ти ледащо —
Задумав жениться, сам не знаєш нащо!
Будеш ти, небоже, долю проклинати,
Будеш кулаками сльози утирати!

Виплечеш ти очі, та не знайдеш долі,
Сам же ти загинеш, як билина в полі!
Нащо тобі, хлопче, жінка чорноока?
У козака жінка — шабля біля бока!

ОХ, І ЗАКУВАЛА СИВА ЗОЗУЛЕНЬКА

Повільно

Ох, і за_ку - ва_ла си_ва зо_зу_лень_ка в лу - зі,
гей, ох, і за_бо - лі - ла го - ло - вонь - ка,
ще й сер_день_ко в ту - зі. Гей, гей, ох, і за_бо - лі - ла
го - ло - вонь - ка, ще й сер - день_ко в ту - зі.

Ох, і закувала сива зозуленька в лузі,
Гей, ох, і заболіла головонька,
Ще й серденько в тузі.
Гей, гей, ох, і заболіла головонька,
Ще й серденько в тузі.

Ох, і наступає та чорная хмара з поля...
Гей, ох, і заплакала моя доля,
При місяці стоя.
Гей, гей, ох, і заплакала моя доля,
При місяці стоя.

Ох, і не вдавайся, моя дівчинонько, в тугу,—
Гей, ох, і не сам же я, та не сам же я
Беру собі другу!

Гей, гей, ох, і не сам же я, та не сам же я
Беру собі другу!

Ох, і як заграло-застогнало сине море...
Гей, ох, і буде ж тобі, дівчинонько,
Тут без мене горе!
Гей, гей, ох, і буде ж тобі, дівчинонько,
Тут без мене горе!

ПОСАДИЛА ОГІРОЧКИ

Посадила огірочки
Близько над водою,
Поливала огірочки
Дрібною сльозою.

Ростить, ростить, огірочки,
В чотири листочки!..
Не бачила миленького
Аж три вечорочки!

На четвертий побачила,
Як череду гнала,
Не сказала «добровечір»,
Бо мати стояла.

Летить орел сизокрилий
Та й, летючи, криче:
«Перекажи дівчиноньці,
Що за мною плаче,

Нехай вона та й не плаче,
Бо я не журюся;
Нехай вона заміж іде,
А я оженися!»

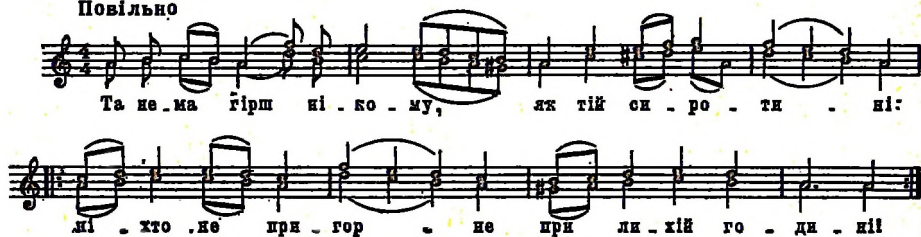
«Бодай тебе та й женила
Лихая година,—
Ізв'язала мені руки
Малая дитина!»

ТА НЕМА ГІРШ НІКОМУ

Повільно

Та нема гірш нікому,
Як тій сиротині:
Ніхто не пригорне
При лихій годині!

} Двічі

Та не пригорне батько,
Не пригорне мати,
Тільки той пригорне,
Що думає взяти.

} Двічі

Та налетіли гуси
З далекого краю,
Замутили воду
В тихому Дунаю.

} Двічі

Та бодай сірі гуси
З пір'ячком пропали,
Що нас розлучили,
Як голубів пару!

} Двічі

Як ми кохалися,
Як зерно в горісі,—
Тепер розійшлися,
Як туман по лісі!

} *Двічі*

Як ми кохалися,
Як голубів пара,—
Тепер розійшлися,
Як чорная хмара!

} *Двічі*

ХОДИЛА Я ПО САДОЧКУ

Повільно

Ходила я по садочку,
По зеленум барвіночку,
Ой ходила та й блудила,—
Не є того, што-м любила.

Не є того та й не буде,
Взяли його чужі люди,
Взяли його у чужину,
А я, бідна, з жалю гину.

«Не плач, мила, не журися,
Я ще хлопець, не вженився.
Як я буду женитися,
Дам ти пива напитися».

«Не хочу я твоє пиво,
Дивить мене тото диво,
Же твоя старая мати
Не хоче мене узяти».

СОНЦЕ НИЗЕНЬКО

Помірно

Сонце низенько, вечір близенько,
Спішу до тебе, лечу до тебе,
Мое серденько! (2)

Ти ж обіцялась мене вік любити,
Ні з ким не знатись, від усіх цуратись,
А для мене жити! (2)

Ой як я прийду, тебе не застану,—
Згорну рученьки, згорну біленькі
Та й нежив я стану! (2)

ТИХО, ТИХО ДУНАЙ ВОДУ НЕСЕ

Тихо-тихо Дунай воду несе,
А ще тихше дівка косу чеше. (2)

Вона чеше та й на Дунай несе:
«Пливи, косо, пливи за водою,
А я піду слідом за тобою.

Припливемо к зеленому лугу,
Скажу тобі всю свою притугу». (2)

Над Дунаєм явір зелененький,
Під явором коник вороненький. (2)

Під явором коник вороненький,
На конику козак молоденький. (2)

Ой він сидить, у скрипочку грає,
Струна струні тихо промовляє: (2)

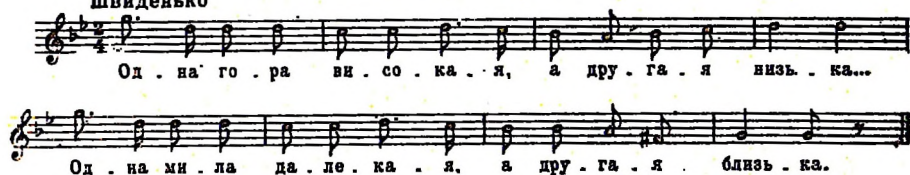
«Нема краю тихому Дунаю,
Нема впишу вдовиному сину. (2)

Нема впишу вдовиному сину,
Що звів з ума хорошу дівчину». (2)

ОДНА ГОРА ВИСОКАЯ

Швиденько

Одна гора високая,
А другая низька...
Одна мила далекая,
А другая близька.

У цієї близенької
Воли та корови,
А в тієї далекої
Та чорнії брови.

У цієї близенької
Воли поздыхають,
А в тієї далекої
Брівки не линяють.

У цієї близенької
Рушник на кілочку,
А в тієї далекої
Брови на шнурочку.

Ой я цюю близенькую
Людам подарую,
А до тої далекої
Пішки помандрую!

В КІНЦІ ГРЕБЛІ ШУМЛЯТЬ ВЕРБИ

Повільно
Один

В кін - ці греб - лі шум - лять вер - би, що я на - са ди - ла...

Воі

Не - ма то - го ко - за - чень - ка, що я по - лю - би - ла.

В кінці греблі шумлять верби,
Що я насадила...
Нема того козаченька,
Що я полюбила.

} Двічі

Ой немає козаченька,—
Поїхав за Десну;
Рости, рости, дівчинонько,
На другу весну!

} Двічі

Росла, росла дівчинонька
Та на порі стала;
Ждала, ждала козаченька
Та й плакати стала.

} Двічі

Ой не плачте, карі очі,—
Така ваша доля:
Полюбила козаченька,
При місяці стоя!

} Двічі

Зелененькі огірочки,
Жовтенькі цвіточки...
Нема мого миленького,—
Плачуть карі очки!

} Двічі

ГАЮ, ГАЮ, ЗЕЛЕН РОЗМАЮ

Помірно, журливо

Гаю, гаю, зелен розмаю,
Любив дівчину, сам добре знаю. (2)

Любив дівчину півтора року,
Доки не дізнали вороги збоку. (2)

А як дізнали — розщебетали...
Бодай же вони щастя не знали! (2)

Сусіди близькі, вороги тяжкі,
Пийте, гуляйте, як самі знайте! (2)

Пийте, гуляйте, як самі знайте,—
Де двоє ходять, не розлучайте! (2)

ОЙ ЗІЙДИ, ЗІЙДИ, ЯСЕН МІСЯЦЮ

Помалу, журливо

«Ой зійди, зійди, ясен місяцю,
Як млиноре коло,
Ой вийди, вийди, серце дівчино,
Та промов до мене слово».

} Дівчі

«Ох, і рада б я та виходити
І з тобою говорити,
Так судять-гудять вражії люди,
Хотять же нас розлучити».

} Дівчі

Ой не бий, мати, і не лай, мати,
Та не роби каліченьки,
Зав'яжи очі темної ночі
Та веди до річеньки.

} Дівчі

А як приведеш та до річеньки,
Розв'яжи карі очі,
Нехай гляну я та подивлюся,
З світом божим попрощаюся.

} Дівчі

Ой світе ясний, світе прекрасний,
Як на тобі тяжко жити,
Ой іще тяжче молодесенькій,
Не нажившись, умирати».

} Дівчі

ОЙ НЕ ШУМИ, ЛУЖЕ

Ой не шуми, луже,
Зелений байрачел..
Не плач, не журися,
Молодий козаче! } Дівчі

Не сам же я плачу —
Плачуть карі очі,
Що нема спокою
Ані вдень, ні вночі. } Дівчі

Сусіди близькії —
Вороги тяжкії:
Не дають ходити,
Дівчину любити. } Дівчі

Я ж буду ходити
І буду любити,
Ще й до себе візьму —
Буду з нею жити! } Дівчі

Ой умру я, милая..
Як ти будеш жива —
Чи згадаеш, мила,
Де моя могила? } Дівчі

А моя могила
Край синього моря,
Де була між нами
Тихая розмова! } Дівчи

Зійдеш на могилу,
Та не сумуй дуже,—
Спогадають люди,
Що любились дуже! } Дівчи

Зійдеш на могилу —
Не труси землю,
Бо сама вважаєш,
Як тяжко під нею! } Дівчи

Ой тим воно тяжко —
Любилися важко,
Тим воно тяженько —
Любились вірненько! } Дівчи

ОЙ ПІДУ Ж Я СОБІ ТА Й У ЛІС ДУБОВИЙ

Не поспішаючи

Ой піду ж я собі та й у ліс дубовий,
Та й я собі знайду горішок лісковий. (2)

Я його покочу з гори на долину,
Хай він покотиться, за ким то я гину. (2)

Мала я милого з чорними очима,
Та мені судилось, що й'го залишила. (2)

А тепер я плачу, ой, як вдень, так вночі,
Вже я не виплачу свої чорні очі. (2)

Аби я плакала та щодень-година:
Кого я любила, того тутка нема. (2)

ОЙ ТАМ ЗА ЛІСОМ, ЗА ДУБИНОЮ

Ой там за лісом, за дубиною
Сидів голубко з голубиною. (2)

Обнімалися, цілувалися,
Одним криленьком накривалися. (2)

Закрався козак з третьої хати,
Голубка вбили, голубку взято. (2)

Голубка вбили, голубку взяли,
За тихий Дунай запровадили. (2)

За тихий Дунай, за бистру річку,
Сиплють голубці яру пшеничку. (2)

Не хочу їсти, не хочу пити,
Нема голуба та й ні з ким жити. (2)

Ой є у мене двадцять голубів:
Вибирай собі, котрий ти любий. (2)

Ой якби було й двадцять чотири,
Нема такого, як мій був милий. (2)

Мій був миленький, голуб сивенький,
Личко рум'яне, стан хорошенький. (2)

ОЙ НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ

Помірно

Ой не хо . ди, Гри цю, та й на ве . чор . ни . ці,
бо на ве . чор . ни . цях дів . ни ча . рів . ни . ці.
Кот . ра . я дів . чи . на чор . ні бро . ви ма . є,
то та . я дів . чи . на у . сі ча . ри зна . є, зна . є.

Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці,
Бо на вечорницях дівки чарівниці.
Котрая дівчина чорні брови має,
То тая дівчина усі чари знає.

} Дівчі

У неділю рано зіллячко копала,
А у понеділок пополоסקала,
Прийшов вівторок — зіллячко зварила,
А в середу рано Гриця отруїла.

} Дівчі

Як прийшов четвер, та вже Гриць помер,
Прийшла п'ятниця — поховали Гриця,
А в суботу рано мати дочку біла:
«Ой нащо ж ти, доню, Гриця отруїла?»

} Дівчі

«Ой мамо, мамо, Гриць жалю немає,
Нащо ж Гриць, мамо, разом двох кохає!
Нехай же не буде ні тій, ні мені,
Нехай достанеться Гриць сирій землі.

} *Дівчі*

Оце ж тобі, Грицю, я так ізробила,
Що через тебе мене мати била!
Оце ж тобі, Грицю, за тее заплата —
Із чотирьох дощок дубовая хата!»

} *Дівчі*

ТАМ, ДЕ ЯТРАНЬ КРУТО В'ЄТЬСЯ

Не швидко, співуче

Там, де Ятрань круто в'ється,
З-під каменя б'є вода,
Там дівчина воду брала,
Чорнобрива, молода.

} Дівчи

Ти, дівчино, ти щаслива,
В тебе батько, мати є,
Рід великий, хата біла,
Все, що в хаті,— то твоє.

} Дівчи

А я бідний, безталанний,
Степ широкий — то ж мій сват,
Шабля, люлька — вся родина,
Сивий коник — то ж мій брат.

} Дівчи

ОЙ У ПОЛІ ТИХИЙ ВІТЕР ВІЄ

Ой у полі тихий вітер віє,
А там козак пшениченьку сіє. (2)

Ой сіє він, досіває лану,
Аж виходить дівчинонька з гаю. (2)

«Помагай біг, козаچه-гульцяю,
Виведе мене на дорогу з гаю!» (2)

«Ой коли б ти дороги не знала,
То б ти мене гульцяєм не звала. (2)

А сказала б: «Любий соколоньку,
Виведе мене з гаю на стежоньку!» (2)

ХОДИТЬ ОРЕЛ ПОНАД МОРЕМ

Широко

Хо- дить о- рел по- над мо - рем, ой хо- дить о - рел,
гей, та й по- над мо - рем, та й за- гля да в пиль-но в во - ду.

Ходить орел понад морем,
Ой ходить орел, гей, та й понад морем,
Та й заглядає пильно в воду.

Заглядає пильно в воду,
Ой заглядає, гей, та й пильно в воду,
Та й нема зими, нема льоду.

Нема зими, нема льоду,
Ой нема зими, гей, та й нема льоду,
Та й нема дівці переходу.

Нема дівці переходу,
Та й нема дівці, гей, та й переходу
Та й на той бік через воду.

ЗАКУВАЛА ЗОЗУЛЕНЬКА НА СТОДОЛІ НА РОЗІ

Закувала зозуленька
На стодолі на розі.
Заплакала дівчинонька } Дівчі
В батька на порозі.

Іду яром до криниці —
Коромисло гнеться:
«Чом до мене, моя мамо, } Дівчі
Ніхто не пришлеться?»

«Багач, доню, не захоче,
А бідний не сміє.
Нехай твоя руса коса } Дівчі
Зіллям зеленіє».

ОЙ У ЛІСІ НА ЯЛИНІ

Ой у лісі на ялині.
Колисала Марусина дві дитини. (2)

Ой у лісі на дубочку
Колисала Марусина сина й дочку. (2)

Колисала та й плакала:
«Ой чого ж я отця й неньки не слухала? (2)

Ой ти, сестро моя рідна,
Поколиши мені дитя, бо я бідна!» (2)

«Ой не буду колисати:
Було б тобі дворянина не слухати! (2)

Бо дворянин пізно ходить,
Не одну дівчиноньку з ума зводить. (2)

Бо дворянин пером пише,
Не одну дівчиноньку з дітям лише!» (2)

ЧИ Я В ЛУЗІ НЕ КАЛИНА БУЛА

Чи я в лузі не калина була,
Чи я в лузі не червона була?
Взяли ж мене поламали
І в пучечки пов'язали —
Така доля моя!
Гірка доля моя! } Дівчі

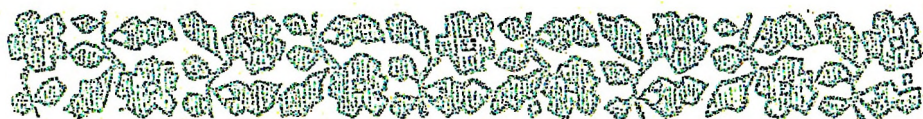
Чи я в полі не травиця була,
Чи я в полі не зелена росла?
Взяли ж мене покосили
І на сіно посушили —
Така доля моя!
Гірка доля моя! } Дівчі

Чи я в полі не пшениця була,
Чи я в полі не зерниста була?
Взяли ж мене та й пожали
І в снопики пов'язали —
Така доля моя! }
Гірка доля моя! } Двічі

Чи я в батька не дитина була,
Чи я в батька не кохана була?
Взяли ж мене заміж дали
І світ мені зав'язали —
Така доля моя! }
Гірка доля моя! } Двічі

Чи не було річеньки утопитися,
Чи не було кращого полюбитися?
Були річки — повсихали,
Були кращі — повмирили,—
Така доля моя! }
Гірка доля моя! } Двічі

ДАЛА-С МЕНЕ МОЯ МАТИ

Швиденько

Дала-с мене моя мати
За Дунай, за Дунай,
Тепер собі, моя мати
Подумай, подумай:

Дунаю не переплисти,
Ані перебродити,
Не буду ж тя, моя мати,
Вовіки видіти.

} *Дівчі*

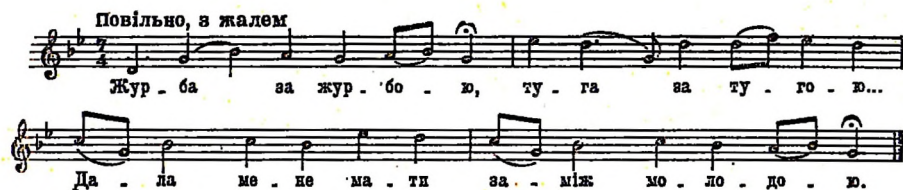
Дала-с мене моя мати
Замуж молоденькую,
Як би тую конопельку
В воду студеную.

Ой як тяжко конопельці
В сирій воді та гнити,
А ще тяжче молодичці
На чужині жити.

} *Дівчі*

ЖУРБА ЗА ЖУРБОЮ

Журба за журбою,
Туга за тугою...
Дала мене мати
Заміж молодю.

Та ще й приказала,
Щоб я не гуляла,
Щоб я не гуляла,
В неї не бувала.

Дев'ятого року
Поїду до роду...
Ненька не пізнала,
Із двора погнала!

Сусідочки взнали,
Матері сказали:
«Сусідочко наша,
Та це дочка ваша!»

«Сусідочки мої,
Заверніть ви її!»
Дочка вертається,
Слізьми вмивається:

«Мати моя, мати,
Де ж тебе узяти,
Чи тебе купити,
А чи заслужити?»

НЕ СПІВАЙТЕ, ПІВНІ

Не співайте, півні,
Ще ж бо я не спала,
Ще своєму роду
Правди не сказала!

Вийду за ворота,
Стану, як сирота...
Хто йде, то й минає,
Бо роду не маю.

Ой повій, вітроньку,
З гори на долину,
Ой принеси, боже,
Здалека родину!

І вітер не віє,
Листу не колише...
Що брат до сестриці
Да листоньки пише.

«Сестро ж наша мила,
Чи привикла сама?»
«Ой хоч не привикла,
Треба ж привикати!

Ой хоч не привикла,
Треба ж привикати,
Коли породила
Нещасною мати!»

ОЙ ПІДУ Я В ЛІС ПО ДРОВА

Ой піду я в ліс по дрова,
Назбираю лому.
Завів мене чужий розум
На чужу сторону.

} Двічі

А на чужій сторононьці
Ні батька, ні неньки,
Тільки в саду вишневому
Співа соловейко.

} Двічі

Співай, співай, соловейко,
Всіма голосами,
А я піду в сад вишневий,
Заллюся сльозами.

} Двічі

Ой зірву я з рожі квітку
Та й пушу на воду:
«Пливи, пливи, з рожі квітка,
Аж до мого роду».

} Двічі

Плила, плила з рожі квітка
Та й на воді стала.
Вийшла мати воду брати —
По квітці впізнала.

} Двічі

«Ой десь же ти, моя доню,
Недужа лежала,
Коли твоя з рожі квітка
На воді зів'яла».

} Дівчі

«Не лежала, моя мамцю,
Ні дня, ні години,
Попалася в лихі руки
Невірній дружині.

} Дівчі

Не лежала, моя мамцю,
Ні дня і ні ночі,
Попалася в лихі руки —
Виплакала очі».

} Дівчі

ОЙ ПОПЛИВИ, ВУТКО

Поволі

«Ой попливи, вутко,
Проти води прудко
Та накажи моїй неньці,
Що я умру хутко!»

Вутоньки немає,
Матінки не буде,
Десь за мене, молодую,
Навіки забуде!

«Ой полети, галко,
Де мій рідний батько,
Нехай мене одвідає,
Коли йому жалко!»

Галочки немає
Й батенька не буде,
Десь за мене, молодую,
Навіки забуде!

«Ой полети, орле,
Де братічок оре
Та й накажи йому, орле,
Яке мені горе!»

І орла немає,
Братика не буде,
Десь за мене, молодую,
Навіки забуде!

«Ой летить, синиці,
Де рідні сестриці,
Нехай мене одвідають
Мої жалібниці!»

І синиць немає,
І сестриць не буде,
Десь за мене, молодую,
Навіки забудуть.

«Ой полети, орле,
На Дін риби їсти
Та й принеси мені, орле,
Од родоньку вісті!»

І орла немає,
Вістоньки не буде,
Десь за мене, молодую,
Навіки забудуть!..

КОЛИ Б МЕНІ, ГОСПОДИ

Помірно

Коли б мені, господи, неділі діждати, (2)

Сюди, туди, он куди, } Двічі
Неділі діждати.

То пішла б я до роду гуляти, (2)

Сюди, туди, он куди, } Двічі
До роду гуляти.

А у мене увесь рід багатий, (2)

Сюди, туди, он куди, } Двічі
Увесь рід багатий.

Будуть мене часто частувати, (2)

Сюди, туди, он куди, } Двічі
Часто частувати.

А я буду повну випивати, (2)

Сюди, туди, он куди, } Двічі
Повну випивати.

Як поїду я додомоньку, (2)

Сюди, туди, он куди, } Двічі
Та й додомоньку.

Та не в хату, а під віконечко, (2)
Сюди, туди, он куди, } Дівці
А під віконечко.

А свекруха та й у печі топить, (2)
Сюди, туди, он куди, } Дівці
Та й у печі топить.

А свекорко сирі бичі парить, (2)
Сюди, туди, он куди, } Дівці
Сирі бичі парить.

А мій милий дитину колише, (2)
Сюди, туди, он куди, } Дівці
Дитину колише.

Ой ну, люлі, мале дитя, спати, (2)
Сюди, туди, он куди, } Дівці
Мале дитя, спати.

Пішла мати до роду гуляти, (2)
Сюди, туди, он куди, } Дівці
До роду гуляти.

ОЙ ПРЯДУ, ПРЯДУ

Ой пряду, пряду,
Спатоньки хочу...
Ой скло-ню я голівоньку
На бі-лу-ю по-сті-лоньку,
Може, я засну.

Аж свекруха йде,
Як змія гуде:
«Сонливая-дрімливая,
До роботи лінивая,
Невістко моя!»

Ой пряду, пряду,
Спатоньки хочу...
Ой скло-ню я голівоньку
На бі-лу-ю по-сті-лоньку,
Може, я засну.

Аж свекорко йде,
Як вітер гуде:
«Сонливая-дрімливая,
До роботи лінивая,
Невістко моя!»

Ой пряду, пряду,
Спатоньки хочу...
Ой скло-ню я голівоньку
На бі-лу-ю по-сті-лоньку,
Може, я засну.

А мій милий йде,
Як голуб гуде:
«Ой спи, мила-хорошая,
Пішла заміж молодая,
Не виспалася!»

МАЛА МАТИ ОДНУ ДОЧКУ

Мала мати одну дочку (2)
Та й купала у медочку.

Та й купала-поливала, (2)
Щастя-долі не вгадала.

Щастя-долі не вгадала, (2)
За п'яниченьку оддала.

П'є п'яниця, п'є-гуляє, (2)
Йде додому — б'є та й лає.

«Ой я буду мандрувати, (2)
Лиху долю покидати!»

«Ой не роби та сваволі, (2)
Не покидай свої долі!

Як в калини білі квіти, (2)
Так у тебе дрібні діти!»

ОЙ ПИЛА, ПИЛА ТА ЛИМЕРИХА НА МЕДУ

Ой пила, пила та Лимериха на меду
Та й пропила свою дочку молоду. (2)

«Ой хто купить цебер меду і вина,
Того буде Лимерівна молода». (2)

Обізвався та Шкандибенко на меду:
«Ой я ж куплю Лимерівну молоду. (2)

Ой я куплю цебер меду і вина,—
Нехай буде Лимерівна вже моя...» (2)

У неділю ранесенько, до сонця,
Та й плакала Лимерівна в віконця: (2)

«Ой загину, моя матінко, загину,
Бо не люблю Шкандибенка, покину. (2)

Наступає, моя матінко, темна ніч:
Ой не люблю Шкандибенка, піду пріч». (2)

«Ой коли любиш, моя донечко,— вінчайся,
А не любиш, дитя моє,— цурайся!» (2)

Ой побігла Лимерівна горою,
А за нею Шкандибенко в погоню. (2)

Ой догнав він Лимерівну та й не б'є,
 Тільки ж її словечками картає: (2)

«Ой чого ж ти, Лимерівно, пішки йдеш,
 Та чи в мене вороних коней не маєш?» (2)

«Ой хоч же є воронії коні, то твої,
 Та і сам, молод, не до мислоньки ти мені». (2)

«Ой чого ж ти, Лимерівно, боса йдеш,
 Десь ти в мене черевичків не маєш?» (2)

«Ой хоч же є черевички, то твої,
 Та й сам, молод, не до мислоньки мені». (2)

«Ой чого ж ти, Лимерівно, в свиті йдеш,
 Та чи в мене дорогих суконь не маєш?» (2)

«Ой хоч є дорогі сукні, то твої,
 Та й сам, молод, не до мислоньки мені». (2)

Ой побігла Лимерівна тернами,
 А за нею Шкандибенко конями. (2)

«Ой дай мені, Шкандибенко, гострий ніж
 Повиймати чорний терен з білих ніг». (2)

Не влучила Лимерівна в ніженьку,
 Та влучила Лимерівна в серденько: (2)

«Кипи, кипи, мое серденько, на ножі,
 Аніж в того Шкандибенка на дворі!» (2)

Ой як узяв тую Лимерівну до двора:
 «Ой одчиняй, моя матінко, ворота! (2)

Ой одчиняй, моя матінко, ворота,
 Я везу тобі невісточку п'яненко». (2)

«Ой од чого, мій синочку, впилася?
 Ой од чого, моє дитя, впилася?» (2)

«Ой упила, моя матінко, од ножа,
 А заснула, моя матінко, край коня...» (2)

«Ой не вези у двір її, не вези,
 Та вези ж її, мій синочку, до тещі». (2)

«Ой одчиняй, моя тещенько, ворота,—
 Я везу тобі дочку п'яненко». (2)

«Ой од чого, мій зятеньку, впилася?
 Ой од чого, дитя, моє, впилася?» (2)

«Ой упила, моя тещенько, од ножа,
 А заснула, моя тещенько, край коня». (2)

ОЙ ВЕРБО, ВЕРБО

Ой вербо, вербо,
Де ти росла,
Що твоє листячко
Вода знесла?

Ой знесла, знесла
Тиха вода...
А я, молода,
Як ягода.

А я, молода,
Як ягода,
Не піду заміж
За рік, за два.

А піду заміж
Аж п'ятого,
За того п'яницю
Проклятого.

Ой кажуть люди,
Що він не п'є,
А він з корчми
Щодня іде.

А я, молода,
Проти нього,
Несу талюра
Золотого.

Несу талюра
Золотого —
Викупить коня
Воронного.

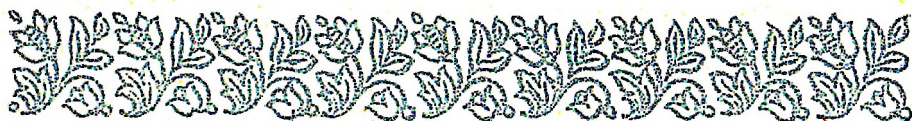
«Викупиш коня —
Люблю тебе,
Як не викупиш,
То вб'ю тебе!»

Не раз я, не два
Викупляла, —
Крізь віконечко
Утікала.

В вишневім саду
Ночувала,
Різних пташок
Наслухала.

Соловей каже:
«Тьох-тьох, тьох-тьох!...»
Котяться сльози,
Як той горох.

А зозуленька:
«Ку-ку, ку-ку!»
За що ж я терплю
Таку муку?

ЧЕРВОНАЯ РУЖА ТРОЯКА

Помірно

Червоная ружа трояка... (2)

Ой мала я мужа, (2)

Ой мала я мужа пияка.

Він ніщо не робить, тільки п'є, (2)

А додому прийде, (2)

А додому прийде — мене б'є.

«Не бий мене, мужу, не лякай, (2)

Візьми моїх діток,

Діточок маленьких,

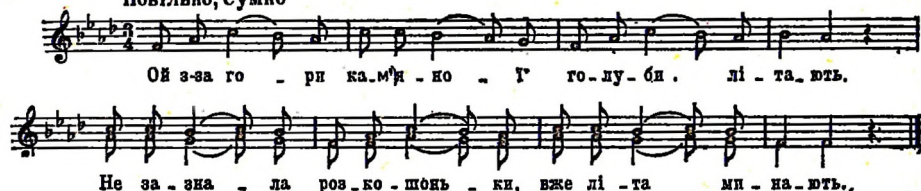
А я піду в найми в чужий край!»

ОЙ З-ЗА ГОРИ КАМ'ЯНОЇ

Повільно, сумно

Ой з-за гори кам'яної
Голуби літають...
Не зазнала розкошоньки,
Вже літа минають.

Запрягайте воли сірі,
Коні воронії,
Доганяйте літа мої,
Літа молодії!

Ой догнали літа мої
На калиновім мості:
«Гей, вернітесь, літа мої,
До мене хоч в гості!»

«Не вернемось, не вернемось,
Не маєм до кого:
Та було б нас шанувати,
Як здоровля свого!»

ОЙ НА ГОРІ ВАСИЛЕЧКИ СХОДЯТЬ

Ой на горі василечки сходять,
Під горою барвінок послався. (2)
Під горою барвінок послався,
А вдовин син розпивсь, розгулявся. (2)
А вдовин син розпивсь, розгулявся,
Ще й до того не хоче робити. (2)
Ще й до того не хоче робити
Та йде в корчму горілочку пити. (2)
Стопав, зламав червону калину,
Ізвів з ума дівку Марусину. (2)
Марусенька по бережку ходе,
А за нею вітер хвилю гоне. (2)
Марусенька на хвилю ступила,
Мати сина силою женила. (2)
Мати сина силою женила,
По вулиці невістку судила. (2)
Та дрімливая, сонливая невістка,
Ще й до того не хоче робити. (2)
Ще й до того не хоче робити,
Іде в корчму горілочку пити. (2)
А свекруха її не злюбила,
До порога спати положила. (2)
До порога спати положила,
А до сина стиха говорила: (2)
«Піди, сину, на ярмарок пішки,
Купи, сину, ремінні віжки. (2)

Купи, сину, ремінні віжки,
Скрути милій рученьки ще й ніжки, (2)
Ще й до того дротяну нагайку,
Скатай милу, як синю китайку». (2)
А миленька білу постіль слала,
До постелі стиха промовляла: (2)
«Постіль моя тонка, білесенька,
Хто ж на тобі цю ніч буде спати? (2)
Хто ж на тобі цю ніч буде спати?
Буде милій, як кат, катувати». (2)
А звечора свічечка горіла,
А в півночі нагайка шуміла. (2)
А в півночі нагайка шуміла,
А к світові миленька умліла. (2)
Лежить мила, як бомага синя,
А миленький, як білая глина. (2)
«Ой ти, мати, порадиця в хаті,
Порадила, як милу карати. (2)
Порадила, як милу карати,
Тепер порадь, як милу сховати». (2)
«Зорви, сину, в коморі мостину
Та й заховай чужую дитину». (2)
«Не зорветься в коморі мостина,
Не втаїться чужая дитина. (2)
Треба, мати, коня продавати,
Треба, мати, милу поховати». (2)
«Сідлай, сину, коня вороного
Та їдь, сину, до тестя рідного, (2)
Нехай іде, нехай поспішає,
Нехай свою дитину сховає». (2)
По миленькій в усі дзвони дзвонять,
Сина й матір до острогу гонять. (2)
На миленьку сорочку наділи,
Сина й матір в острог посадили. (2)

ТИ, КРОПИВОНЬКО

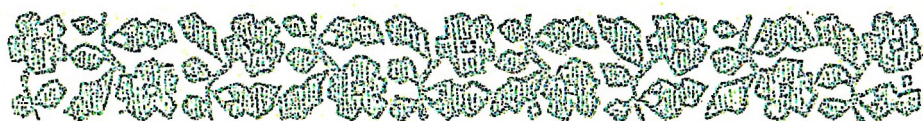
Ти, кропивонько,
Ти жалючая,
Ти, свекрухо, лиха
Ще й лаючая.

Ти, свекрухо, лиха
Ще й лаючая,
Посилаеш мене
В поле жати саму.

Посилаеш мене
В поле жати саму,
А я жала, снопи
В копи зносила.

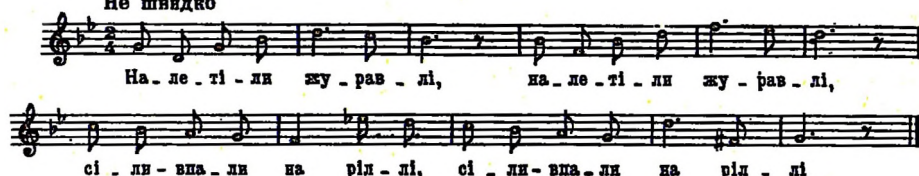
А я жала, снопи
В копи зносила,
Як зоря ізійшла,
Я додому пішла.

НАЛЕТІЛИ ЖУРАВЛІ

Не швидко

Налетіли журавлі, (2)
Сіли-впали на ріллі. (2)

Де журавка ходила, (2)
Там пшениця вродила. (2)

Де журавель походив, (2)
То там кукіль уродив... (2)

Краще жінка первая, (2)
Аніж тая другая. (2)

Що з первою дітей мав, (2)
А з другою розігнав. (2)

Ходить батько по лану, (2)
Кличе дітей додому: (2)

«Ідіть, діти, додому, (2)
Не буде вам розгону!» (2)

«Живи, тату, тепер сам, (2)
Як молоду жінку взяв! (2)

А ми будем служити, (2)
Чужим батькам годити! (2)

А ми будем зароблять (2)
Та матінку поминать!» (2)

ТА ПОНАД ЯРОМ, ЯРОМ

Та понад яром, яром
А три садочки рядом,
Та й усі зелененькі,
Та зацвіли раненько.

Та й усі зелененькі,
Та зацвіли раненько...
Що у первiм садочку
Соловейко щибече.

Що у первiм садочку
Соловейко щибече,
А у другiм садочку
Та й зозуля кувала.

А у другiм садочку
Та й зозуля кувала,
А в третьому садочку
Мати з сином стояла.

А в третьому садочку
Мати з сином стояла...
«Ой скажи, мій синочку,
А хто з нас трьох миліший?»

Ой скажи, мій синочку,
А хто з нас трьох миліший:
А чи жінка, чи теща,
Чи матуся рідненька?

А чи жінка, чи теща,
Чи матуся рідненька?»
«А жона — для совіту,
А теща — для привіту.

А жона — для совіту,
А теща — для привіту,
А матуся рідненька
Та миліш всього світу.

А матуся рідненька
Та миліш всього світу!
Як ти мене рожала,
То смертоньки бажала.

Як ти мене рожала,
То смертоньки бажала,
Як ти мною ходила,
То світоньком нудила!»

ОЙ ХМЕЛЮ Ж МІЙ, ХМЕЛЮ

Помірно

«Ой хмелю ж мій, хмелю,
Хмелю зелененький,
Де ж ти, хмелю, зиму зимував, } Двічі
Що й не розвивався?»

«Зимував я зиму,
Зимував я другу,
Зимував я в лузі на калині } Двічі
Та й не розвивався!..»

«Ой сину ж мій, сину,
Сину молоденький,
Де ж ти, сину, нічку ночував, } Двічі
Що й не роззувався?»

«Ночував я нічку,
Ночував я другу,
Ночував я у тої вдовиці, } Двічі
Що сватати буду!»

«Ой сину ж мій, сину,
Ти моя дитино,
Не женися на тій удовиці. } Двічі
Бо щастя не буде!

Бо вдовине серце,
Як осіннє сонце,—
Воно світить, світить, та не гріє,
Все холодом віє. } *Дівчи*

А дівоче серце,
Як весняне сонце,—
Ой хоч воно та й хмарнесеньке,
А все теплесеньке!» } *Дівчи*

ЗАСПІВАЙМО ПІСНЮ ВЕСЕЛЕНЬКУ

Швидко

За - спі - вай - мо піс - ню ве - се - лень - ку про су - сід - ку
мо - ло - день - ку, про су - сід - ку за - спі - вай - мо, сер - це
на - ше зве - се - лляй - мо! Ой су - сід - ко, су - сід - ко,
су - сід - ко, по - зич ме - ні ре - шіт - ко, ре - шіт - ко: я ох
му - ки по - тра - су, по - тра - су, зав - тра вран - ці при - не - су, при - не - су.

Заспіваймо пісню веселеньку
Про сусідку молоденьку,
Про сусідку заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Ой сусідко, сусідко, сусідко,
Позич мені решітку, решітку:
Я си муки потрясу, потрясу,
Завтра вранці принесу, принесу.

} Дівчі

Заспіваймо пісню веселеньку
Про венгерку молоденьку,
Про венгерку заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Ой венгерко, венгерко, венгерко,
Позич мені люстерко, люстерко:
Я си вуса підкручу, підкручу,
Завтра вранці доручу, доручу.

} Дівчі

Заспіваймо пісню веселеньку
Про жіночку молоденьку,
Про жіночку заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Маю жінку молоду, молоду,
Не пушу і по воду, по воду:
Могла би ся втопити, втопити,
Мусів би ся женити, женити.

} Дівчі

Заспіваймо пісню веселеньку
Про мандрівця молоденького,
Про мандрівця заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Ой дівчино, не вір ми, не вір ми,
Бо я хлопець мандрівний, мандрівний:
Я мандрую тут і там, тут і там,
Подобаюсь дівчатам, дівчатам.

} Дівчі

ВИШНІ, ЧЕРЕШНІ РОЗВИВАЮТЬСЯ

Вишні, черешні розвиваються,
Сине озеро розливається. (2)

Ясне сонечко усміхається,
Жито силоньки набирається. (2)

Через тин вишня похилилася...
Кума з кумою посварилася. (2)

Жовте листячко осипається...
Кума з кумою вже й не знається. (2)

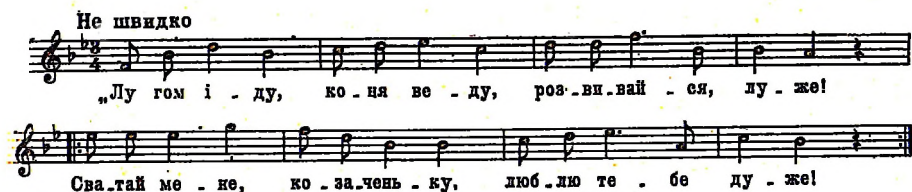
Тобі яблучко, мені грушечка,—
Не сварімося, моя душечко! (2)

Тобі яблучко, мені зернятко,—
Не сварімося, кумо-серденько! (2)

ЛУГОМ ІДУ, КОНЯ ВЕДУ

«Лугом іду, коня веду,
Розвивайся, луже!
Сватай мене, козаченьку,
Люблю тебе дуже! } Дівчі

Ой хоч сватай, хоч не сватай,
Хоч так присилайся,
Щоб та слава не пропала,
Що ти залицявся. } Дівчі

«Ой коли б ти, дівчинонько,
Трошки багатенька,
Взяв би тебе за рученьку,
Повів до батенька!» } Дівчі

«Ой коли б я, козаченьку,
Була багатенька,
Наплювала б я на тебе
Й на твого батенька! } Дівчі

Ой коли б я, козаченьку
Та й забагатіла,
То я б тебе, ледачого,
Й за харч не схотіла!» } Дівчі

«Бодай же ти, дівчинонько,
Тоді заміж пішла,
Як край битої дороги
Рута-м'ята зійшла!»

} Дівчі

«Бодай же ти, козаченьку,
Тоді оженився,
Як у млині на камені
Кукіль уродився!»

} Дівчі

Не журися, дівчинонько,
Рута зелененька:
Цей покинув, другий буде,—
Ще ж ти молоденька!

} Дівчі

Цей покинув, другий буде,
Другий буде кращий,
А цей буде у болоті
Над чортами старший!

} Дівчі

Край битої доріженьки
Рута-м'ята зійшла...
Молодая дівчинонька,
Та вже й заміж пішла.

} Дівчі

А у млині на камені
Кукіль не зіходить...
Старий козак, як собака,
По вулицях ходить.

} Дівчі

Ой у млині на камені
Кукіль не вродився...
Старий козак, як собака,
Й досі не женився!

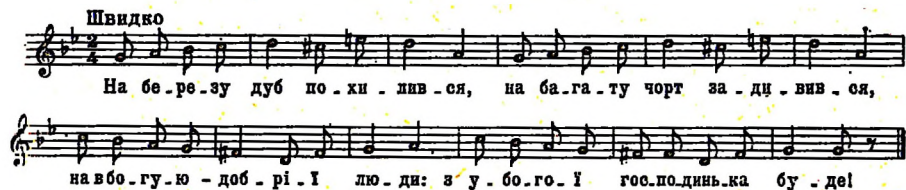
} Дівчі

НА БЕРЕЗУ ДУБ ПОХИЛИВСЯ

Швидко

На березу дуб похилився,
На багату чорт задивився,
На вбогую — добрії люди:
З убогої господи́нька буде!

ОЙ У ПОЛІ МОГИЛА

Ой у полі могила
З вітром говорила:
«Повій, вітре буйнесенький,
Щоб я не чорніла!

Щоб я не чорніла,
Щоб я не марніла,
Щоб по мені трава росла
Та ще й зеленіла!»

І вітер не віє,
І сонце не гріє,
Тільки в степу при дорозі
Трава зеленіє.

Ой у степу річка,
Через річку кладка...
Не покидай, козаченьку,
Рідненького батька!

Як батька покинеш —
Сам марно загинеш,
Річенькою бистренькою
За Дунай заплинеш.

Бодай тая річка
Риби не плодила,—
Вона ж мого товариша
Навіки втопила.

Бодай тая річка
Куширом заросла,—
Вона ж мого товариша
На той світ занесла!

БОДАЙ СЯ КОГУТ ЗНУДИВ

Помірно

Бодай ся когут знудив,
Що рано мене збудив,—
Малая нічка, мала,
Іще-м ся не виспала.

} Дівчі

Причини, боже, ночі
На мої чорні очі,
Причини ще й другу
На мене, молодую.

} Дівчі

Послала мене мати
Зелене жито жати,
А я жита не жала,
В борозенці лежала.

} Дівчі

Послала мене мати
До хлопців погуляти:
«Погуляй трохи, доню,
Я ж тобі не бороню».

} Дівчі

А я собі гуляю,
Як рибка по Дунаю,
Як рибка з окунцями,
Я, молода, з хлопцями.

} Дівчі

Гуляла би до ночі
Та й спатоньки не хочу,
Гуляла би до рана,
Ой дана ж моя, дана.

} Дівчі

БУЛА СОБІ МАРУСЯ

Жартівливо

Була собі Маруся,
Полюбила Петруся.

Приспів:

Ой лихо, не Петрусь —
Біле личко, чорний вус! } *Двічі*

Вітер віє горою,
Іде Петрусь зі мною.

Приспів.

Я з Петрусем стояла,
Прийти к собі прохала.

Приспів.

Наварю я галушок
Та напечу пампушок.

Приспів.

Наварила, напекла,
Ні для кого — для Петра...

Приспів.

Нема Петра, тільки Гриць,
Шкода моїх паляниць.

Приспів.

Ой за того Петруся
Била мене матуся.

Приспів.

Ой любила б Петруся,
Поговору боюся.

Приспів.

А хоч буде поговір,
Таки буде Петрусь мій!

Приспів.

ДІВКА В СІНЯХ СТОЯЛА

Швиденько

Дівка в сінях стояла,
На козака моргала:
«Ти, козаче, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе батько лихий,
В тебе батько лихий,
Серце моє,
Серце моє!»

«Батька дома немає,
У шиночку гуляє,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе мати лиха,
В тебе мати лиха,
Серце моє,
Серце моє!»

«Матері дома немає,
На хрестинах гуляє,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе собаки лихі,
В тебе собаки лихі,
Серце моє,
Серце моє!»

«Я собакам угоджу,
Я їм хліба положу,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце мое,
Серце мое!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе кішки лихі.
В тебе кішки лихі,
Серце мое,
Серце мое!»

«Я ж і кішкам угоджу,
Шматок сала підложу,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце мое,
Серце мое!»

«Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе миші лихі,
В тебе миші лихі.
Серце мое,
Серце мое!»

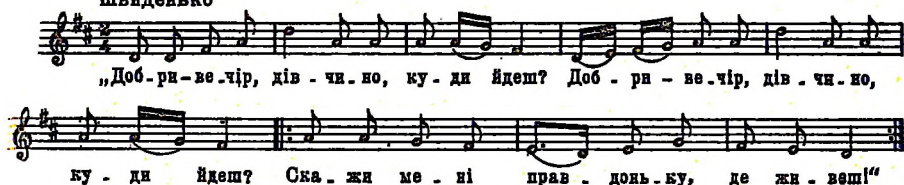
«Коли ж мишей боїшся,
На воротах повіся,
Ізгинь, пропади,
А до мене не ходи,
Цур тобі, пек!
Цур тобі, пек!»

ДОБРИВЕЧІР, ДІВЧИНО

Швиденько

«Добри вечір, дівчино, куди йдеш? (2)
Скажи мені правдоньку, де живеш!» (2)

«Чи то ж би я розуму не мала, (2)
Щоб я тобі правдоньку сказала?» (2)

«Добри вечір, дівчино, чия ти? (2)
Чи вийдеш ти на вулицю гуляти?» (2)

«Не питайся, козаченьку, чия я, (2)
Як вийдеш ти на вулицю, вийду й я!» (2)

«Дівчинонько-серденько, куди йдеш?» (2)
Скажи мені правдоньку, де живеш!» (2)

«Отам моя хатонька край води, (2)
З високого дерева, з лободи. (2)

Я ж до хати сінечки приплету (2)
З високого дерева, з черету!» (2)

«Тепер же я догадався, чия ти! (2)
Пусти ж мене, серденько, до хати!» (2)

«Шкода тее, голубе, затівать, (2)
Бо ти будеш ніченьку ночувать!» (2)

«Та я ж тебе, серденько, не звезду, (2)
Пожартую трішечки та й піду!» (2)

Жартувала дівчина до зорі, (2)
Поки стало виднесенько надворі. (2)

«Ой уставай, козаченьку, та тікай, (2)
Та на мене славоньки не пускай!» (2)

ДОШИК, ДОШИК

Швиденько

Дощик, дощик
Крапає дрібненько...
Я ж думала, я ж думала —
Запорожець, ненько!

} Двічі

Коли б знала, коли б знала,
Відкіль виглядати,
То б найняла, заставила
Стежку промітати.

} Двічі

Аж він іде, аж він іде,
Ступає дрібненько,
То ж то милий, то ж то любий,
Дивітеся, ненько!

} Двічі

Дощик, дощик
Аж із стріхи капотить...
Розсердився мій миленький,
Аж ногами тупотить.

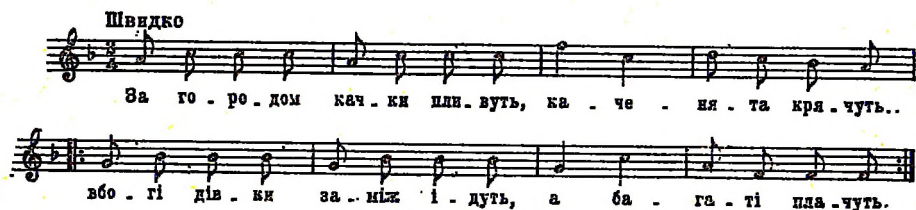
} Двічі

Розсердився, розгнівився
Мій милий на мене,
А як гляне — серце в'яне
І в його, і в мене!

} Двічі

ЗА ГОРОДОМ КАЧКИ ПЛИВУТЬ

За городом качки плывуть,
Каченята кричуть...
Вбогі дівки заміж ідуть,
А багаті плачуть. } Двічі

Вбогі дівки заміж ідуть
З чорними бровами,
А багаті вдома сидять
З кінями та з волами. } Двічі

«Ой чи чула, дівчинонько,
Як я тебе кликав,
Через твоє подвір'ячко
Сивим конем їхав?» } Двічі

«Ой хоч чула, хоч не чула,
Не обзивалася:
Темна нічка-петрівочка,—
Вийти боялася!» } Двічі

«Ой не бійся, дівчинонько,
Не бійся нічого,
Бо я, хлопець молоденький,
Не зрадив нікого!» } Двічі

«Ой не хоче твоя мати
Мене, бідну, знати,
Хоче собі багатую
Невістку шукати!»

} Дівчі

Нащо мені на подвір'ї
Воли та корови,
Як не буде в моїй хаті
Любої розмови!»

} Дівчі

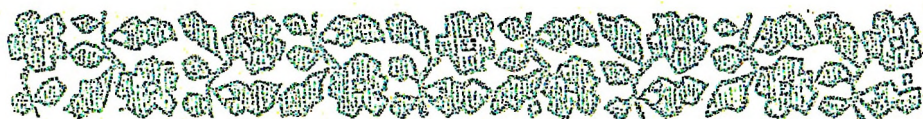
Ой десь гуде, ой десь грає,
Скрипка витинає:
Оце вдова своїй доні
Весілля справляє.

} Дівчі

Нехай знають, нехай знають,
Де музики грають,
Нехай знають, нехай знають,
Як бідні гуляють!

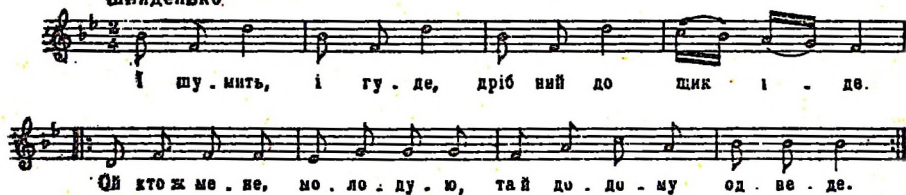
} Дівчі

І ШУМИТЬ, І ГУДЕ

Шапиденько.

І шумить, і гуде,
Дрібний дощик іде.
Ой хто ж мене, молодую,
Та й додому одведе. } Дівчі

Обізвався козак
На солодкім меду:
«Гуляй, гуляй, дівчинонько,
Я й додому одведу». } Дівчі

«Не веди ж ти мене,
Не прошу я тебе,
Бо лихого мужа маю,
Буде бити мене». } Дівчі

МАВ Я РАЗ ДІВЧИНОНЬКУ

Швиденько

Мав я раз дівчиноньку чепурненьку,
Любу щебетушечку рум'яненьку.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Посилав я старостів у неділю,
Думав — погуляємо на весіллі.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Мали повернутися з рушниками,
Але повернулися з гарбузами.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

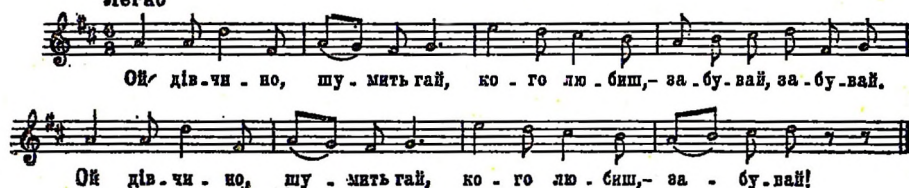
Всьому супротивився батько рідний,
Бо вона багата, а я бідний.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Думав я втопитися з тої злості,
Та вода холодная — ломить кості.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

ОЙ ДІВЧИНО, ШУМИТЬ ГАЙ

Легко

Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш,— забувай, забувай.
Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш — забувай!

Нехай шумить ще й гуде,
Кого люблю,— мій буде, мій буде.
Нехай шумить ще й гуде,
Кого люблю,— мій буде!

«Ой дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене, за мене?
Ой дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене?»

«Не піду я за тебе,—
Нема хати у тебе, у тебе.
Не піду я за тебе,—
Нема хати у тебе».

«Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую, збудую.
Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую».

«Постав хату з лободи,
А в чужую не веди, не веди.
Постав хату з лободи,
А в чужую не веди.

Чужа хата така,
Як свекруха лихая, лихая.
Чужа хата така,
Як свекруха лихая.

Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить, не мовчить.
Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить».

ОЙ ДЖИГУНЕ, ДЖИГУНЕ

Жартівливо

Ой джигуне, джигуне,
Який ти ледащо,—
Ведуть тебе до пана,
Сам не знаєш нащо.

} Дівчі

Тоді будеш знати,
Як будуть карати:
І на руки, і на ноги
Диби набивати.

} Дівчі

Ой на руки диби,
На ноги диб'ята:
Оце ж тобі, джигуне,
Молоді дівчата!

} Дівчі

Ой на руки диби,
На ноги дибиці:
Оце ж тобі, джигуне,
Гарні молодиці!

} Дівчі

На вулиці не була,
Конопельки терла.
Не бачила джигуна,—
Трохи ж я не вмерла. } Дівці

А у того джигуна
Вишивані рукава,
А у мене молоді
Вишивані подола. } Дівці

Зелена юпка ¹,
Червона запаска:
«Люби ж мене, джигуне,
Коли твоя ласка. } Дівці

Люби ж мене, джигунсьць,
Пожартуймо, молодець:
Бери мене за рученьку,
Веди мене у танець». } Дівці

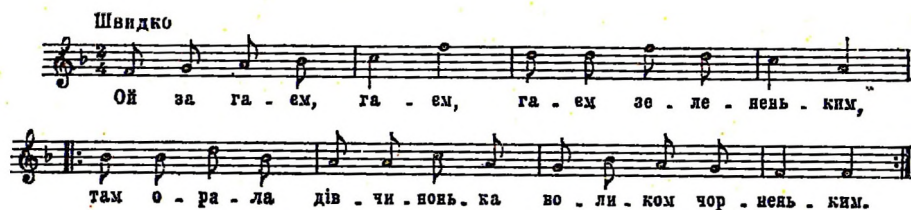
А хто любить грибки,
А хто печерички,
А хто любить дівки,
А я — молодички. } Дівці

¹ Верхній одяг чоловічий і жіночий.

ОЙ ЗА ГАЄМ, ГАЄМ

Ой за гаєм, гаєм,
Гаєм зелененьким,
Там орала дівчинонька
Воликом чорненьким. } Дівчі

Орала, орала,
Не вміла гукати,
Та й найняла козаченька
На скрипочку грати. } Дівчі

Козаченько грає,
Бровами моргає...
Вража ж його матір знає,
На що він моргає: } Дівчі

Чи на мої воли,
Гей, чи на корови,
Чи на мое біле личко,
Чи на чорні брови? } Дівчі

Воли та корови
Усі поздыхають,
Біле личко, чорні брови
Повік не злиняють! } Дівчі

ОЙ ЛЕТИЛА ГОРЛИЦЯ

Жваво

Ой летіла горлиця через сад,
Через сад, гей!
Розпустила пір'ячко на ввесь сад,
Гей, на ввесь сад!

Ой хто ж тебе пір'ячко ізбере,
Ізбере, гей!
Отой мене, молодую, забере,
Гей, забере!

На курочці пір'ячко рябее,
Рябее, гей!
Любімося, серденько, обое,
Гей, обое!

На курочці пір'ячко в один ряд,
В один ряд, гей!
Любімося, серденько, в один лад,
Гей, в один лад!

ОЙ САД-ВИНОГРАД

Музична партитура для голосу та фортепіано. Титул: ОЙ САД-ВИНОГРАД. Темп: Швидко (Allegro). Ключ: два дізми (D major). Метр: 2/4. Текст пісні: Ой сад - ви-но-град, ку-че-ря-ва виш-ня, сто-їть хлопець під вік-ном, щоб дів-чи-на вий-шла. Ой рув, ру-ва-я, ой рув, ру-ва-я, ру-ва, ру-ва, ру-ва-я, лю-ба ма-ла-я мо-я.

Ой сад-виноград, кучерява вишня,
Стоїть хлопець під вікном, щоб дівчина вийшла. (2)
Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

А дівчина не виходить, хатину вбирає,
Стоїть хлопець під вікном та з жалю вмливає. (2)
Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

«Ой не стій під вікном, не тупай ногою,
Бо не вийду та не стану говорить з тобою. (2)
Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

Ой не стій під вікном, не махай рукавом.
Бо не вийду говорити із таким чудаком. (2)
Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

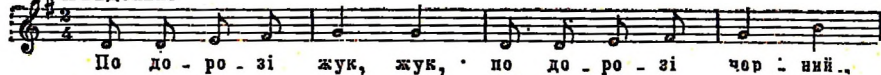
Не ходи по саду, не топчи травиці,
Як не люблять тебе дівки, то йди до вдовиці». (2)
Ой рув, рува-я. ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

ПО ДОРОЗІ ЖУК, ЖУК

Швиденько

По дорозі жук, жук,
По дорозі чорний...
Подивися, дівчинонько,
Який я моторний!

} Двічі

Який я моторний,
І у кого вдався,
Хіба ж даси копу грошей,
Щоб поженився!

} Двічі

По дорозі галка,
По дорозі чорна...
Подивися ж, козаченьку,
Яка я моторна!

} Двічі

Яка я моторна,
Гнучка, чорнобрива;
Як побачиш — аж заплачеш,
Що я вередлива!

} Двічі

ТА КАЗАЛА МЕНІ СОЛОХА, ПРИЙДИ

Помірно

Та казала мені Солоха, прийди!
Та казала мені небога, прийди!
Казала Солоха, прийди, щось дам,
Казала небога, щось подарую.

Як прийшов же я та в понеділок,
Нема Солохи: поле барвінок.
Нема, нема Солохи дома. (2)

Як прийшов же я та у вівторок,
Нема Солохи вже неділь сорок.
Нема, нема Солохи дома. (2)

Як прийшов же я та у середу,
Нема Солохи: пасе череду.
Нема, нема Солохи дома. (2)

Як прийшов же я та в чистий четвер!
Нема Солохи учора й тепер.
Нема, нема Солохи дома. (2)

Як прийшов же я та у п'ятницю,
Нема Солохи: поле яглицю.
Нема, нема Солохи дома. (2)

Як прийшов же я та у суботу,
Нема Солохи: пішла в роботу.
Нема, нема Солохи дома. (2)

Як прийшов же я та у неділю,
Дала Солоха сорочку білу,
Дала, дала, підперезала,
В білее личенько поцілувала.

ЧЕРЕЗ ДОРОГУ — ТАМ КУМА МОЯ

Швиденько

Че-рез до-ро-гу-там ку-ма мо-я, а в ку-ми дів-ча-то ду-ша мо-я!

Через дорогу —
Там кума моя,
А в куми дівча —
То душа моя!

Піду до попа
Розпитаюся,
З куминим дівчам
Повінчаюся.

Дам тому попу
Пшениці копу,
Щоб мене звінчав
З куминим дівчам.

Піп не вінчає —
За сина чає,
Паламар буркоче —
За себе хоче!

Щоб тебе, попе,
Трясця напала,
Щоб тебе трясло —
Не перестало!

Щоб тебе трясло
Півтора року,
Щоб з тебе витрясло
Пшениці копу!

ЧУМАРОЧКА РЯБЕСЕНЬКА

Швиденько

Чумарочка рябесенька,
Пригортаюсь злегесенька...
Отой мене пече-ріже,
Що не люблю, в вічі лізе;
Той мене порива,
Кого люблю, та й нема!

На тарілці два лини...
Прийди, серце, прилини!
Прийди, серце, прилини,
До серденька пригорни!

} *Дівчі*

Було в мене трое перснів,
Та всі й розкотились...
Було в мене три женихи,
Та всі показалися.

} *Дівчі*

Один оженився,
Другий утопився,
А третього чорти взяли,
Щоб не волочився!

} *Дівчі*

«Ой не ходи по льоду,
Бо завалишся!..
Чи ти ж мене вірно любиш,
Чи ти чванишся?»

} *Дівчі*

«Як я тебе не люблю,
Скарай мене боже!
Буду тебе цілувати,
Поки сон ізможе!»

} *Дівчі*

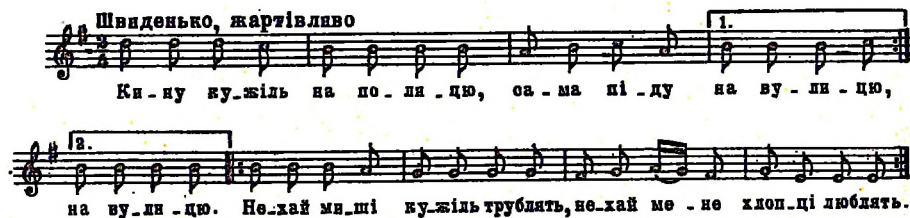
І націлувався,
І намилувався,
Як у саду соловейко
Та й нащобетався.

} *Дівчі*

КИНУ КУЖІЛЬ НА ПОЛИЦЮ

Кину кужіль на полицю, } Двічі
Сама піду на вулицю.
Нехай миші кужіль трублять, } Двічі
Нехай мене хлопці люблять.

На городі сіно гребла, } Двічі
Черевички загубила,
Черевички загубила, } Двічі
Собі хлопців наманила.

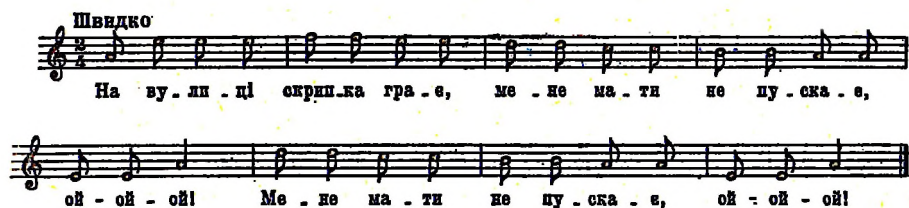
Я нікого не любила, } Двічі
Тільки Петра та Данила,
Грицька, Стецька та Степана, } Двічі
Вийду заміж за Івана.

Полюбила гультя, } Двічі
Така доля моя!
Я думала — кучерявий, } Двічі
В його чуба нема!

НА ВУЛИЦІ СКРИПКА ГРАЄ

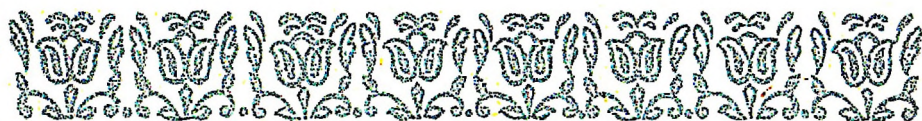

На вулиці скрипка грає,
Мене мати не пускає,
Ой-ой-ой!
Мене мати не пускає,
Ой-ой-ой!

По долині вівці пасла,
Назбирала горщик масла,
Ой-ой-ой!
Назбирала горщик масла,
Ой-ой-ой!

Горщик масла, миску сиру
Та всіх хлопців запросила,
Ой-ой-ой!
Та всіх хлопців запросила,
Ой-ой-ой!

ОД КИЄВА ДО ЛУБЕН

Од Києва до Лубен
Насіяла конопель.

Приспів:

Дам лиха закаблукам,
Закаблукам лиха дам,
Достанеться й передам.

Од Ніжина до Прилуки —
Та побила закаблуки.

Приспів.

Од Полтави до Хорола —
Черевички попорола.

Приспів.

А мій батько — чоботар,
Черевички полатав.

Приспів.

Запряжу я козу в віз
Та поїду по рогіз.

Приспів.

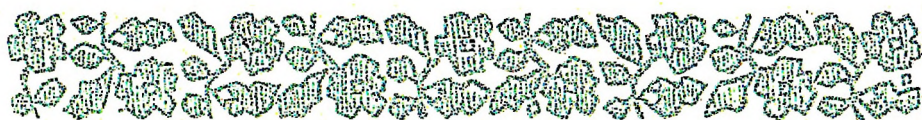
Запряжу я півня в сани
Та поїду до Оксани.

Приспів.

Запряжу я барана —
Куди люди, туди й я.

Приспів.

ОЙ ДІВЧИНА-ГОРЛИЦЯ

Ой дівчина-горлиця
До козака горнеться,
А козак, як орел,
Як побачив, так і вмер.

} Двічі

Умер батько — байдуже,
Вмерла мати — байдуже,
Умер милий, чорнобривий,—
Жаль мені його дуже.

} Двічі

Я за батька книш дала
І за матір книш дала,
А за свого миленького —
Цуцика рябенького.

} Двічі

ОЙ ЛОПНУВ ОБРУЧ

Швидко

Ой лоп . нув об-руч ко-ло ба . ри-ла, дів . чи-на ко-за-ка
та й о - ду - ри - ла. Ой ду . ма-ло-ся, пе-ре-ду . ма-ло-ся,
о - дур го-ло - ву бе-ре, що да-ле-ко він жи-ве.

Ой лопнув обруч коло барила,
Дівчина козака та й одурила.

Приспів:

Ой думалося,
Передумалося,
Одур голову бере,
Що далеко він живе.

Ой чия ж це хата незаметена,
Ой чия ж це дівчина незаплетена?

Приспів.

Ой чия ж це хата незарублена,
Ой чия ж це дівчина незаручена?

Приспів.

Ой лопнув обруч біля діжечки,
Дівчата мої, сиріжечки!

Приспів.

Ой лопнув обруч біля мазниці,
Дівчина козака вдарила по пиці.

Приспів.

ОЙ ХОДИЛА ДІВЧИНА БЕРЕЖКОМ

Швидко

Ой ходила дівчина бережком, (2)
Заганяла селезня батіжком: (2)
«Іди, іди, селезню, додому, (2)
Продам тебе дідові старому». (2)
За три копи селезня продала, (2)
А за копу дударика найняла: (2)
«Заграй мені, дударіку, на дуду, (2)
Нехай же я своє горе забуду». (2)
«Коли б тобі горенько да печаль, (2)
То б ти вийшов на вулицю та й кричав; (2)
А то ж тобі горенька немає, (2)
Ой хто ж тобі сі кучері звиває?» (2)
«Була в мене дівчина Уляна, (2)
Вона ж мені сі кучері звивала; (2)
Була в мене дівчина Орися, (2)
Тоді в мене сі кучері вилися; (2)
Була в мене дівчина Варвара, (2)
Вона ж мені сі кучері порвала; (2)
Була в мене дівчина паскуда, (2)
Вона ж мені сі кучері поскубла». (2)

СИДИТЬ ДІД НА ПЕЧІ

Повільно Швидко

Ся - дять дід на пе - чі, на пе - чі, баб - ка на

Повільно

пря піч - ку, не ве - че - ря - ю - чп. „Баб - ко мо - я,

Швидко

ще - бе - ту - шеч - ко, чом не ве - че - ря - еш, мо - я ду - шеч - ко?”

Сидить дід на печі,
На печі,
Бабка на припічку,
Не вечеряючи. } Двічі

«Бабко моя,
Щебетушечко,
Чом не вечеряєш,
Моя душечко?» } Двічі

«Чорт би тебе
Взяв з вечерєю!
Бив ти мене
Та кочергою; } Двічі

Бив ти мене,
Волочив ти мене,
Серце-дідуско,
Не навчив ти мене». } Двічі

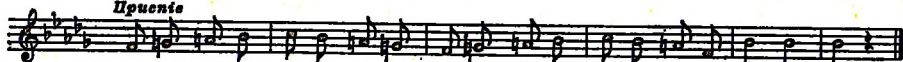
ГЕЙ, ВОЛОШИН СІНО КОСИТЬ

Швидко, енергійно

Гей, во - ло - шин сі - но ко - сить, а во - лош - ка ї - сти но - сить.

Приспів

Тра - ля - ля - ля, тра - ля - ля - ля, тра - ля - ля - ля, тра - ля - ля - ля, тра - ля - ля!

Гей, волошин сіно косить,
А волошка їсти носить.

Приспів:

Тра-ля-ля-ля, тра-ля-ля-ля,
Тра-ля-ля-ля, тра-ля-ля-ля,
Тра-ля-ля!

Коби сіна докосити,
Щоби їсти не носити!

Приспів.

Гей, волоше-волошине,
Ходи їсти — борщ застигне!

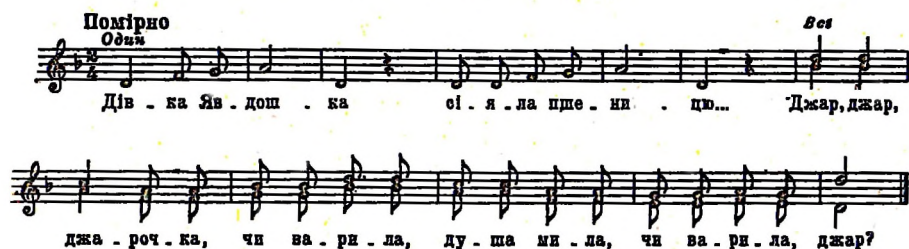
Приспів.

А волошин з щирим серцем,
Та й вивернув борщ із перцем.

Приспів.

ДІВКА ЯВДОШКА

Дівка Явдошка
Сіяла пшеницю...

Приспів:

Джар, джар, джарочка,
Чи варила, душа мила,
Чи варила, джар?

Дівка Явдошка
Пшеницю полола...

Приспів.

Дівка Явдошка
Пшениченьку жала...

Приспів.

Дівка Явдошка
Пшеницю в'язала...

Приспів.

Дівка Явдошка
Пшеницю возила...

Приспів.

Дівка Явдошка
Пшеницю молотила...

Приспів.

Дівка Явдошка
Пшеницю молола...

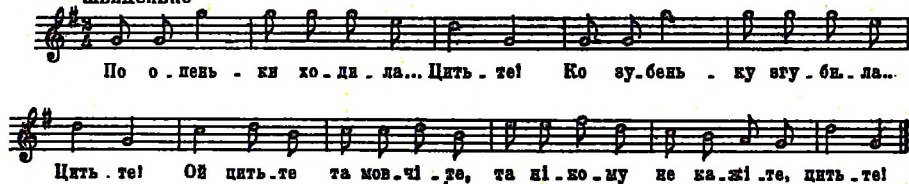
Приспів.

ПО ОПЕНЬКИ ХОДИЛА

Швиденько

По опеньки ходила... Цитьте!
Козубеньку згубила... Цитьте!

Приспів:

Ой цитьте та мовчіте,
Та нікому не кажіте,
Цитьте!

Запорожець ішов... Цитьте!
Козубеньку знайшов... Цитьте!

Приспів.

Запорожцю, вражий сину... Цитьте!
Верни ж мою запасчину... Цитьте!

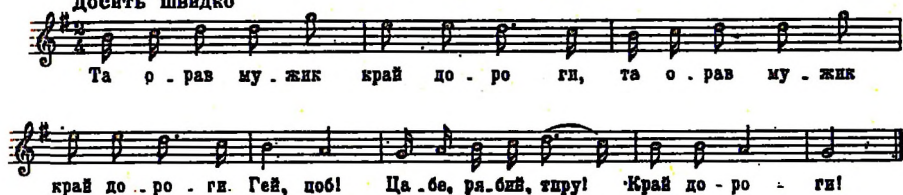
Приспів.

ТА ОРАВ МУЖИК КРАЙ ДОРОГИ

Досить швидко

Та орав мужик край дороги. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Край дороги!

Та воли в його круторогі. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Круторогі!

А погоничі чорноброві. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Чорноброві!

Та поклав торбу при дорозі. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
При дорозі!

Та ішли дівки хустки прати. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Хустки прати!

Та вони в його торбу вкрали. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Торбу вкрали!

Не порожню ж бо — з пирогами. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
З пирогами!

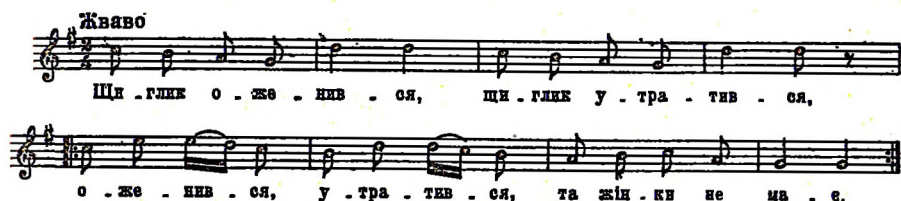
Та не з простими пирогами. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Пирогами!

Та начинені горобцями. (2)
Гей, цоб! Цабе, рябий, тпру!
Горобцями!

ЩИГЛИК ОЖЕНИВСЯ

Щиглик оженився,
Щиглик утратився,
Оженився, утратився
Та жінки не має.

} Двічі

Взяв собі синичку,
Горобця сестричку:
Славную, вдатную,
Хорошую птичку.

} Двічі

Дружно-соловейко
Щебече раненько,
Зозуленька за свашечку,
Та й все хорошенько.

} Двічі

Іде гиндик з току,
Наївся пшениці,
Сидить дрофа коло печі,
Пече паляниці.

} Двічі

Горобці-музики
На той час підпили,
А ворони — старі жони
Каравай місили.

} Двічі

А перепеличка
Хату замітає,
Сидить сова за столом,
Скоса поглядає. } Двічі

А деркач рохмалий,
Він устає рано,
Узяв сову з-за стола
Та й за двері прямо. } Двічі

Сороки-приданки
Скачуть поверх лавки:
«Бідна ж наша головонька.
Немає кибалки!» } Двічі

А куличок сивий
Кибалочку шиє,
Кибалочка з куличком
На весіллячко разком. } Двічі

Кибалочка з куличком
На весіллячко разком:
«Скорій, скорій ристячком,
Ти — свашкою, я — дружком!» } Двічі

Чаечка-підласа,
На весілля ласа,
Біжить, кричить, вигукує,—
То й потіха наша. } Двічі

А джміль із бджолою
Підпоїли чаплю:
«Тут буду ночувати,—
Додому не втраплю!» } Двічі

Лебедик біленький
Іде помаленьку:
«Поспішайся, лебедику,
Бо вже нераненько!» } Двічі

А орел-староста,
В нього думка проста:
Заняв гуси із подвір'я
Та й на Дунай просто. } Двічі

ГЕЙ, ЛЮДИ ІДУТЬ ПО ЛІЩИНУ

Помірно
Один

Гей, лю-ди і-дуть по лі-щи-ну, гей-а-гей!

Всі

Лю-ди і-дуть по лі-щи-ну, а я і-ду по дів-чи-ну сам.

Гей, люди ідуть по ліщину, гей-а-гей!
Люди ідуть по ліщину,
А я їду по дівчину
Сам.

Гей, люди ідуть з ліщиною, гей-а-гей!
Люди ідуть з ліщиною,
А я їду з дівчиною
Вдвох.

Гей, питається батько сина, гей-а-гей!
Питається батько сина:
«Скільки стоїть ця дівчина
В нас?»

«Ой тобі, тату, не питати, гей-а-гей!
Тобі, тату, не питати,
Скільки стоїть — треба дати
Нам.

Гей, скільки стоїть — треба дати, гей-а-гей!
Скільки стоїть — треба дати,
Нехай варить вечеряти
Нам!»

Гей, наварила каші з бобом, гей-а-гей!
Наварила каші з бобом,
Поставила перед лобом —
Їж!

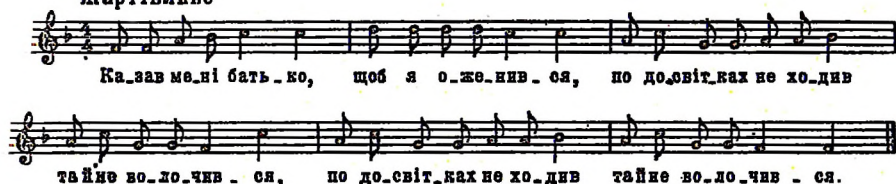
Гей, наварила каші з просом, гей-а-гей!
Наварила каші з просом,
Поставила перед носом —
Їж!

КАЗАВ МЕНІ БАТЬКО

Жартівливо

Казав мені батько,
Щоб я оженився,
По досвітках не ходив
Та й не волочився.

} Дівчі

А я козак добрий,
Та й не волочуся,
Де дівчину чую,
Там нічку ночую,
А де молодички,
Там я і дві нічки.

Покіль не женився,
Потіль не журився
Ні ложкою, ні мискою,
Ні третьою колискою.

} Дівчі

А як оженився,
Так і зажурився
І ложкою, і мискою,
Ще й третьою колискою.

} Дівчі

Як прийшов у хату,
Одно каже: «Тату!»
Друге каже: «Папи!»
Жінка каже: «Бери шапку,
Тікай к чорту з хати.

} Двічі

Тікай к чорту з хати
У поле орати,
А я собі, молоденька,
Піду погуляти».

} Двічі

ЧАС ДОДОМУ, ЧАС

Час додому, час,
Час і пора! (2)
Буде мене мати бити,
Та нікому боронити,—
Час додому, час, час, час, час,
Час додому, час!

Додому іду,
Як риба пливу, (2)
А за мною, молодю,
Сім кіп хлопців чередю
В цимбалоньки тнуть, тнуть, тнуть, тнуть,
В цимбалоньки тнуть.

Комарі гудуть,
Спати не дають. (2)
Ой уткну я головоньку,
У ячмінну соломоньку,
Нехай ніжки тнуть, тнуть, тнуть, тнуть,
Нехай ніжки тнуть!

ОЙ КУМ ДО КУМИ ЗАЛИЦЯВСЯ

Пожвавлено

Ой кум до куми залицявся,
Посіяти конопельки обіцявся.
Він сіяв, присівав,
Присіваючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся
Вибрати конопельки обіцявся.
Він брав, вибирав,
Вибираючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся
Змолотити конопельки обіцявся.
Він їх молотив,
Молотячи говорив:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Вимочити конопельки обіцявся.
Він мочив, примочав,
Примочаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Витіпати конопельки обіцявся.
Він тіпав, витіпав,
Витіпаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

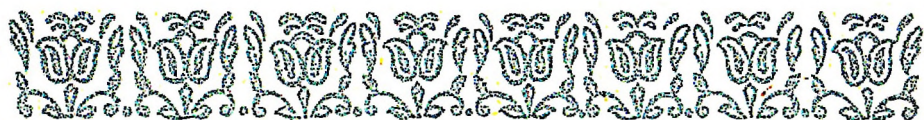
Ой кум до куми залицявся,
Випрясти конопельки обіцявся.
Він пряв, випрядав,
Випрядаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Ій наткати полотна обіцявся,
Він ткав, витикав,
Витикаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Ій пошити сорочечку обіцявся.
Він шив, вишивав,
Вишиваючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

Ой кум до куми залицявся,
Одягнути сорочечку обіцявся.
Він її одягав,
Одягаючи казав:
«Ти, кума, ти, душа,
Ти кругом, кума, ох, і хороша!»

ОЙ УСТАНУ Я В ПОНЕДІЛОК

Швиденько

Ой у - ста - ну я в по - не - ді - лок, чи не на - пря - ду я
хоч по - чи - нок? Ой пря - ла чи не пря - ла, про - стіть, лю - ди, що збре - ха - ла!
і к - лоч - ця ку - рить, і го - лов - ка бо - лить, і до кор - чми кор - тить...
Ой там ку - ми п'ють, ой там ку - ми ждуть, та все во - ни ви - пи - ва - ють,
та все ме - не спо - ми - на - ють: „Що за но - ви - на, що ку - ми не - ма?“

Ой устану я в понеділок,
Чи не напряду я хоч починок?

Приспів:

Ой пряла чи не пряла,
Простіть, люди, що збрехала!
І клоччя курить,
І головка болить,
І до корчми кортить...
Ой там куми п'ють,
Ой там куми ждуть,
Та все вони випивають,

Та все мене споминають:
«Що за новина,
Що куми нема?»

Ой устану я у вівторок,
Чи не наряду я пасмів сорок?

Приспів.

Ой устану я у середу,
Чи не наряду я попереду?

Приспів.

Ой устану я у четвер,
Чи не наряду я хоч тепер?

Приспів.

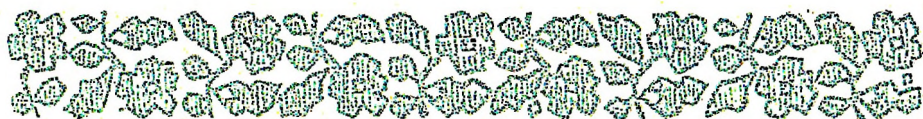
Ой устану я у п'ятницю,
Чи не наряду я хоч чисницю?

Приспів.

Ой устану я у суботу,
Чи не поряду я всю роботу?

Приспів.

ЯК ЗАСЯДЕМ, БРАТТЯ, КОЛО ЧАРИ

Холоко

Як за - ся - дем, брат-тя, ко-ло ча - ри, як за-ся-дем,
то най і - дуть тур-ки, а та - та - ри, а я на-віть
брат - тя, при ме - ду, Кришта-ле-ва чар - ка,
у - хом не ве - ду,
сріб - на - я креш, пи-тя, чи не-ди-ти - все й ур - реш.

Як засядем, браття, коло чари,
Як засядем, браття, при меду,
То най ідуть турки, а татари,
А я навіть ухом не веду.

Приспів:

Кришталева чарка, срібная креш, } Дівці
Пити чи не пити — все й уmrеш.

На тім світі не дадуть горівки,
Ані пива, меду, ні вина,
Смоли трошки та тії дощівки,—
Пиймо ж, браття, пиймо все до дна!

Приспів.

Як засіли наші коло чари —
Петро, Павло, Хведір, Миколай,
Як смикнули тії шпагатівки,
То вони забули і про рай!

Приспів.

А як прийде, браття, костомаха,
А як прийде, браття, із косов,
Я їй скажу: «Будь здорова, свахо,—
Випий, кумцю люба, ізо мнов!»

Приспів.

ОЙ ПОЙДУ Я ДО ЯСІНЯ

Жваво

Ой поїду я до Ясіня
Та й у Чорну Тису,
Та я тебе, моя мила,
Любити не лишу.
Ой дана, дана, дана,
Любити не лишу. } Дівчі

Ой поїду я в гай зелений
Та наломлю лому,
Заніс мене чужий розум
На чужу сторону.
Ой дана, дана, дана,
На чужу сторону. } Дівчі

А на другий стороньці
Ні батька, ні неньки.
Тільки в саду-винограду
Кують зозуленьки.
Ой дана, дана, дана,
Кують зозуленьки. } Дівчі

А на другой сторононьці
Ні батька, ні роду,
Тулько тут криниченька,
Що я беру воду.

Ой дана, дана, дана,
Що я беру воду. } Дівці

Ой засвіти, місяченьку,
Та й ти, зоре ясна,
Та на тее подвіренько,
Де дівчина красна.

Ой дана, дана, дана,
Де дівчина красна. } Дівці

Ой болить пя головонька,
Нема чим зв'язати,
Та немає до родини
Ким переказати.

Ой дана, дана, дана,
Ким переказати. } Дівці

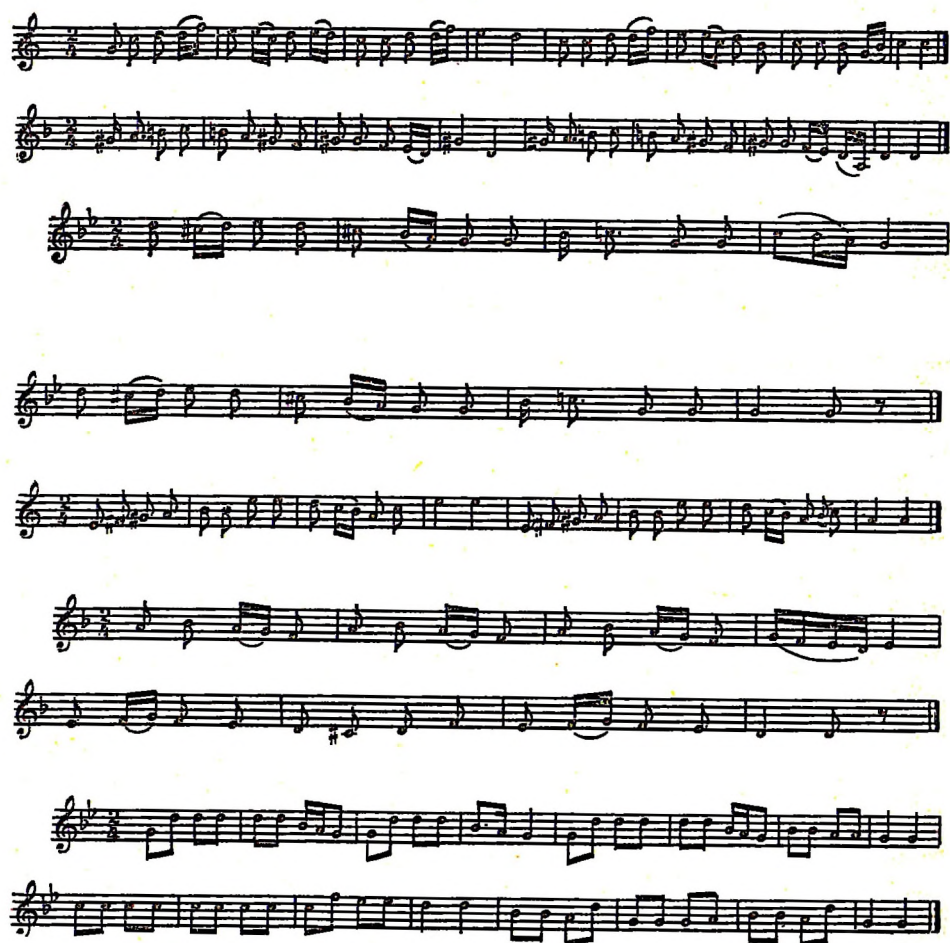
Ой зв'яжу я головоньку
Шовковим шнурочком,
Перекажу до родини
Сивим соколочком.

Ой дана, дана, дана,
Сивим соколочком. } Дівці

КОЛОМИЙКИ

Ой зацвіла синя квітка на плоті, на плоті,
Ой змарніло біле личко на панській роботі.
Ой бодай ті, отамане, та й хата згоріла,

Ой як мені, молодому, панщина доїла,
Панщина мені доїла, побили ми злидні,
Все податки, все побори, ще й панщини три дні.

* * *

Ой прийшов я до села — громада бідує:
І піп дере, і дяк дере, і пан не дарує!
Ой піду я в Бориславку грошей заробляти,
Як ся верну з Бориславки, буду газдувати.

* * *

Ой ввійду я до покою та й тупну ногою:
Віддай, пане, літа мої та й молодість мою!
Ой ти, пане-отамане, буду те просити,
Не бий мого миленького, як вийде косити!
Бодай тобі, наш паноньку, вигоріли луги,
Ой, який ти сам недобрий, такі й твої слуги.
Бодай тобі, наш паноньку, вигоріли лани,
Ой, який ти сам недобрий, такі й отамани.
Ой зацвіло сине зіле на терновім плоті,
Зробила-м си білі ручки на панській роботі.
Ой в святенько бо на спаса в церкві дзвони дзвонять,
А присяжні отамани на лан з серпом гонять.
Продам коня вороного, та продам другого,
Та викуплю дівчиночку від пана лихого.
Ой прийшов я до двора, кладуть мене бити —
Ой вже ж бо я од панщини не можу ходити.
Не бий мене, отамане, не бий мене, пане!
А хто буде лани жати, як мене не стане?
Ой бодай ти, отамане, та й хата згоріла,
А як мені, молодому, панщина доїла!

* * *

Ой не ходи, багачику, горою за мною,
Бо ти багач, а я бідна — не пара з тобою.
Ти багатий, а я бідна, не поберемо сі,
Най не буде серцю туги, що любили-смо сі.
Ой є в тебе, багачику, штири воли в плузі,
Ой у мене, сирітоньки, ручки на услужі.
Ой коли б я воли мала, воли до роботи,
Мала ж би я старостоньки кожної суботи.
Ой мамуню, мамуненько, мамуненько рідна,
Не дай мене за багача, бо я буду бідна.
Бо в багача нова хата, високі пороги,—

Буде мені вимовляти воли та й корови.
Ой сумнений мій миленький, сумнений, сумнений.
Та й для того, що я бідна, а він багатенький.
Не маєш ти, мій миленький, чого сумувати:
Як ти видів, що я бідна, не було мя брати.

* * *

Умираю, моя мати, вмираю, вмираю,
На постелі крижем лежу, на хлопців моргаю.
Як же мені не моргати на сиві голуби?
А хто ж по мні ті хлопці любитоньки буде?
А в суботу на роботу голова боліла,
А в неділю на музики мало не злетіла.
А в суботу на роботу нехай іде мама,
А в неділю на музики вже я піду сама.
Як музика ладно грає, пусти мене, нене,
Бо мій любко не танцює — чекає на мене.
Мати моя старенькая, мати моя, мати!
Не дай мені три дні їсти, а день погуляти.
Гуляй, доню, не бороню, тільки твого світа,—
По чім будеш пам'ятати молоденькі літа?
Тепер мені погуляти, коли рідна мати
І постелить, і накріє,— лягай, доню, спати!
Ой ніхто так не заграє, як Іван весело,
А Іванову скрипку чути на десяте село!
А скрипочки із липочки, а струни з барвінку,—
Як заграє, защебече, чути на Вкраїну.

* * *

Не спала я тої ночі, не спала на волос,—
Я гадала, чи не вчую миленького голос.
Не спала я тої ночі, гадала гадочку,
Кому маю привернути свою головочку.
Й а приверну до стіноньки — стіна студенька,
Й а приверну до милого — як мати рідненька.
Ой Івасю, Івасуню, житній колосочку!
Ні по чім тя не пізнаю, лиш по голосочку.
Як любочка не любити, коли подобочка?
А в любочка сиві очка, як у соколучка.
Ой мій милий чорнобривий на стану тоненький,
Очка сиві, личка білі, губи солоденькі.
Ой заспівай, защебечи, ти, пташку сивенький,
Та заспівай на той голос, що співав миленький.
Не спала я тої ночі та встала раненько,
Смутна ходжу, невесела, ци віриш, серденько?

Не знаєш ти, моя мати, що кохане діє:
Головонька на смерть болить, а серденько мліє.
Тобі туга, мені друга, любку, на серденьку:
Коли ми ся побачимо? Хіба в неділеньку.
Голосочку мій тоненький то-м те потонила!
Парубочку молоденький, то-м те полюбила!
А як я си нагадаю та за свого любка,
Котять ми сі сльози з очей, як ниточка з клубка!
Я вже чую, мій миленький, та я чую, чую,
Що ти мене покидаєш, бо маєш іншую.
Ой дубочку зелененький, дубочку, дубочку,
Чорні очка виплакала за тобов, любочку.
Ой мамуню-мамунцюню, який жаль тяженький,
Як полюбить та й покине хлопець молоденький.
Ой кувала зозуленька та на роздорожу,
Ти за мене, любку, забув, я за тя не можу.
Ой гайові воротенька не можу заперти,
Кого люблю — не забуду до самої смерті.

* * *

Як я тоту коломийку зачую, зачую,
Через тую коломийку дома не ночую.
Ой заграй ми, музиченько, заграй ми, заграй ми,
Ти, молода дівчинонько, співай ми, співай ми!
Ой музико-музиченько, заграй веселенько,
Ти, дівчино, ходи в танець, ти ся диви, ненько!
А мій тато старесенький, як голуб сивенький,
Казав мені: гуляй, сину, поки-с молоденький.
Заграй мені, музиченько, я буду співати,
Щоби було моїй любці легко танцювати.
Ой дівчино-дівчинонько, отто-с ми миленька,
Як уліті при роботі вода студененька.
Дала-с мені, дівчинонько, дала-с ми принаду,
Дала-с мені ягоньку з вишневого саду.
Коло млина ясенина, явір похиливсь,
Як не озму, котру люблю, не буду женивсь.
Ой стою я, любко, стою під твійов стіною,
Серце ми ся розпадає, що я не з тобою.
Ой на ставі, на ставочку качатко ночує,
Бачу, ми ся розійдемо, моя душа чує.
Любилися, кохалися, як голубів пара,
Не дай боже розійшлися, як чорненька хмара.
Коли-с мені не хотіла за миленьку бути,
То дай мені таке зіле, щоби тя забути.

* * *

Котила сі перстенина з гори на долину,
Та хвалив сі багацький син, що я за ним гину.
Не хвали сі, багачику, за тобов не гину,
Най за тобов тоті плачуть, що в болоті скачуть.
Хоч би я сі не віддала, таки я не плачу,—
Я такого парубочка ще й за рік не втрачу.

* * *

Питав мі сі парубочок, чому така біла?
Мене мати породила, як сметану гріла.
Питав мі сі парубочок, чом така рум'іна?
Мене мати породила, як цвіла калина.
Питав мі сі парубочок, чому-с така гладка?
Мене мати породила, та як цвіли ябка:
Мене мати годувала пріснов паленицев,
Аби-м була дівков ладнов, потім молодицев.
Не диви сі, парубочку, що дівчина біла,—
Якби мати не змолола, хліба би не їла.
Ой диви сі, парубочку, та котра рум'іна,—
Та як стане коло жорен, не треба і млина.
Ой не ходи, багачику, горою за мною,
Бо ти багач, а я бідна, не рівня-м з тобою;
Бо ти багач, а я бідна, не зрівняємо сі,
В тебе воли, в мене нема, не поберемо сі.

* * *

Мене мати породила темненької ночі,
Дала мені біле тіло, а чорненькі очі.
Мене мати породила по кінець потоку,
Казала ми: рости, доню, тоненька, висока.
А я мами послухала, виросла тоңенька,
На сім ліктів фартушина, та ще коротенька.
Мене мати породила та ізбила горнець,
Аби-м була дівков ладнов на горішній кінець.
Мене мати породила темненької ночі,
Дала мені чорні очі мругати на хлопці.

* * *

Оре плужок попід лужок, боре ся з водою,
Щось ми, мила, виробила, гину за тобою.
Щось ми, мила, виробила, щось ми, мила, дала,

Коло тої криниченьки, де ся воду брала.
Ти мені ся сподобала, у церкві стоячи,
А я служби не дослухав, на тебе див'ячи.
Ой увійшов я до церкви та й став у закутку,
Раз на попа, раз на дяка, а десять на любку.

* * *

Ой у саду криниченька, у ню не див'юся.
Зрахували люди роки, що не віддаюся.
Не рахуйте, люди, роки, сама собі знаю,
А мій милий служить в войску,— на него чекаю.
А мій милий служить в войску за Буковиною,
А він пише дрібні листи, жалує за мною.
А він пише дрібні листи, пошту передає,
Як ся тобі, моя мила, у селі буває?

* * *

Ой по горі ходила, в село си дивила.
Чому ж мені господь не дав, кого я любила.
Чого мені господь не дав, кого я кохала,
Ци за тоті перебори, що перебирала.
Ци за тоті перебори, що перебирала,
Ци за тоті легіники, що багато мала.

* * *

Ой покочу перстенину на дубовім столі,
Давно була, мій миленький, з тобов на розмові.
Давно була на розмові, давно говорила,
Давно своє біле личко до твого тулила.
Цілуй, цілуй, мій миленький, ти файно цілюєш,
Ти багато помудрував, мене не змудруєш.
Ти багато помудрував з кіньми та волами,
А ти мене не змудруєш з чорними бровами.

* * *

Ой сіда, сіда-ріда, ой гаю, ой гаю,
Через тоті молодиці не бувати в раю.
А я прийшов та до раю, щоб ся роздивити,
Коли ж святі та до мене,— хотьє мене бити.
А я пішов та до раю, там ся зазираю,
Святі мене звідти бучім: «Іди, там де грають!»
Та я пішов до Марічки темненької нічки,
Та як упав у кропиву,— чуть не вмер без свічки.
А я гадав, що то бур'єн, то була кропива,
Так страшенно обжалило, що не вийде з дива.

ЧАСТУШКИ

Швиденько

Не топила, не варила,
Нема дров, ні води,
Прийди, мене поцілуєш
Та й на панщину йди.

І учора до пана,
І сьогодні до пана,
Щоб на тебе, «паночку»,
Короста напала.

Ой не ходи коло двору,
Не дражни моїх собак,
Ти багатий, я біднячка,
Не до пари птиці рак.

У багатих, у рогатих
Воли та корови,
А у милки, хоть шахтарки,
Да чорнії брови.

Ой піду я до церковці
Та й стану в приділку,
Ой гляну я раз на бога,
А тричі на дівку.

КОТИЛАСЯ БОЧКА

Швиденько

Ко-ти-ла-ся боч-ка, та-се з о-гір-ка-ми...

Швидко

За-жу-ри-люсь ба-га-чі бід-ни-ми дів-ка-ми.

Котилася бочка
Та все з огірками...
Зажурились багаті
Бідними дівками. } Дівчі

Не журіться, багаті,—
Така наша доля!
А в котрої доля добра,
Та вийде й без поля! } Дівчі

А бідная дівчинонька
Дві копи нажала,
А багата дівчинонька
В борозні лежала. } Дівчі

В багатой дівчиноньки
Намисто на грудях,
Попід гору несе воду—
Хрипить її в грудях. } Дівчі

А в бідної дівчиноньки
Одна коралина,
Попід гору несе воду —
Цвіте, як калина. } *Дівчі*

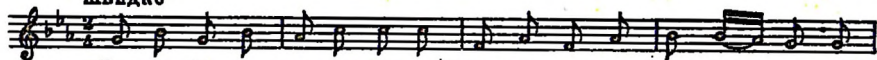
А в бідної дівчиноньки
Намиста немає,
Попід гору несе воду,—
Як мак процвітає! } *Дівчі*

ГРИЦЮ, ГРИЦЮ, ДО РОБОТИ

Швидко

Гри-цю, Гри-цю, до ро-бо-ти! В Гри-ця пор-за-ні чо-бо-ти...

Гри-цю, Гри-цю, до те-лят! В Гри-ця ні-жень-ки бо-лять...

Грицю, Грицю, до роботи!
В Гриця порвані чоботи...
Грицю, Грицю, до телят!
В Гриця ніженьки болять...

Грицю, Грицю, роби хліб!
Кахи-кахи! Щось охрип...
Грицю, Грицю, до Марусі!
«Зараз, зараз уберуся!»

Грицю, Грицю, молотити!
Гриць нездужає робити...
Грицю, Грицю, врубай дров!
Кахи-кахи! Нездоров...

Грицю, Грицю, хоч жениться?
«Не можу одговориться!»
Грицю, Грицю, кого взяти?
«Краще Галі не зіскати!»

Галю, серденько мое,
Чи підеш ти за мене?»
«Стидкий, бридкий, не люблю
І за тебе не піду!»

ОЙ ЩО Ж ТО ЗА ШУМ УЧИНИВСЯ

Швиденько
Один

Всі

Ой що ж то за шум у - чи - нив - ся,

1. 2.

що ко - ма - рик та й на му - сі о - же - нив - ся! // .ска!

Ой що ж то за шум
Учинився,
Що комарик та й на мусі
Оженився! } Дівці

Та взяв собі жінку
Невеличку,
Що не вміє шити-прясти
Чоловічку. } Дівці

Що не вміє шити-прясти,
Ні варити,
Що не вміє з комариком
Добре жити. } Дівці

Полетів же комар
В чисте поле,
В чистее поле,
В зелену діброву. } Дівці

Ой сів же комар
На дубочку,
Звісив свої ніженьки
По листочку. } Двічі

Де взялася
Шура-бура,
Вона ж того комарика
З дуба здула. } Двічі

Ой упав же комар
На помості,
Потрошив, поломив
Ребра й кості. } Двічі

Прилетіла муха
Жалкувати:
«Ой де ж тебе, комарику,
Поховати?» } Двічі

«Поховай ти мене
В чистім полі
Та й висип мені
Високу могилу! } Двічі

Туди будуть хлопці
Ізбиратись,
З комаревої могили
Чудуватись!» } Двічі

Ой що ж то лежить
За покійник?
Ой чи цар, чи гетьман,
Чи полковник? } Двічі

І не цар, не гетьман,
Не полковник,
А то ж мухи-зеленухи
Полюбовник! } Двічі

ЗАДУМАВ ДІДОЧОК

Швиденько

За - ду - мав ді - до - чок, за - ду - мав же - нить - ся.

Ой сів, ду - мав, ду - мав, за - ду - мав же - нить - ся,

ой сів ду - мав, ду - мав, за - ду - мав же - нить - ся.

Задумав дідошок,
Задумав жениться.
Ой сів, думав, думав,
Задумав жениться. } *Двічі*

Що старої не хочеться,
Молода не піде.
Ой сів, думав, думав,
Молода не піде. } *Двічі*

А хоч вона піде,
То не ляже спати.
Ой сів, думав, думав,
То не ляже спати. } *Двічі*

А хоч ляже спати,
То не обернеться.
Ой сів, думав, думав,
То не обернеться. } *Двічі*

А хоч обернеться,
То не поцілує.
Ой сів, думав, думав,
То не поцілує. } *Двічі*

А хоч поцілує,
Одвернеться — сплюне.
Ой сів, думав, думав,
Одвернеться — сплюне. } *Двічі*

«Що й у тебе, діду,
Цапиная борода!»
Ой сів, думав, думав,
Цапиная борода! } *Двічі*

«Цапиная борода,
Овечая похода!»
Ой сів, думав, думав,
Овечая похода! } *Двічі*

«Совинії очі,
Недобрі до ночі!»
Ой сів, думав, думав,
Недобрі до ночі! } *Двічі*

Поїхав дідочок
Вранці на риночок.
Ой сів, думав, думав,
Вранці на риночок. } *Двічі*

Та купив нагайку,
Добрую дротянку.
Ой сів, думав, думав,
Добрую дротянку. } *Двічі*

Та й ударив милу
Він по правому плечу.
Ой сів, думав, думав,
Він по правому плечу. } *Двічі*

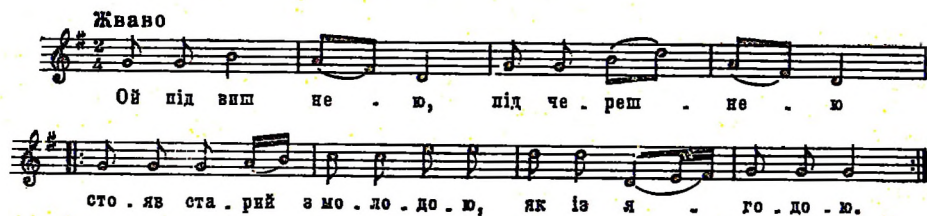
«Ой у тебе, діду,
Шовковая борода!»
Ой сів, думав, думав,
Шовковая борода! } *Двічі*

«Шовковая борода,
А панська похода!»
Ой сів, думав, думав,
А панська похода! } *Двічі*

«Соколині очі,
Добрії до ночі!»
Ой сів, думав, думав,
Добрії до ночі! } *Двічі*

ОЙ ПІД ВИШНЕЮ

Ой під вишнею,
Під черешнею
Стояв старий з молодою,
Як із ягодою. } Дівчі

І просилася,
І молилася:
«Пусті мене, старий діду,
На вулицю погулять!» } Дівчі

«Ой і сам не піду,
І тебе не пушу,
Бо ти мене, старенького,
Покинути хочеш. } Дівчі

Куплю тобі хатку,
І ще сіножатку,
І ставок, і млинок,
І вишневенький садок!» } Дівчі

«Ой не хочу хатки,
І ні сіножатки,
Ні ставка, ні млинка,
Ні вишневого садка! } Дівчі

Ой ти, старий дідуга,
Ізогнувся, як дуга,
А я, молоденька,
Гуляти раденька!..

} Дівчи

Ой ізгиньте, пропадіте,
Всі старії кості,
Не сушіте, не крушіте
Мої молодості!

} Дівчи

Ти в запічку «ка-хи, ка-хи»,
Я з молодим «хі-хі, хі-хі»,
Ой ти все спиш, а я плачу,
Тільки літа марно трачу!»

} Дівчи

ПРОДАЙ, МИЛИЙ, СИВІ БИЧКИ

Швиденько

«Продай, милий, сиві бички,
Купи мені черевички,
Бо я панського роду,
Не ходила боса зроду!
Гей, гей, гей, гей!
Не ходила боса зроду!» } *Двічі*

Продай, милий, дві телиці,
Купи мені дві спідниці,
Бо я панського роду,
Не ходила гола зроду!
Гей, гей, гей, гей!
Не ходила гола зроду!» } *Двічі*

Продай, милий, кіш пшона,
Купи горілки й вина,
Бо я панського роду,
П'ю горілку, як воду!
Гей, гей, гей, гей!
П'ю горілку, як воду!» } *Двічі*

Як став милий продавати
Та на милу купувати —
Нічим в хаті запалити,
Ніщо дітям ізварити!
Гей, гей, гей, гей!
Ніщо дітям ізварити! } Дівчі

«Чи ти, милий, іздурів,
Чи ти, милий, ізшалів?
Нічим в хаті запалити,
Ніщо дітям ізварити!
Гей, гей, гей, гей!
Ніщо дітям ізварити!» } Дівчі

Пішов милий на гору,
Найшов хомут та й дугу,
Притягає додому,
Затягає на милу.
Гей, гей, гей, гей!
Затягає на милу. } Дівчі

«Ой ти, мила-чорноброва,
Поїдемо в ліс по дрова!
Тпру, стій, моя люба,
Прив'яжу тебе до дуба!
Гей, гей, гей, гей!
Прив'яжу тебе до дуба!» } Дівчі

Ой став милий дров рубати
Та на сонце поглядати,
А сонечко вже нерано,
А йому ще тих дров мало.
Гей, гей, гей, гей!
А йому ще тих дров мало. } Дівчі

Милий в лісі походжає
Та все дрова ті рубає,
Сухесенькі відкидає,
А сиренькі накладає.
Гей, гей, гей, гей!
А сиренькі накладає. } Дівчі

Їде милий під гору,
Вдарив милу по чолу:
«Гов, помалу, чорноброва,

Перевернеш мені дрова!
Гей, гей, гей, гей!
Перевернеш мені дрова!» } *Двічі*

Приїхав він до ворот,
Дав їй їсти околот...
«Ой ти даєш мені їсти,
А я б рада трохи сісти!
Гей, гей, гей, гей!
А я б рада трохи сісти!» } *Двічі*

Продай, милий, черевички,
Купи собі сиві бички,
Бо я панського роду,
Не ходила в возі зроду!
Гей, гей, гей, гей!
Не ходила в возі зроду!» } *Двічі*

ВИЙШЛИ В ПОЛЕ КОСАРІ

Вийшли в поле косарі
Косить ранком на зорі...

Приспів:

Гей, нуте, косарі,
Бо нерано почали,
Хоч нерано почали,
Так багато утяли!

До обіда покосили,
Гострі коси потупили...

Приспів.

По обіді спочивали,
Гострі коси поклепали...

Приспів.

Увечері холодком
Йшли додому всі рядком...

Приспів.

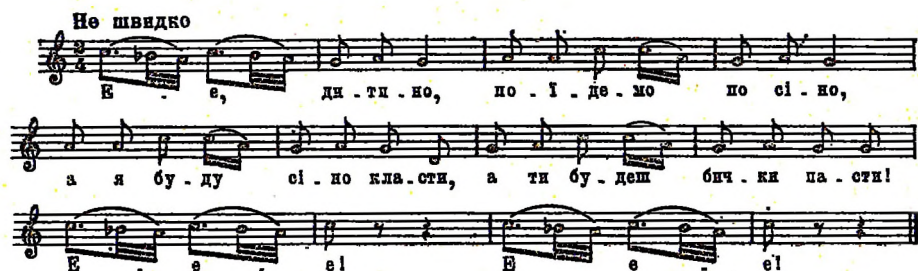
А в стоги як пометаєм,
То добряче погуляєм!

Приспів.

Е-Е, ДИТИНО

Е-е, дитино,
Поїдемо по сіно,
А я буду сіно класти,
А ти будеш бички пасти!
Е-е-е! Е-е-е!

КОТИКУ СІРЕНЬКИЙ

Помірно

1 Ко - ти - ку сі - рень - кий, ко - ти - ку бі - лень - кий,
2 Не хо - ди по ха - ті, не бу - ди дя - тя - ті!

кот - ку во - ло ха - тий, не хо - ди по ха - ті!
Дя - тя бу - де спа - ти, ко - тик вор - ко - та - ти.

3 Ой на ко та вор - ко - та, на ди - ти - ну дрі - мо - та, а - а, ля - лі!

Котику сіренький,
Котику біленький,
Котку волохатий,
Не ходи по хаті!

Не ходи по хаті.
Не буди дитяти!
Дитя буде спати,
Котик воркотати.

Ой на kota воркота,
На дитину дрімота,
А-а, люлі!

БІГЛО, БІГЛО КОЗЕНЯТКО

Швиденько

Бігло, бігло
Козенятко льодком, льодком,
За ним, за ним
Цапок слідком...
Воно бігло топитися,
За ним цапок дивитися,
Воно бігло в ополонку,
Його цапок за головку:
«Стій, козо, не топися,
Ще на мене подивися!»

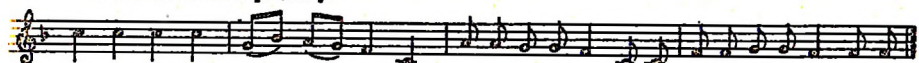

ІДИ, ІДИ, ДОЩИКУ

Швидко

І - ди, і - ди, до - щи - ку, І - ди, і - ди, до - щи - ку, цеб - ром, від - ром, дії - ни - це - ю
зварю то - бі бор - щи - ку
в по - лив'я - ній гор - щи - ку!

над на - шо - ю паш - ни - це - ю! І - ди, і - ди, до - щи - ку, зварю то - бі бор - щи - ку!

Іди, іди, дощику,
Зварю тобі борщику
В полив'янім горщику!
Іди, іди, дощику,
Цебром, відром, дійницею
Над нашою пашницею!
Іди, іди, дощику,
Зварю тобі борщику!

ОЙ ЧИ ЧУЄШ ТИ, ДУБЕ

Швиденько

Ой чи чуєш ти, дубе:
Я нашла на тебе топір!
Топір не йде дуба рубить,
А дуб не йде медведя бить,
Медведь не йде людей драть,
Люди не йдуть вовка бить,
Вовк не йде козу їсти,
Коза не зарізаная!

Ой чи чуєш ти, топір:
Я нашла на тебе камінь!
Камінь не йде топір тупить,
Топір не йде дуба рубить... і т. д.

Ой чи чуєш ти, камінь:
Я нашла на тебе вогонь!
Вогонь не йде камінь палить,
Камінь не йде топір тупить... і т. д.

Ой чи чуєш ти, вогонь:
Я нашлю на тебе воду!
Вода не йде вогонь лить,
Вогонь не йде камінь палить... і т. д.

Ой чи чуєш ти, водо:
Я нашлю на тебе бика!
Бик не йде воду пить,
Вода не йде вогонь лить... і т. д.

Ой чи чуєш ти, биче:
Я нашлю на тебе довбню!
Довбня не йде бика бить,
Бик не йде воду пить... і т. д.

Ой чи чуєш ти, довбне:
Я нашлю на тебе червей!
Черви не йдуть довбню точить,
Довбня не йде бика бить... і т. д.

Ой чи чуєте, черви:
Я нашлю на вас кури!
Кури не йдуть червей клюкати,
Черви не йдуть довбню точить і т. д.

Ой чи чуєте, кури:
Я нашлю на вас бабу!
Баба не йде курей щупати,
Кури не йдуть червей клюкати... і т. д.

Ой чи чуєш ти, бабо:
Я нашлю на тебе діда!
Дід іде бабу бить,
Баба іде кури щупати,
Кури ідуть черви клюкати,
Черви ідуть довбню точить,
Довбня іде бика бить,
Бик іде воду пить,
Вода іде вогонь лить,
Вогонь іде камінь палить,
Камінь іде топір тупить,
Топір іде дуба рубить,
Дуб іде медведя бить,
Медведь іде людей драти,
Люди ідуть вовка бить,
Вовк іде козу їсти,
Коза дома сидить!

А ВЖЕ ВЕСНА

Швиденько

А вже весна, а вже красна,
Із стріх вода капле. (3)

Молодому козакові
Мандрівочка пахне. (3)

Помандрував козаченько
У чисте поле. (3)

За ним іде дівчинонька:
«Вернися, соколе!» (3)

«Не вернуся — забарюся,
Гордуєш ти мною. (3)

Буде ж твое гордування
Все перед тобою». (3)

Помандрував козаченько
З Лубен до Прилуки. (3)

Ой плакала дівчинонька,
Здіймаючи руки. (3)

А ГІЛА-ГІЛОЧКА

А Гіла-Гілочка,
Ягеллова дочка,
Устала ранесенько,
Вмилася білесенько,

Голівку причесала,
Панчішки підв'язала...
Ой візьмусь я в боки,
Покажу свої скоки.

Та піду до Дунаю,
Де дівки гуляють.
Виберу собі дівку,
Як калинову квітку.

ВИЙДИ, ВИЙДИ, ІВАНКУ

Весело, жваво

Вийди, вийди, Іванку,
Заспівай нам веснянку!
Зимували, не співали —
Весни дожидали.

Весна, весна, наша весна,
Та що ж ти нам принесла?
Старим бабам по кийочку,
А дівчатам по віночку!

Звила ж я віночок вчора
Звечора, звечора
З зеленого барвіночку
Та й повісила на кілочку.

Матуся вийшла,
Віночка зняла,
Віночка зняла
Та нелюбові дала.

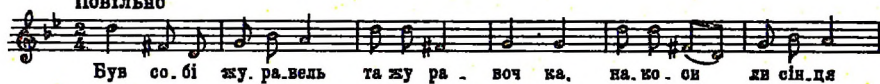
Коли б же я тебе знала,
Я б його розірвала,
Я б його розірвала,
Ніж нелюбові дала!

БУВ СОБІ ЖУРАВЕЛЬ

Повільно

Був со.бі жу.равель та жу ра - воч ка, на.ко.си лив сін.ця

Швидко

пов.ні я . сел.ь.ця.. На.ша пі.с.ня гар.на й но.ва, по.чи.най.мо її зно.ву!

Був собі журавель
Та журавочка,
Накосили сінця
Повні ясельця...

Приспів:

Наша пісня гарна й нова,
Починаймо її знову!

Був собі журавель... і т. д.

ЖЕНЧИЧОК-БРЕНЧИЧОК

Швиденько

Жен . ча . чок - брен . чи . чок ви . лі . та . е, ви . со . ко

Приспів

ні . жень . ку пі . ді . ма . е... Як . би - то на . би . то, ні . жень . ку

про . ба . то, в ве . ле . нім зу . гу бо . ри со . бі дру . гу!

Женчикок-бренчикок вилітає,
Високо ніженьку підіймає...

Приспів:

Якби-то набито,
Ніженьку пробито,
В зеленім лузі
Бери собі другу!

Ой до схід сонечка женчик схопивсь,
Росою чистою бренчик умивсь.

Приспів.

Зелене житечко в полі він жав,
З ранку до вечора не спочивав...

Приспів.

Ой по ланочку він весь день ходив,
Грудою гострою ніжку набив..

Приспів.

Хоч стерня колется, ніжка болить,—
Спати не хочеться — гулять кортить.

Приспів.

Любий мій женчику, візьми мене:
Ніжка загоїться, біль той пройде!

Приспів.

Женчику-бренчику, забудь за ніженьку,
Візьми дівчину, вибирай дружину!

Приспів.

ЗАЙЧИКУ, ЗАЙЧИКУ

Рухливо

Зайчи-ку, зайчи-ку, мій брат-чи-ку! Не хо-ди, не хо-ди по го-род-
-чи-ку: зі-си ка-пуст-ку, зро-биш до-ріж-ку - вийде ха-зя-їн,
[Для повторення] [Для закінчення]
пе-ре-б'є ніж-ку. Зайчи-ку, братчи-ку, бу-деш ка-лі-ка!

Зайчику, зайчику,
Мій братчику!
Не ходи, не ходи
По городчику:
З'їси капустку,
Зробиш доріжку —
Вийде хазяїн,
Переб'є ніжку.

Зайчику, зайчику,
Мій братчику!
Не скачи, не скачи
По городчику!
Дивись: хазяїн
Вийшов із хати.
Зайчику сірий,
Треба тікати!

Зайчику, зайчику,
Мій братчику!
Чом ти не скачеш вже
По городчику?
Зайчик не скаче,
Бідненький плаче,
Сірий кульгає:
Ніжки немає.

Зайчику, зайчику,
Мій братчику!
Не будеш лазити
По городчику.
Будеш кульгати,
Ніжки не мати,
Ніжки не мати
З віку до віку!

Зайчику, братчику,
Будеш каліка!

ОЙ У ПЕРЕПІЛКИ ТА ГОЛОВКА БОЛИТЬ

Ой у перепілки та головка болять. (2)

Приспів:

Тут була, тут перепілочка,
Тут була, тут сизокрилая.

Ой у перепілки та плечиці болять. (2)

Приспів.

Ой у перепілки та рученьки болять. (2)

Приспів.

Ой у перепілки та колінця болять. (2)

Приспів.

Ой у перепілки та спинонька болять. (2)

Приспів.

Ой у перепілки та старий мужичок. (2)

Приспів.

Із комори йде і нагайку несе. (2)

Приспів.

Нагайку несе, бородою трясє. (2)

Приспів:

А у перепілки молодий мужичок. (2)

Приспів.

Із базару йде, черевички несе. (2)

Приспів.

ТА ВНАДИВСЯ ЖУРАВЕЛЬ

Швиденько

Та вна - див-ся жу-равель, жу-равель до ба би - них ко-но-пель, ко-но-пель.

Та-кий, та-кий жу-ра-вель, та-кий, та-кий ця-ба-тий, ко-но-пельки щип-ле
та-кий, та-кий ко-са-тий, та-кий, та-кий диб - ле,

Та внадився журавель, журавель
До бабиних конопель, конопель.

Приспів:

Такий, такий журавель,
Такий, такий цибатий,
Такий, такий носатий,
Такий, такий дибле,
Конопельки щипле.

Ой я тому журавлю, журавлю
Кием ноги переб'ю, переб'ю!

Приспів.

Та щоб же він не дибав, не дибав,
Конопельок не щипав, не щипав!

Приспів.

Оце тобі, журавель, журавель,
Щоб не займав конопель, конопель!

Приспів.

ЯК УМРУ, ТО ПОХОВАЙТЕ

(Заповіт)

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій,

} *Двічі*

Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.

} *Двічі*

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.

} *Двічі*

І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вільній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

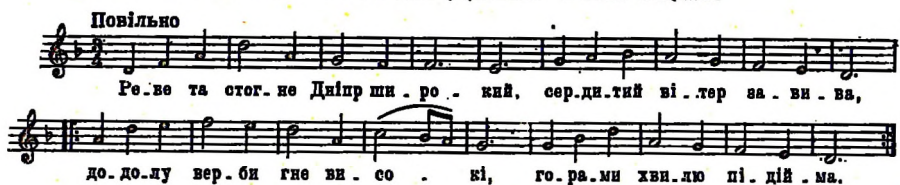
} *Двічі*

РЕВЕ ТА СТОГНЕ ДНІПР ШИРОКИЙ

Повільно

Рече та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
Додолу верби гне високі,
Горами хвилю підійма. } Двічі

І блідий місяць на ту пору
Із хмари де-де виглядав,
Неначе човен в синім морі,
То виринав, то потопав. } Двічі

Ще треті півні не співали,
Ніхто ніде не гомонів,
Сичі в гаю перекликались,
Та ясен раз у раз скрипів. } Двічі

ДУМИ МОЇ, ДУМИ МОЇ

Не швидко

Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Нащо стали на папері
Сумними рядами?..

Чом вас вітер не розвіяв
В степу, як пилину?
Чом вас лихо не приспало,
Як свою дитину?..

Думи мої, думи мої,
Квіти мої, діти!
Виростав вас, доглядав вас —
Де ж мені вас діти?..

В Україну ідіть, діти!
В нашу Україну,
Попідтинню, сиротами,
А я — тут загину.

Там знайдете щире серце
І слово ласкаве,
Там знайдете щиру правду,
А ще, може, й славу...

Привітай же, моя ненько!
Моя Україно!
Моїх діток нерозумних,
Як свою дитину!

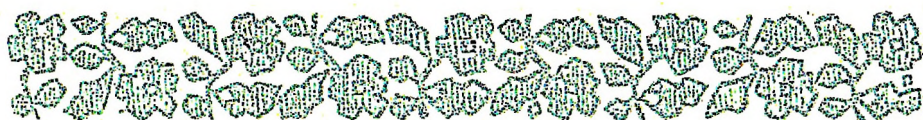
ІХАВ КОЗАК ЗА ДУНАЙ

Не швидко

Іхав козак за Дунай,
Сказав: «Дівчино, прощай!
Ти, конику вороненький,
Неси та гуляй!»
«Постій, постій, козаче,
Твоя дівчина плаче,
Як ти мене покидаєш,—
Тільки подумай!»

«Білих ручок не ламай,
Ясних очок не стирай,
Мене з війни зі славою
К собі очитай!»
«Не хочу я нічого,
Тільки тебе одного,
Ти будь здоров, мій миленький,
А все пропадай!»

ДИВЛЮСЬ Я НА НЕБО

Повільно

Дивлюсь я на небо та й думку гадаю,
Чому я не сокіл, чому не літаю,
Чому мені, боже, ти крилець не дав?
Я б землю покинув і в небо злітав!

Далеко за хмари, подальше од світу,
Шукать собі долі, на горе — привіту,
І ласки у зірок, у сонця просить,
У світі їх яснім все горе втопить.

Бо долі ще змалку здаюсь я нелюбий,—
Я наймит у неї, хлопцюга прибудний;
Чужий я у долі, чужий у людей!
Хіба ж хто кохає нерідних дітей?..

ГУДЕ ВІТЕР ВЕЛЬМИ В ПОЛІ

Не швидко

Гу . де ві . тер вель . ми в по . лі, ре . ве, ліс ла . ма е...

Пла . че ко . зак мо . ло . день . кий, до . лю про . кли . на . е.

Гу . де ві . тер вель . ми в по . лі, ре . ве, ліс ла . ма . е...

Ко . зак ну . дить . ся, сер . деш . ний, що . ро . бить . ве зца . е.

Гуде вітер вельми в полі,
Реве, ліс ламає...
Плаче козак молоденький,
Долю проклинає.
Гуде вітер вельми в полі,
Реве, ліс ламає...
Козак нудиться, сердешний,
Що робить — не знає.

Гуде вітер вельми в полі,
Реве, ліс ламає...
Козак стогне, бідолаха,
Сам собі гадає:
«Ревеш, вітре, та не плачеш,
Бо тобі не важко!
Ти не знаєш в світі горя,
Так тобі й не важко!

Тобі все одно, чи в полі,
Чи де ліс ламаєш,
Чи по морю хвилі гониш,
Чи криші здираєш —
Солом'яні і залізні,
Яку де зустрінеш,
Снігом людей замітаєш
В полі, як застигнеш.

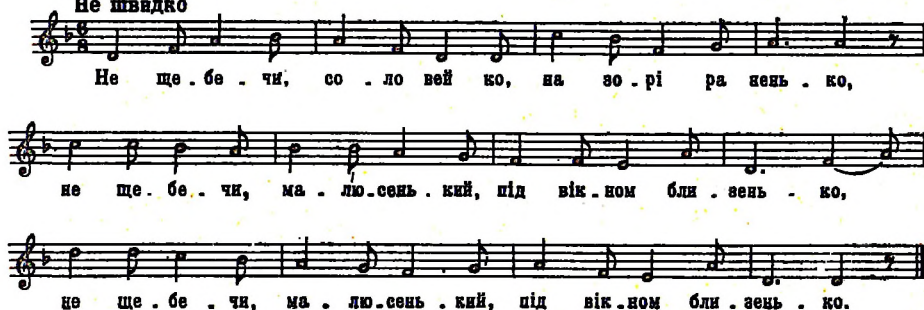
Одірви ж од серця тугу,
Рознеси по полю,
Щоб я, бідний, не плакався
На нещасну долю!
А коли цього не зробиш,
То кинь мене в море,
Нехай зо мною потоне
Мое люте горе!...»

НЕ ЩЕБЕЧИ, СОЛОВЕЙКО

Не швидко

Не щибечи, соловейко,
На зорі раненько,
Не щибечи, малюсенький,
Під вікном близенько.

} Двічі

Твоя пісня дуже гарна,
Ти гарно співаєш,
Ти щасливий — спарувався
І гніздечко маєш.

} Двічі

А я бідний, безталанний,
Без пари, без хати,
Не досталось мені в світі
Весело співати.

} Двічі

Ти лети, співай тим людям,
Котрі веселяться,
Вони піснею твоєю
Будуть забавляться.

} Двічі

А мені така пісня
Душу роздирає,
Гірше б'ється мое серце,
Аж дух завмирає.

} Двічі

НІ, МАМО, НЕ МОЖНА НЕЛЮБА ЛЮБИТЬ

Помалу, з жалем

«Ні, мамо, не можна нелюба любить,
Нещасная доля з нелюбом вік жить.
Ой тяжко, ой важко з ним річ розмовляти...
Ой лучче ж я буду весь вік діувати».

«Хіба ж ти не бачиш, яка я стара,
Мені в домовину лягати пора...
Як очі закрию, що буде з тобою?
Останешся, доню, одна сиротою.

А в світі якее життя сироті?
І горе, і нужду терпітимеш ти.
Я, дочку пустивши, мовляв, на поталу,
Стогнуть під землю, як горлиця, стану».

«Ой мамо, голубко, не плач, не ридай —
Готуй рушники і хустки вишивай;
Нехай за нелюбом я щастя утрачу —
Ти будеш весела,— одна я заплачу».

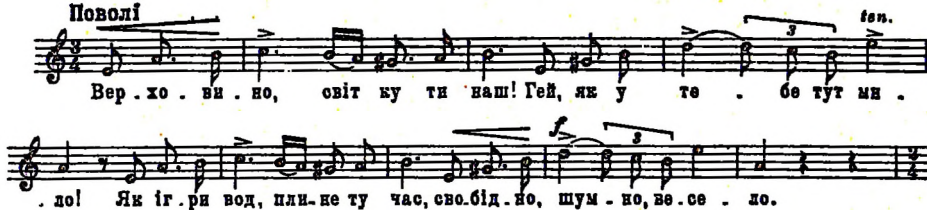
Гей, там на могилі хрест божий стоїть,
Під ним рано й вечір матуся квилить:
«Ой боже мій милий, що я наробила,
Дочку свою рідну навів загубила».

ВЕРХОВИНО, СВІТКУ ТИ НАШ

Поволі

Вер . хо . ви . но, світ ку ти наш! Гей, як у те . бе тут ми .

Коломийка
Швиденько

Ой не . ма . є кра . ю, кра . ю над ту Вер хо . ви . ну! Ко . би ме ні

тут по . бу . ти хоч од . ну го . ди ну! Ой не . ма . є кра . ю, кра . ю

над ту Вер . хо . ви ну! Ко . би ме . ні тут по . бу . ти хоч од . ну го . ди . ну!

Верховино, світку ти наш!
Гей, як у тебе тут мило!
Як ігри вод, плине ту час,
Свобідно, шумно, весело.

Ой немає краю, краю
Над ту Верховину!
Коби мені тут побути
Хоч одну годину!

Дівчі

З верха на верх, а з бору в бір
З легкою в серці думкою,
В чересі крис, в руках топір,
Бує легінь тобою.

Єсть у мене топір, топір,
Ще й кована бляшка,
Не боюся того німця,
Ані того ляхка! } Дівчі

Ей, що ми там Поділля край!
Нам полонина — Поділля,
А бори — степ, ялиця — май,
А звіра голос — весілля!

Черемоше, Черемоше,
Бистра твоя вода!
Дівчинонька хороша,
Гарна твоя врода! } Дівчі

СКАЖИ МЕНІ ПРАВДУ

Поволі

Ска - жи ме - ні прав - ду, мій добрий ко - за - че, що ді - я - ти серцю, ко -
- ли за - бо - лить? Як сер - це за - сто - гне і гір - ко за - пла - че, як
ду - же без ща - с - тя во - но за - ще - мить? Як // во за - ще - мить?

Скажи мені правду, мій добрий козаче,
Що діяти серцю, коли заболить?
Як серце застогне і гірко заплаче,
Як дуже без щастя воно защемить?

} Двічі

Як горе, мов терен, всю душу поколе,
Коли одцуралось тебе уже все,
І ти, як сухеє перекотиполе,
Не знаєш, куди тебе вітер несе?

} Двічі

«Е, ні! — кажеш мовчки, — скосивши билину,
Хоч рано і вечір водою полий, —
Не зазеленіє: кохай сиротину,
А матері й батька не бачити їй!»

} Двічі

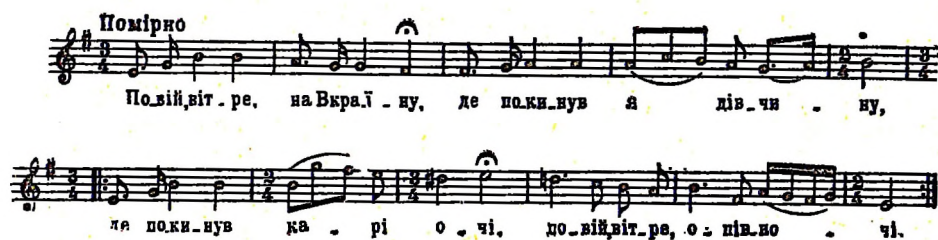
Отак і у світі: хто рано почує,
Як серце застогне, як серце зітхне,
Той рано й заплаче, а доля шуткує:
Поманить, поманить та й геть полине. } *Двічі*

А можна ж утерпіть, як яснее сонце
Блисне і засяє для миру всього,
І гляне до тебе в убоге віконце?
Осліпнеш, а дивишся все на нього! } *Двічі*

ПОВІЙ, ВІТРЕ, НА ВКРАЇНУ

Повій, вітре, на Україну,
Де покинув я дівчину,
Де покинув карі очі,
Повій, вітре, опівночі.

} Дівчі

Між горами там долина,
В тій долині єсть хатина,
В тій хатині дівчинонька,
Дівчинонька-голубонька.

} Дівчі

Повій, вітре, тишком-нишком
Над рум'яним, білим личком,
Над тим личком нахилися,
Чи спить мила, подивися!

} Дівчі

Чи спить мила, чи збудилась,
Спитай її, з ким любилась,
З ким любилась, і кохалась,
І кохати присягалась.

} Дівчі

Як заб'ється в ній серденько,
Як зітхне вона тяженько,
Як заплачуть карі очі,—
Вертай, вітре, опівночі. } Дівчі

А як мене позабула
І другого пригорнула,
То розвійся край долини,
Не вертайся з України!.. } Дівчі

СТОІТЬ ГОРА ВИСОКАЯ

Стоїть гора високая,
Попід горою гай, гай...
Зелений гай, густесенький, } Двічі
Неначе справді рай!

Під гаєм в'ється річенька,
Як скло, вода блищить,
Долиною зеленою } Двічі
Кудись вона біжить.

Край берега у затишку
Прив'язані човни,
Там три верби схилилися, } Двічі
Мов журяться вони,

Що пройде красне літечко,
Повіють холода,
Осиплеться з них листячко } Двічі
І понесе вода.

Журюся й я над річкою...
Біжить вона, шумить,
А в мене бідне серденько } Двічі
І мліє, і болить.

Ой річенько, голубонько!
Як хвилички твої,
Пробігли дні щасливії
І радощі мої! } Дівчі

До тебе, люба річенько,
Ще вернеться весна,
А молодість не вернеться,
Не вернеться вона!.. } Дівчі

Стоїть гора високая,
Зелений гай шумить,
Пташки співають голосно,
І річенька блищить... } Дівчі

Як хороше, як весело
На білім світі жити..
Чого ж у мене серденько
І мліє, і болить? } Дівчі

Болить воно та журиться,
Що вернеться весна,
А молодість... не вернеться,
Не вернеться вона! } Дівчі

НІЧ ЯКА МІСЯЧНА, ЗОРЯНА, ЯСНАЯ

Помірно

Ніч я - ка місяч - на, зо - ря - на, яс - на - я, вид - но, хоч голки зби - рай;

вий - ди, ко - ха - на - я, пра - це - ю змо - ре - на, хоч на хви - линоч - ку в гай!

Ніч яка місячна, зоряна, ясна,
Видно, хоч голки збирай;
Вийди, кохана, працю зморена,
Хоч на хвилиночку в гай!

} Дівчі

Сядем укупочці тут під калиною,
І над панами я пан!
Глянь, моя рибонько, — срібною хвилею
Стелеться в полі туман.

} Дівчі

Став ніби чарівний, промінням всипаний,
Чи загадався, чи спить?
Ген на стрункій та високій осичині
Листя пестливо тремтить.

} Дівчі

Небо глибоке засіяне зорями,
Що то за божя краса!
Зірки он миготять попід тополями —
Так одбиває роса.

} Дівчі

Ти не лякайся, що свої ніженьки
Вмочиш в холодну росу,
Я ж тебе, вірная, аж до хатиноньки
Сам на руках однесу.

} Дівчі

Ти не лякайся, що змерзнеш, лебедонько,
Тепло — ні вітру, ні хмар,
Я тебе пригорну до свого серденька,
А воно палке, як жар.

} Дівчі

ЧИ Є В СВІТІ МОЛОДИЦЯ

Не дуже швидко

Швидше

Чи є в світі молодиця,
Як та Гандзя білолиця?
Ой скажіте, добрі люди,
Що зі мною тепер буде?

} Дівці

Гандзя душка, Гандзя любка,
Гандзя мила, як голубка,
Гандзя рибка, Гандзя птичка,
Гандзя — цяця молодичка!

} Дівці

Гандзю моя, Гандзю мила,
Чим ти мене напоїла:
Чи любистком, чи чарами, } Дівчі
Чи солодкими словами?

Важка моя, гірка доля,
Знать, така божя воля,
Щоб ніченьки я не спав, } Дівчі
За тобою пропадав!

Чи я мало сходив світу,
Чи я мало бачив цвіт,
Чом калина найкрасніша, } Дівчі
Чому Гандзя наймиліша?

Як на мене щиро гляне,
Серце моє, як цвіт, в'яне,
А як стане щебетати, } Дівчі
Сам не знаю, що діяти!

Де ж ти, Гандзю, вродилася,
Де ж ти чарів навчилася,
Що як глянеш ти очима, } Дівчі
То заплачу, як дитина?

Гандзю, серце-молодичко,
Яке ж твоє гарне личко,
І губоньки, і оченьки, } Дівчі
І ніженьки, і рученьки!

Гандзю, котку, не цурайся
Та на божу волю здайся,
Пригорнись до серця мого } Дівчі
Та не зважай ні на кого..

Коли ж така твоя воля,
Щоб ти мене не любила,
Лучче ж мені така доля, } Дівчі
Щоб злюбила мя могила!

КОЛИ РОЗЛУЧАЮТЬСЯ ДВОЄ

Повільно

Ко - ли роз - лу - ча - ють - ся дво - є, за
ру - ки бе - руть - ся во - ни, і пла - чуть, і тяж - ко зіт -
ха ють без лі - ку зіт - ха - ють сум - ні.
бо ю ми вдвох не зіт - ха - ли,
З то - бо ю ми вдвох не зіт - ха - ли, ні - ко - ли не
пла - ка - ли ми, той сум, о - ті тяж - кі зіт - хан -
ня прий - шли до нас зго - дом са - мі!
// - мі!

Коли розлучаються двоє,
За руки беруться вони,
І плачуть, і тяжко зітхають,
Без ліку зітхають сумні.

З тобою ми вдвох не зітхали,
Ніколи не плакали ми,
Той сум, оті тяжкі зітхання
Прийшли до нас згодом самі!

} Двічі

ОЙ ЧОГО ТИ, ДУБЕ

Стримано

Ой чого ти, дубе,
На яр похилився?
Ой чого, козаче,
Не спиш, зажурився?

Гей, мене чарують
Зорі серед ночі,
Не дають заснути
Серцю карі очі.

Гей, лети, мій коню,
Степом і ярами,
Розбий мою тугу
В бою з ворогами.

ІХАВ КОЗАК НА ВІЙНОНЬКУ

Маршово

Іхав козак на війноньку,
Сказав: «Прощай, дівчинонько,
Прощай, дівчино, чорнобривонько,
Іду в чужу сторононьку.

} Двічі

Дай же, дівчино, хустину,
Може я в бою загину,
Темної ночі накриють очі,—
Легше в могилі спочину».

} Двічі

Дала дівчина хустину,
Козак у бою загинув,
Темної ночі накрили очі,—
Легше в могилі спочинув.

} Двічі

Добрії люди насилу
Взяли хорошу дівчину.
Ген серед поля гнеться тополя
Та на казацьку могилу.

} Двічі

БЕЗ ТЕБЕ, ОЛЕСЮ

Помалу, ніжно

Без те . бе , О . ле . сю , пше . ни . цю во . зя . ти ,
без те . бе , го . лу . бонь . ко , тяж . ко в сві . ті жи . ти ; як день , так ніч ,
то рве ду . шу , я до те . бе прий . ти му . шу ,
хо . чай не ра . нень . ко , О . ле . сю , сер . день . ко !

Без тебе, Олесю, пшеницю возити,
Без тебе, голубонько, тяжко в світі жити;

Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесю, серденько!

Без тебе, Олесю, ні ввіщо не дбаю,
Без тебе, голубонько, про все забуваю;

Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесю, серденько!

Без тебе, Олесю, буйний вітер віє,
Без тебе, голубонько, сонечко не гріє;

Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесею, серденько!

Без тебе, Олесею, марно літа гинуть,
До тебе, голубонько, всяк час думки линуть;

Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесею, серденько!

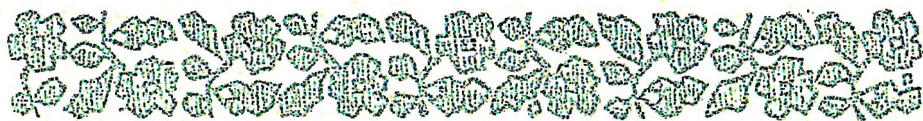
Жили ж ми з тобою, як голубів пара,
Тепер розійшлися, як чорная хмара.

Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Голубко кохана,
Олесею жадана!

Скажи ж мені правду, словечко вірненьке,
Чи коли привернешся до мене любенько?

Міркуй, серце, міркуй, любко,
Та до мене прибудь хутко,
Бо буде пізненько,
Олесею, серденько!

ВЕЧІР НАДВОРІ

Помірно

Вечір надворі, ніч наступає,
Вийди, дівчино, серце бажає!
Чисте небо зіроньки вкрили,
Вийди, дівчино, до мене, мила. (2)

Дай подивитись в ясні очі,
Стан твій обняти гнучкий дівочий,
Глянути в личко біле, чудове,
На коси довгі, на чорні брови. (2)

ДЕ КРИМ ЗА ГОРАМИ

Де Крим за горами,
Де сонечко сяє,
Ой там моя мила
Голубка літає.

} Двічі

Закрилась від мене
Небом і землею,
А я сам zostався
Навік сиротою.

} Двічі

Цілий день не їм я,
Уночі не сплю,
Одні тільки муки
У світі терплю.

} Двічі

А все через очі...
Коли б я їх мав,
За ті карі очі
Душу б я віддавав.

} Двічі

Марусенько, любач,
Пожалій мене,—
Візьми моє серце,
Дай мені своє!

} Двічі

Взяв би я бандуру
Та й загравав, що знав;
Через тії очі
Бандуристом став.

} Двічі

МІСЯЦЬ НА НЕБІ

Помірно
Один

Двоє

Мі . сяць на не . бі, зі . ронь . ки ся . ють, ти . хо по
мо . рю чо . вер 'тли . ве. В чов . ні дів . чи . на піс . ню спі .
ва . е, а ко . зак чу . е, сер . день . ко мре.

Місяць на небі, зіроньки сяють,
Тихо по морю човен пливе.
В човні дівчина пісню співає,
А козак чує, серденько мре.

} Дівчі

Пісня та мила, пісня та люба
Все про кохання, все про любов,
Як ми любились та й розійшлися,
Тепер зійшлися навіки знов.

} Дівчі

Ой очі, очі, очі дівочі,
Темні, як нічка, ясні, як день.
Ви ж мені, очі, вік вкоротили,
Де ж ви навчилися зводить людей?

} Дівчі

ХУСТОЧКО Ж МОЯ, ШОВКОВАЯ

Хусточко ж моя, шовковая!
Тебе милый дав, бо мене сподобав,
Коло теї та криниченьки
Як зо мною стояв. } Дівчі

Хусточко ж моя, червоная,
Тебе милый дав, бо мене сподобав,
Коло теї та криниченьки
Як зо мною стояв. } Дівчі

Я ж по хустоньці вишиваю,
Шовком, золотом мережаю,
Дрібненькими та слізоньками
Та й обливаюсь. } Дівчі

Ой я хустоньку вишиваю,
З нею думкою розмовляю
Все про того та козаченька,
Що я кохаю. } Дівчі

Хусточко ж моя, вишиваная!
Чи на те ж тебе я вишивала,
Щоб нелюбу та й немилому
Тепер віддала? } Дівці

Хусточко ж моя, гаптованая!
Чи на те ж бо я гаптувала,
Щоб старому супротивному
Тебе чіпляла? } Дівці

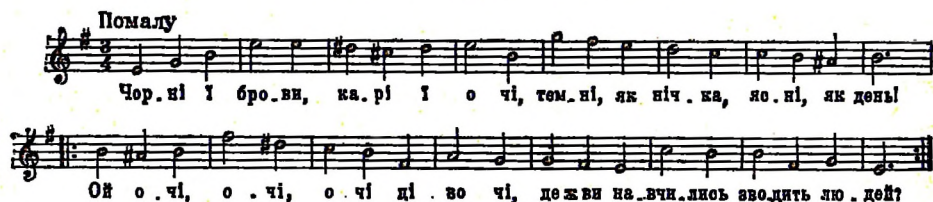
Хусточко ж моя, безщасная!
Обітри мої ти слізеньки,
Що з очей моїх течуть карих,
Як тії річки. } Дівці

Хусточко ж моя, безталанная!
Ти закрий мої карі оченьки,
Як я ляжу в домовину
Від любовоньки. } Дівці

ЧОРНІІ БРОВИ, КАРІІ ОЧІ

Чорніі брови, карії очі,
Темні, як нічка, ясні, як день!
Ой очі, очі, очі дівочі,
Де ж ви навчилися зводить людей? } Дівчі

Вас і немає, а ви мов тут,
Світите в душу, як дві зорі.
Чи в вас улита якась отрута,
Чи, може, справді ви знахарі? } Дівчі

Чорніі брови — стрічки шовкові,
Все б тільки вами я любувавсь.
Карії очі, очі дівочі,
Все б тільки я дивився на вас. } Дівчі

Чорніі брови, карії очі!
Страшно дивиться підчас на вас:
Не будеш спати ні вдень, ні вночі,
Все будеш думать, очі, про вас. } Дівчі

УКРАЇНСЬКІ
РАДЯНСЬКІ
НАРОДНІ
ПІСНІ

ОЙ У МІСТІ ПЕТРОГРАДІ

Ой у місті Петрограді
Знялась хуртовина,
Ой там зоря п'ятикутня
В Жовтні засвітила. } Дівчі

Ясно, ясно засвітила
Зоря п'ятикутня:
Із півночі аж до сходу,
З сходу — до полудня. } Дівчі

Ой підняв же її Ленін,
Щоб світ просвітила,
Щоб на світі стала правда,
А кривда згоріла. } Дівчі

Просвітила й розбудила
Військо робітниче,
За собою нас до бою
Світлим шляхом кличе. } Дівчі

Тепер Ленін в мавзолеї
Вічно спочиває,
А зоря його велика
Всьому світу сяє. } Дівчі

ОЙ ВИДНО СЕЛО

Маршово
Один

Ой видно се-ло, ши-ро-ке се-ло під го-ро-ю, ой там і-дуть
стріль-ці, чер-во-ні і стріль-ці до бо-ю. І-де і-де вій-сько
крізь ши-ро-ке по-ле, хлоп-ці, бо то хлоп-ці, як со-ко-ли! Ха-
ха! Ха-ха! Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей! Дів-чя-но, риб-чя-но,
чор-но-брів-ко мо-я, ви-йди, ви-йди, ви-йди, ви-йди чим по-скор-ше
до вік-на, Хлоп-ці, бо то хлоп-ці, як со-ко-ли!

Ой видно село, широке село під горою,
Ой там ідуть стрільці, червоні стрільці до бою.
Іде, іде військо крізь широке поле,
Хлопці, бо то хлопці, як соколи!
Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобрівко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди
Чим поскорше до вікна.
Хлопці, бо то хлопці, як соколи!

Ой видно село, широке село під горою,
Ой там ідуть стрільці, червоні стрільці до бою.
А на Україні — там степи широкі,

Дівчата хороші, чорноокі!
Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди.
Чим поскорше до вікна.
Дівчата хороші, чорноокі!

Ой видно село, широке село під горою,
Ой там ідуть стрільці, червонії стрільці до бою.
А хто піде з нами, буде славу мати:
Ми йдемо за свободу воювати!
Ха-ха! Ха-ха! Ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди
Чим поскорше до вікна:
Ми йдемо за свободу воювати!

ГЕЙ, ЩЕ СОНЦЕ НЕ ВСТАВАЛО

Маршово

Один

Гей, ще сон_це не вста_ва ло із - за си_ньо_ї го_ри,

Всі

із - за га_ю ви_лі_та_ли ся_зо_крив_лі со_ко_ля.

Гей, ще сонце не вставало
Із-за синьої гори,
Із-за гаю вилітали
Сизокрили соколи.

} Дівчі

Налетіли ті соколи
Та й на хижих на круків,
Та й посипалось додолу
Чорне пір'я з хижаків.

} Дівчі

Не так, братці молодії,
Сизокрили соколи,
Як ті стрільці червонії
В бій на ворога ішли.

} Дівчі

Розметали панську свору,
Розметали до кінця,
Щоб в країну нашу вільну
Шляхта й стежки не знайшла.

} Дівчі

Щоб міг вільно працювати
Робітник і селянин
І новий світ будувати
З робітництвом всіх країн.

} Дівчі

ПРИЛЕТІЛА ЗОЗУЛЕНЬКА

Помірно

Прилетіла зозуленька
З далекого краю,
Сіла собі спочивати
У зеленім гаю.

} Двічі

Сіла собі спочивати
Та й стала кувати:
«Послухайте, люди добрі,
Щось маю казати.

} Двічі

Щось маю казати,
Маю говорити:
Не будемо, люди добрі,
На панів робити.

} Двічі

Вже будемо, люди добрі,
Жити в вільнім краї,
Бо наш рідний батько Ленін
Всіх нас визволяє».

} Двічі

ЗІБРАВ ЩОРС ЗАГІН ЗАВЗЯТИХ

Маршово
Один

Зі-брав Щорс за-гін за-взя-тих бат-ра-ків та бід-ня-ків.

Всі

„Тре-ба, хлоп-ці, нам ру-ша-ть би-ть про-кля-тих во-ро-гів“.

Зібрав Щорс загін завзятих

Батраків та бідняків:

«Треба, хлопці, нам рушати

Бить проклятих ворогів».

} Дівці

«Треба, треба! — в один голос

Усі хлопці прогули.—

Ми зітремо їх на порох,

Не страшні нам вороги!»

} Дівці

«От і добре,—Щорс промовив,—

Гей, за мною всі рушай!

Підем битися за волю,

За Радянський вільний край!..»

} Дівці

Б'ється Щорс, кладе, рубає,

Мов капусту, ворогів,

Ще й на хлопців все гукає:

«Бийте білих до ноги!»

} Дівці

ГЕЙ, ШУМІЛИ БУЙНІ ТРАВИ

Маршово
Один

Гей, шу - мі . . ли буй - ні тра - ви в по - лі, в лу - зі, з - за рі - ки

Всі

гей. і шли бо - гун - ці сла - ві - бить пет - лю - рів - ські пол - ки!

Гей, шуміли буйні трави
В полі, в лузі, з-за ріки,
Гей, ішли богунці славні
Бить петлюрівські полки!

І шумів над ними вітер,
Буйний вітер степовий,
В бій виводив їх рішучий
Щорс Микола молодий.

І неслись, як вихор, коні,
Аж земля навкруг гула,
Бив Микола Щорс Петлюру
Слава Щорсова ішла.

Гей, шуміли буйні трави
В полі, в лузі, з-за ріки,
Гей, ішли богунці славні
Бить петлюрівські полки!

ОЙ З-ПІД ГОРКИ ВСЕ ТУМАН

Ой з-під горки все туман, все туман, (2)
Гей, гей, все туман.

З-під туману сивий кінь, сивий кінь, (2)
Гей, гей, сивий кінь.

На конику командир молодий, (2)
Гей, гей, молодий.

Веде сотню партизан да й у бій, (2)
Гей, гей, да й у бій.

Ви, хлоп'ята, сміливіш, сміливіш, (2)
Гей, гей, сміливіш.

Проти банди нум скоріш, нум скоріш, (2)
Гей, гей, нум скоріш.

Проти банди ми стояли, як стіна, (2)
Гей, гей, як стіна.

Повз нас кулі все дзижчали, як бджола, (2)
Гей, гей, як бджола.

Не убило ні одного козака, (2)
Гей, гей, козака.

Ми — червоні козаки, козаки, (2)
Гей, гей, козаки.

Розіб'ємо ворогів, ворогів, (2)
Гей, гей, ворогів.

ЧОМ ТИ МЕНЕ, НЕНЬКО МОЯ

«Чом ти мене, ненько моя,
Рано не збудила,
Ой як тії козаченьки
З села виїздили?»

А збудила, ненько моя,
В обідню годину,
Як спустились козаченьки
З гори та в долину».

«Тим я тебе, доню моя,
Рано не збудила,
Що твій милий перед веде,
Ти б за ним тужила».

«Хоч тужитиму за милим,
Так знатиму за що,
Адже ж знаєш, моя ненько,
Що він не ледащо.

Як поведе своє військо
Степами, лугами,—
Буде битись з махновцями,
Злими ворогами.

Не журімося, моя ненько,
Милий буде живий:
В нього шабля і рушниця,
Ще й коничок сивий.

Милий знає, що по ньому
Дівчинонька тужить,
Він у бою з ворогами
Ордена заслужить».

ОЙ БРАТТЯ, БРАТТЯ

(Про будівництво Дніпрельстану)

Помірно
Один

Ой браття, брат - тя, що в світлі чу - тя? Беруть в ка - мін - ня Дніпро - Сла - ву - ту!

Швидко
Всі

Беруть в ка - мін - ня, ще й греблю га - тять, та ще й на по - міч нас кли - чуть, брат - тя.

Ой браття, браття,
Що в світі чути?
— Беруть в каміння
Дніпро-Славуту!

} Доічі

Беруть в каміння,
Ще й греблю гатять
Та ще й на поміч
Нас кличуть, браття.

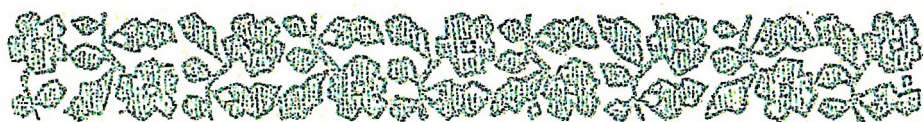
} Доічі

Прийшов той час,
Пора настала,—
Чудове світло
І нам засяло.

} Доічі

Зоря червона
Встає над світом,
Усіх нас кличе:
«Вперед ідіть!»

} Доічі

НАБЛИЖАЄТЬСЯ ВЕСНА

Повільною ходою

Наближається весна,
Тане сніг по нивах.
Роз'їжджались трактори, трактори
Скрізь по колективах. } Двічі

Чорнокрилі соколи
До весни готові,—
Трактористи молоді, молоді,
Юнаки бадьорі. } Двічі

Прапор має угорі,
Прапор наш червоний,
Колектив наш впереді, впереді,
Колектив заможний. } Двічі

ОЙ ТО В ПОЛІ НЕ ВІТРИ

(Про ХТЗ)

Помірно

Ой то в полі не вітри,
Не хмари кудлаті,—
Позлітались соколи
Щастя будувати.

Що в нас щастя виростає
Для нас, для країни,
Для колгоспних всіх ланів
Та братів любимих...

Як пустили енергію —
Люд весь сколихнувся,
На конвейері крицевім
Трактор стрепенувся.

Ой то в полі не вітри,
Не хмари кудлаті,—
Позлітались соколи
Щастя будувати.

ОЙ ПІДУ Я ПОНАД ЛУГОМ

Ой піду я понад лугом, (2)
Там мій милий оре плугом.

Він оре на спільній ниві, (2)
Він працює в колективі.

Розпитаю, як живеться, (2)
Чи жаліть не доведеться?

— Чи ти, мила, розум маєш, (2)
Про що ти мене питаєш?

Чи є в світі краща нива, (2)
Як у того колектива!

Чи худоба де пасеться (2)
Отака, як тут ведеться!

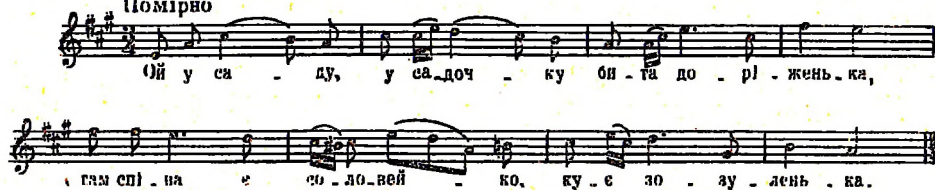
Чи врожаї де бувають (2)
Отакі, як тут збирають!

ОЙ У САДУ, У САДОЧКУ БИТА ДОРІЖЕНЬКА

Помірно

Ой у саду, у садочку
Бита доріженька,
Там співає соловейко,
Кує зозуленька.

Згадай, згадай, зозуленько,
Як я проживала,
Як дрібними слізоньками
Долю омивала.

Згадай, згадай, зозуленько,
Як розцвіла вишня,
Як була я батрачкою,
Як у люди вийшла.

А вже щастя усміхнулось,
Як ранкові роси,
За це щастя ми подяку
Партії приносим.

КОЛИХАЛА ВДОВА СИНА

Кохала вдова сина,
Тихенько співала,
Йому долю нещасливу
Завжди віщувала.

} Дівчі

«Рости, рости, мій синочку,
Великий, хороший,
Як виростеш,— підеш в найми
Заробляти грошей.

} Дівчі

Та й не клени мене, синку,
Що я народила,
Що нещасну та й доленьку
Тобі наділила.

} Дівчі

Не вгадала бідна вдова
Синової долі,
Не пішов її син в найми,
А учиться в школі.

} Дівчі

Не пішов він до багатих
Грошей заробляти,
Він у школі відмінником,
Піонервожатим.

} Дівчі

Перестало бідну вдову
Горенько точити,
Її синок вже не наймт,
А радянський вчитель.

} *Долги*

Тепер вдова сумних пісень
Уже не співає,
Її доля молодіє,
Мов мак процвітає.

} *Долги*

ГЕЙ, ЩЕ СОНЦЕ НЕ ЗІЙШЛО

Не поспішаючи

Гей, ще сонце не зійшло,
В поле рушило село,
Розливаючись піснями,
Молодими голосами,
Гей-гей, над колгоспними ланами.

Гей, отже ж село нове
Не по-давньому живе,—
Разом оре, засіває,
Разом поле і збирає,
Гей-гей, разом шастя здобуває.

Гей, як степом журавлі,
Колективці по ріллі,
Чути гуки-перегуки,
Аж сміються гай і луки,
Гей-гей, аж скрегочуть вражі дуки.

Гей, весела пісня ця
Хай лунає без кінця,
Хай дзвенить для світу цього
Про колгоспну перемогу,
Гей-гей, хай квітчає нам дорогу.

ГЕЙ, ЧОГО ТИ РОЗКВІТАЄШ

Помірно

Гей, чо - го ти роз - кві - та - єш, кол.госп. не - є по - ле?

Гей, то - го я роз - кві - та - ю, що па - нів не ма - є!

Гей, чого ти розквітаєш,
Колгоспнеє поле?

Гей, того я розквітаю,
Що панів немає!

} Двічі

Розквітаю я зелено,
Колгоспами вкрите;
По-новому нові люди
Сіють тепер жито.

} Двічі

Орють мене тракторами,
Добре обробляють,
Тридцять центнерів пшениці
З гектара збирають.

} Двічі

Все машинами збирають,
Косами не косять;
Орден Леніна на грудях
Кращі люди носять.

} Двічі

ОЙ ПІДУ Я ДО СТАВОЧКУ

«Ой піду я до ставочку,
До чистого броду,
Ой погляну, подивлюся
Та на свою вроду».

} Двічі

«Нащо тобі, моя дочко,
Дивитись на себе,—
По всім селі іде слава
Про тебе і мене.

} Двічі

Нащо тобі, моя дочко,
Дивитись на вроду,
Прислухайся ти, дівчино,
К голосу народу.

} Двічі

Прехороша, дочко, дома,
Ще й краща в артілі,
Ланковая у колгоспі,
Ударниця в ділі.

} Двічі

Гарна, дочко, гарна, дочко,
Як в саду калина,
Комсомолу вихованка, } Дівчі
Моя ти дитино.

Поглянь, дочко, ти на поле,
Як спіє пшениця,
Твоя краса отак сяє, } Дівчі
Як в небі зірниця!»

ГЕЙ, У НАШОМУ СЕЛІ

Бадьоро
Один

Всі

Гей, у на . шо . му се лі, піс . ня гуч . на, за . лу .
_ най _ про ба га . ті тру . до . дні, про ви . со . кий у . ро . жай.

Гей, у нашому селі,
Пісня гучна, залунай
Про багаті трудодні,
Про високий урожай. } Дівчі

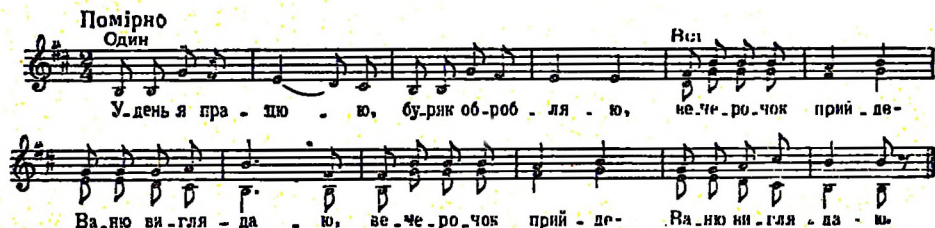
Рапортують трактористи,
Рапортують іздові:
Наші коні і мотори
Хоч і зараз до сівби. } Дівчі

Гей, ударная бригадо,
Сміло в похід, за врожай,
Пісню радісну, веселу
Про Вітчизну заспівай! } Дівчі

УДЕНЬ Я ПРАЦЮЮ, БУРЯК ОБРОБЛЯЮ

Удень я працюю, буряк обробляю,
Вечерочок прийде — Ваню виглядаю. (2)

— Іди, іди, Ваню, я тебе чекаю,
Знаєш же ти добре, що тебе кохаю. (2)

— Добрий вечір, Галю! Чого зажурилась?
Чи другого любиш, чи, може, втомилась? (2)

— Другого не люблю і я не втомилась,
А ти покидаєш, так я зажурилась. (2)

— Ой Галю, Галюсю, не смій так казати,
Я не збираюся тебе покидати. (2)

Я їду до школи науку вивчати,
Радянську країну буду захищати. (2)

Зараз у колгоспі роблю бригадиром,
Через два годочки буду командиром. (2)

Працой у колгоспі, будь передовою,
Я буду учитись, змагатись з тобою. (2)

ОЙ ПІДУ Я У ЛІСОК

Ой піду я у лісок, (2)
У колгоспний сад-садок.

У колгоспний сад-садок (2)
На дозвілля, на часок.

На дозвілля, на часок, (2)
Там гуляє мій дружок.

Там гуляє мій дружок (2)
Комсомолец Васильок.

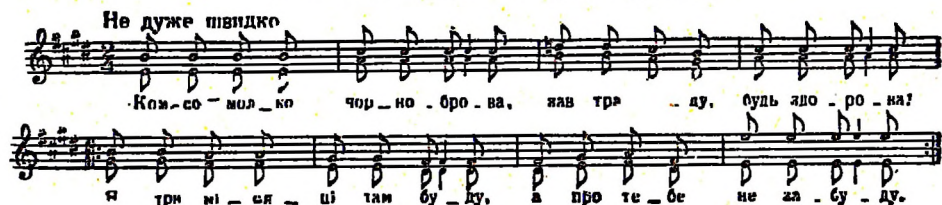
Вася голос подає, (2)
На гуляння мене жде.

Ой жде Вася, я піду — (2)
Миленького я люблю!

КОМСОМОЛКО ЧОРНОБРОВА

Комсомолко чорноброва,
Завтра їду, будь здорова!
Я три місяці там буду,
А про тебе не забуду. } Дівчі

Я три місяці повчусь —
Трактористом повернусь,
Ти ж, Ганнусю, діло знай:
Агрограмоту вивчай. } Дівчі

Ти ж, Ганнусю, перепілко,
Надсилатимеш листівки,
І пиши мені про всіх,
І про радість, і про сміх. } Дівчі

ЧАСТУШКИ

Що минуло, то ніколи
Не повернеться назад,
Нема краше в світі долі,
Як тепер в Країні Рад.

Сонце сіло за горами,
Десь далеко чути спів,—
То дівчата йдуть з роботи
Із колгоспівських ланів.

Мені милий ісказав,
Що аж зло мене бере! —
Як ударницею буду,
Тоді заміж забере.

Мій миленький у колгоспі
Тепер бригадиром,
А як в армію поїде —
Буде командиром.

Ой мій милий, чорнобривий,
Ти мене тепер не лай,—
Я ударницею стала,
Тепер заміж забирай.

Трактористи орють в полі,
Дзвінко пісні ллються,
А із ледаря в колгоспі
Дівчата сміються.

Не хваліться, чоловіки,
Ви тепер собою —
Є в колгоспах і сільрадах
Жінки головою.

«Ти не лайся, чоловіче,—
Тепер жінка каже,—
Хто кого з нас прогодує —
Трудодень покаже».

По-ударному збирання
Ми цей рік проведемо
І державі чисте зерно
В першу чергу віддамо.

Мій миленький — тракторист,
Він любить машину,
Як ударником не буде,
То любить покину.

Все рівно любить не буду,
Хоч сорочка й чиста,
В тебе сорок трудоднів,
А у мене триста.

Ой як весело у полі
Ще й на тракторі орать!
Жить в колгоспі мені гарно,
Так і хочеться співать!

НАША РІДНА БАТЬКІВЩИНА

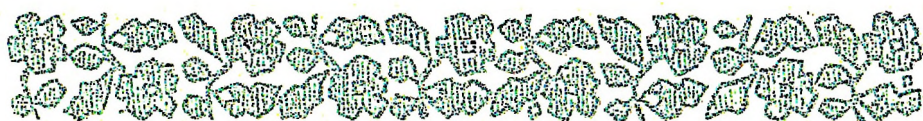
Грайливо

Наша рідна Батьківщина
Вся квітками вбралася,
Ой народи усіх націй
За руки побралися.

На заводі і у шахті,
На ланах колгоспних
Славлять люди труд щасливий
Співом стоголосним.

ОЙ У ЛУЗІ, ПРИ ДОРОЗІ

Ой у лузі, при дорозі
Зацвіла калина.
Виряджала в доріженьку
Мати свого сина.

Виряджала, промовляла:
— Сину мій коханий,
Дивись пильно, щоб не сунувсь
Ворог препоганий.

Щоб не сунув свого рила
Та й через границу,
Пильнуй, сину, Батьківщину,
Як ока зіницю.

Усі братнії народи
Тебе привітають.
Спіши, сину, у дорогу,
Бо тебе чекають.

Ой у лузі, при дорозі
Червона калина.
Получила листа мати
Від рідного сина.

— Будь здорова, моя мати,
Від серця вітаю,
Я щасливий і веселий,
Що й тобі бажаю.

Я тут собі, моя мати,
Братів рідних маю,
З ними разом вірнесенько
Сестер захищаю.

Всі народи Батьківщини —
Оце мої браття,
Сестри наші — республіки
Розцвітають в щасті.

Ой у лузі, при дорозі,
Там стоїть калина...
Виглядає мати в гості
Рідненького сина.

РОЗЛЯГЛОСЬ КОЛГОСПНЕ ПОЛЕ

Помірно

Розляглось колгоспне поле,
Зеленіють ниви,
І шумить земля піснями
Про життя щасливе. } Двічі

Всі колгоспи наші квітнуть,
Села не впізнати,
Краще жити тепер стало,
Краще працювати. } Двічі

Наша доля повна щастя,
Вона радісно цвіте,
То ж держава наша люба
Дала життя золоте. } Двічі

ОЙ ПІД КАЛИНОЮ

Ой під калиною
Трава зелена,
Там стоїть дівчина
Та й засмучена. } Двічі

«Ой ти, дівчинонько,
Та й заручена,
Та через кого ти
Так засмучена?» } Двічі

«Кохала милого,
Кохала довгий час,
Війна почалася
Та й розлучила нас». } Двічі

Ой під калиною
Трава схилилася,
Молода дівчина
З милим простилася. } Двічі

«Вернись, мій соколе,
Будь мужнім у бою,
Героєм жду тебе
Та з перемогою». } Двічі

«Прощай, дівчинонько,
Серце коханеє,
Прощайте, кучері, } Дівчи
Личко рум'янеє».

ТАМ, ДЕ БЕРЕ СВОЇ ВОДИ

Маршово
Один

Двоє

Там, де бе - ре сво - ї во - дя Сей - ма - сла - вя рі - ка,
Всі ви - їж - джа - ли пар - ти - за - ня ко - ман - ди - ра Ков - па - ка.
Гей, гей, гей! Ко - ман - ди - ра Ков - па - ка.

Там, де бере свої води
Сейма — славіна ріка,
Виїжджали партизани
Командира Ковпака.
Гей, гей, гей! Командира Ковпака.

Попереду Ковпак іде,
На конику виграє.
«Нумо, хлопці, будь готові!» —
Партизанам гукає.
Гей, гей, гей! Партизанам гукає.

Як махнув він шабелкою —
На два шляхи показав,
Розділив на два загони
Своїх хлопців-партизан.
Гей, гей, гей! Своїх хлопців-партизан.

Перший пішов поза лісом,
Другий пішов на луги.
Як почули ковпаківців —
Закричали вороги.
Гей, гей, гей! Закричали вороги.

КОЛО РІЧКИ, КОЛО БРОДУ

Коло річки, коло броду

Набирали дівки воду,
набирали.

Там у гаю під горою
Побачили в однострою
молодців.

Побачили й заплакали,
Бо своїх вони пізнали
вояків.

Гей, ви, братці, ви, молодці,
Може, дати вам водиці
студеної?

Ковпаківці відповіли:

— Здрастуй, дівки, українки
ви хороші!

Й пробиралися все далше —

На вороже племя, враже,
на фашистів.

А позаду йшла підвода

Й зупинилась коло броду
напувати,

Своїх коней напувати.

— Що, дівчата, в вас чувати,
ви скажіть!

— В нас нового то є много —

З радості не мож сказати,
підождіть!

КУДИ ІДЕШ, ОРЛЕ

— Куди їдеш, орле,
Куди виїжджаєш,
На кого ж ти милу,
Да, гей, свою покидаєш?

} Двічі

— Покидаю тебе
Ще й рідну матусю,
Сам їду в дорогу,
Да, гей, може не вернуса.

} Двічі

— Ой вернися, милий,
Гроза наступає,
А може в дорозі
Да, гей, ворога спіткаєш.

} Двічі

— Не злякають грози
Ані лихі бурі,
А ворог посміє —
Да, гей, — люто битий буде.

} Двічі

— Де зупиниш коня
Свого вороного?
Звідки виглядатиму,
Да, гей, миленького свого? } *Дівчі*

— Зупинюсь я в полі,
А може й у лузі.
Будь здорова, мила,
Да, гей, бо чекають друзі! } *Дівчі*

ЧОРНОГОРО-УКРАЇНО

Повільно

Чор - но - го - ро - У - кра - ї - но, най - до - рож - чий

Цимбали

кра - ю, хто на те - бе за - зі - ха - є,

Позбавлено

ги - не і вми - ра - є. Ми за те - бе, Чор - но - го - ро,

кров сво - ю про - ля - ли і з чер - во - ня - ми бра - та - ми во - лю здо - бу -

- ва - ли. Як зі Схо - ду за - ма - я - ли чер - во - ні пра - по - ри,

за - дзе - ні - ла гуч - на пі - ня на гу - пуль - ські го - ри.

Чорногоро-Україно,
Найдорожчий краю,
Хто на тебе зазіхає,
Гине і вмирає.

Ми за тебе, Чорногоро,
Кров свою пролляли
І з червоними братами
Волю здобували.

Як зі Сходу замаяли
Червоні прапори,
Задзвеніла гучна пісня
На гуцульські гори. } Дівчі

Нема панів, ні фашистів, —
Гуляй царинками,
Нема сварки, ані звадки
Ніколи між нами.

Бо Радянська Україна —
Це нам рідна мати,
Що зібрала своїх дітей
До рідної хати.

Вся гуцульщина сьогодні
Про славу співає,
І най пісня ця гуцульська
До Москви лунає. } Дівчі

НЕ ЗАБУВАЙ СИНІ ГОРИ

Стримано

Не забувай сині гори, зелені Карпати,
де кров свою проливали за нас руські брати. Ой
дана, ой дана, за нас руські брати.

Не забувай сині гори,
Зелені Карпати,
Де кров свою проливали
За нас руські брати.

Приспів:

Ой дана, ой дана,
За нас руські брати. } Двічі

Де кров свою проливали
Руські й українці,
Та щоб вільно проживали
Брати-верховинці.

Приспів:

Ой дана, ой дана,
Брати-верховинці. } Двічі

Будуть жити наші діти,
Будуть виростати,
Буде щастя в нашім краї
Ще більш розквітати!

Приспів:

Ой дана, ой дана,
Ще більш розквітати! } Дівчі

Ой будемо споминати
Від роду до роду
Братів рідних, що полягли
За нашу свободу.

Приспів:

Ой дана, ой дана,
За нашу свободу. } Дівчі

КРАЙ ЩАСЛИВИЙ, КРАЙ ВЕСЕЛИЙ

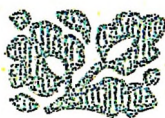

Край щасливий, край веселий
Кличе молодь працювать.
Треба братись до роботи —
Треба, хлопці, будувать!

Ми працюємо на славу,
На наш рідний, вільний край,
На Радянську державу,
Що квітує з краю в край.

І в поході, і на варті
Комсомол перед веде,
На заводі і на шахті —
Скрізь натхненна праця йде.

Прибирають дівки в хатах,
Застеляють килими:
Ідуть з фронту комсомольці,
Славні соколи-орли!

НЕ МАЛИ МИ ЩАСТЯ-ДОЛІ

(Колгоспні коломийки)

Не мали ми щастя-долі,
Не мали, не мали,
Доки разом до колгоспу
Ми ся не з'єднали.
Прийшов з фронту д'мене в гості
Мій легінь героєм,
Тепер трактором в колгоспі
Ми з ним поле орем.

В полонині на калині
Соловій співає,
А хто робить у колгоспі,
Той ся добре має.
Горить огонь, горить огонь,
Полум'я палає,
У колгоспному селі
Електрика сяє.

Хто ударником працює —
Весело співає,
Того знає вся країна —
Народ поважає.
Нам радянська влада дала
Волю і свободу —
Спільно будем працювати
Для щастя народу.

ТА ЗАЦВІЛИ ЯГІДОЧКИ

Та зацвіли ягідочки
В високих Карпатах,
Залунали нові пісні
В наших рідних хатах.

Сиротою більш не буде
Наше Закарпаття,
Ой бо то нас звободили
Наші рідні браття.

Руські браття звободили,
Радянські діти,
Більш не буде кат фашистський
Нами володіти.

Та вийду я на Карпати,
Подивлюсь навкруги,
Ой нема, як колись було,
Мні на серцю туги.

Та зацвіли ягідочки
В високих Карпатах,
Залунали нові пісні
В наших рідних хатах.

ДВА ГОЛУБИ ВОДУ ПИЛИ

Помірно

Два го-лу-би во-ду пи-ли, а два ко-ло-ти-ли, та бо-дай же
Приспів:
ті ско-на-ли, що нас роз-лу-чи-ли. Гоп, гоп, пу-ман-дра,
цу-ман-дри-ха мо-ло-да, гоп, гоп, пу-ман-дра, цу-ман-дри-ха мо-ло-да.

Два голуби воду пили, а два колотили,
Та бодай же ті сконали, що нас розлучили. (2)

Приспів:

Гоп, гоп, цумандра,
Цумандриха молода,
Гоп, гоп, цумандра,
Цумандриха молода.

Пила би ся паленочка, кидь би нова склянка,
Кидь би на ня поклонила ланкової мамка. (2)

Приспів.

У колгоспі на воротах червона косиця,
Най проживе довгі літа наша молодиця. (2)

Приспів.

У колгоспі на воротах зелена галузка,
Наш молодий кучерявий та білий, як гуска. (2)

Приспів.

Жийте щасно, молодята, жийте, веселіться,
Засвітило і нам сонце, не будем журиться. (2)

Приспів.

ЗА РІЧКОЮ, ПОПІД ГАЕМ

За річкою, попід гаєм,
Гей, там трактор землю крає,
А трактора милий водить
Та ще й пісеньку заводить.

Його пісня веселенька
Припадає до серденька.
А я з річки воду брала,
Тракториста сподобала.

Та як його не любити,
Коли вміє він водити
І трактора, і комбайна
Ще й танцює дуже файно.

Він веселий і вродливий
І завжди трудолюбивий,
До схід сонця вийде в поле
І не зна біди ніколи.

ОЙ ПОЛЯ, ПОЛЯ КОЛГОСПНІ

Ой поля, поля колгоспні,
Ви, лани широкі,
В цьому році ми зібрали
Врожаї високі.

} Дівчі

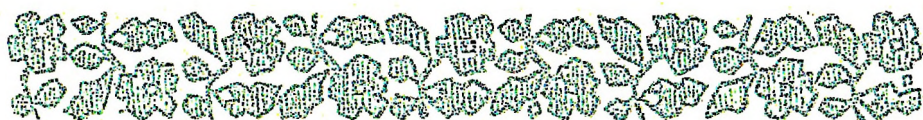
Докладем трудів великих,
Щоб родила хліб земля,
Чистосортним ми насінням
Всі засіємо поля.

} Дівчі

Сяє сонце в небі ясно,
Весняний шумить потік,
Здамо хліба ми державі
Вдвое більше, ніж торік.

} Дівчі

НАД ПОЛЯМИ ХОДИТЬ СЛАВА

Над полями ходить слава,
Наче пісня голосна,
І могутня, й величава,
І квітуча, як весна.

} Двічі

На колгоспній ясній ниві
Там працюють трударі,
Про їх славу пісня лине
По оновленій землі.

} Двічі

Хай зростають в нас герої
В боротьбі за урожай,
Ми сім'єю трудовою
Звеличаєм рідний край!

} Двічі

БІЖИ, БІЖИ, ЧЕРЕМОШЕ

(Буковинські коломийки)

Біжи, біжи, Черемоше,
Попри тую гору,
Де ялиці в тихій дрозі
З вітрами говорять.

} *Дівці*

Зашумуєш біля кручі,
Хвилюєш їх зресиш,
Хай не журять, хай не плачуть,
Хай розчешуть коси.

} *Дівці*

Не на горе, не на згубу
Їх красу стинають,
Хай не журять, що їх рублять,—
Хату ставить мають.

} *Дівці*

Нова хата у долині
Гей, простора буде,
На будову вийшли нині
Із колгоспу люди.

} *Дівці*

Не вбивайсь, дружино мила,
За старую хату,—
Вік боліло, прикипіло,
Важко одривати.

} *Дівці*

Вік боліло, вік гнітило
До землі сирої,
Нині радість освітила,
Серцю рани гоїть.

} *Дівчи*

Я на місці тої хати,
Гей, там камінь кладу,
Доведеться поїжджати —
На той камінь сяду.

} *Дівчи*

Горе й злидні нагадаю
Каменем прибиті.
Стало легше в нашім краї
В колективі жити.

} *Дівчи*

В Черемоші хвиля грає,
В серці мрії будить.
Радість маю, то співаю,
Хай-но чують люди.

} *Дівчи*

Сонце вранці гори будить,
Дневі пломеніти.
Під панамі більш не будем
Ані ми, ні діти.

} *Дівчи*

ОЙ ТА СХОДИТЬ СОНЕЧКО

Широко

Ой та сходить сонечко
З-за гори, з-за гори,
Загуділи в чистім полі
Трактори, трактори.

Трактористи, як соколи,
Та все в'ряд, та все в'ряд.
Загуділи всі мотори,
Та всі влад, та всі влад.

А з-під плуга боріженька
Аж пашисть, аж пашисть,
Кругом поле, як те море,
Все шумить, все шумить.

Ой це хлопці-комсомольці,
То і знай, то і знай,
Буде добрий цього року
Урожай, урожай.

ОЙ НА ЛАНУ СТЕЦЕВСЬКОМУ

Грайливо, не дуже швидко

Ой на лану стецевському,
Вже тепер не панським,
Там ми сієм і збираєм
Трактором радянським.

} Дівчі

Рідне наше всюди поле,
І рідні люди,
Всюди лине пісня звучно,
І весело всюди.

} Дівчі

Вже зажили ми заможнo,
Життя стало краще,
Бо в колгоспі «Перше Травня»
Всі люди трудящі.

} Дівчі

А ми вміємо в колгоспі
Добре працювати
І про наше колективне
Господарство дбати.

} Дівчі

МИ ПРИЙШЛИ ІЗ ВЕРХОВИНИ

Жваво

Ми прийшли із Верховини,
Приїхали з полонини.
Шлють привіт вам, рідні браття,
Колгоспники Закарпаття.

} Дівчі

У колгоспах жито зріє
І пшениця золотіє,
І живуть, як рідні браття,
Колгоспники Закарпаття.

} Дівчі

Ми колгоспи заснували
І куркулів геть прогнали,
І живуть, як рідні браття,
Колгоспники Закарпаття.

} Дівчі

У колгоспах наше щастя,
Бо в колгоспах вільна праця,
І живуть, як рідні браття,
Колгоспники Закарпаття.

} Дівчі

Спільно стали всі робити,
Стала земля хліб родити,
І живуть, як рідні браття,
Колгоспники Закарпаття.

} *Дівчі*

У колгоспі «П'ятирічка»
Урожай тече, як річка,
І живуть, як рідні браття,
Колгоспники Закарпаття.

} *Дівчі*

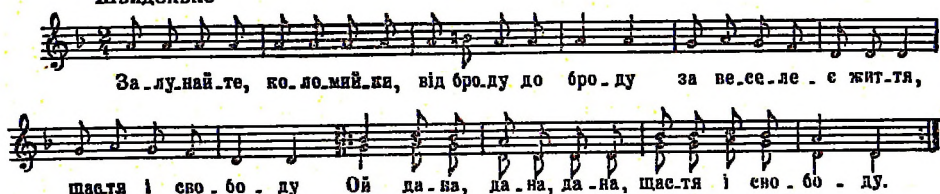

ЗАЛУНАЙТЕ, КОЛОМИЙКИ

(Закарпатські колгоспні коломийки)

Швиденько

Залунайте, коломийки, від броду до броду
За веселеє життя, щастя і свободу.
Ой дана, дана, дана, щастя і свободу. (2)

Ой землице ти моя, землице й хатино,
Ви мене тут породили, я ваша дитина.
Ой дана, дана, дана, я ваша дитина. (2)

Ой землице колгоспная, як я тобі рада,
Що працюєм ми на тобі, я й моя бригада.
Ой дана, дана, дана, я й моя бригада. (2)

Виростимо ми врожай та гучної слави,
Бо змагаємся з колгоспом рідної Полтави.
Ой дана, дана, дана, рідної Полтави. (2)

Так співають коломийки радісної праці
Молоді комсомольці в вільнім Закарпатті.
Ой дана, дана, дана, в вільнім Закарпатті! (2)

ПРИЛЕТІЛИ ГУСИ З РУСІ

(Рахівські коломийки)

Швидко

Прилетіли гуси з Русі, з далекого краю,
Тепер наші коломийки свobodно лунають.
Ой дана, дана, дана, свobodно лунають! (2)

Вже на наше Закарпаття сонце засвітило,
Веселенько нам живеться, не так, як ся жило.
Ой дана, дана, дана, не так, як ся жило! (2)

Розквітає Гуцульщина буйна, як ніколи,
Хто до лісу, до заводу, а хто йде до школи.
Ой дана, дана, дана, а хто йде до школи! (2)

Хто до школи, хто на поле — вже тепер не панське,
Орем, сієм і збираєм трактором радянським.
Ой дана, дана, дана, трактором радянським! (2)

У Богдані ліс рубзють, а в Рахові возять,
А на шахті у Донбасі кріплять ним забої.
Ой дана, дана, дана, кріплять ним забої! (2)

З ВИСОКОЇ ПОЛОННИ ВІТЕР ПОВІВАЄ

(Коломийки про мир)

Пожвавлено

З ви - со - ко - ї по - ло - ни - ни ві - тер по - ві - ва - є, по - слу - хай - те
ко - ло - мий - ки, що на - род спі - ва - є. Гей, гой, гей, гой, що на - род спі - ва - є.
Щоб вій - ни не зна - дя лю - ди, всі за мир ста - вай - те, своє ща - с - тя і сво - бо - ду
друж - но за - хи - щай - те! Гей, гей, гей, гей, друж - но за - хи - щай - те!

З високої полонни
Вітер повіває,
Послухайте коломийки,
Що народ співає.

Гей, гой, гей, гой,
Що народ співає.

} Двічі

Щоб війни не знали люди,
Всі за мир ставайте,
Свое щастя і свободу
Дружно захищайте!

Гей, гой, гей, гой,
Дружно захищайте!

} Двічі

Нехай ворог не думає
Зброю піднімати,
Все одно йому прийдеться
У море скакати!

Гей, гой, гей, гой,
У море скакати!

} Двічі

Хай не рветься лютий ворог
До нашого дому —
Наше щастя, нашу радість
Не дамо нікому!

Гей, гой, гей, гой,
Не дамо нікому!

} Двічі

Справи миру в цілім світі
Ніхто не здолає;
З нами воля, з нами правда
Все перемагає.

Гей, гой, гей, гой,
Все перемагає.

} Двічі

ОЙ ЗАГРАЙТЕ, МУЗИКИ

Швиденько

Ой заграйте, музики,
В мене нові черевики.
Починайте скоріш грать,
Бо хочеться танцювать. } Двічі

Ой заграйте, музики,
Піддайте охоти,
Як поб'ються черевики,
Надіну чоботи! } Двічі

Ой гоп, чобітки,
Піддайте охоти,
Погоуляєм досчочу,
Підем до роботи. } Двічі

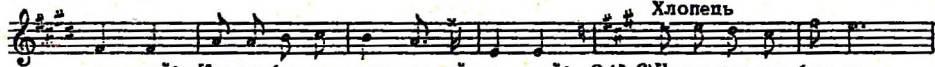
КАЖУТЬ ЛЮДИ, КАЖУТЬ

Грайливо, жваво
Дівчина

1.(3,5) Кажуть лю-ди, ка-жуть, що я фай-на дів-ка, ой я в на-шім се-лі, ой -

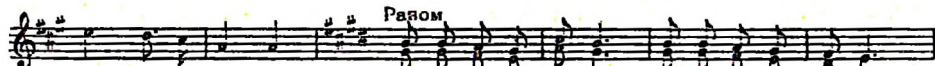
Хлопець

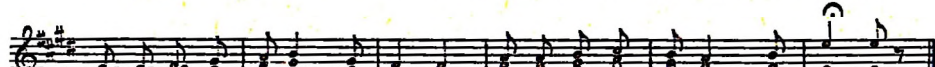
я - гой! Кра-ща бри-га-дир-ка, ой - я - гой! 2.(4,6) Чу-єш, чор-но-брив-ко,

ти по прав-ді фай-на, бу-деш па-ру-ва-ти, ой - я - гой! До мо-го ком-

-бай - на, ой - я - гой! 7. У кол-гос-пі си-ла, у кол-гос-пі сла-ва,

хай жи-не на-ві-ки, ой - я - гой! Ра-дя-ньєка дер-жа-ва, ой - я - гой!

Дівчина:

Кажуть люди, кажуть,
Що я файна дівка,
Ой я в нашім селі, ой-я-гой!
Краща бригадирка, ой-я-гой!

Хлопець:

Чуєш, чорнобривко,
Ти по правді файна,
Будеш парувати, ой-я-гой!
До мого комбайна, ой-я-гой!

Дівчина:

Беруть мене хлопці
Першою у танці,
Бо я у колгоспі, ой-я-гой!
Перша на ділянці, ой-я-гой!

Хлопець:

Над річкою Боржавой
Схилилися верби,
У колгоспі роблю, ой-я-гой!
Там буду я перший, ой-я-гой!

Дівчина:

Хлопці і дівчата,
Вставайте уранці,
Високі врожаї, ой-я-гой!
Здобуть на ділянці, ой-я-гой!

Хлопець:

Люди закарпатські,
Одну думку майте,
Усі до колгоспу, ой-я-гой!
Як один вступайте, ой-я-гой!

Разом:

У колгоспі сила,
У колгоспі слава,
Хай живе навіки, ой-я-гой!
Радянська держава, ой-я-гой!

У РАДЯНСЬКОМУ СОЮЗІ

Енергійно, ходою

У Радянському Союзі
В щасті й радості живуть,
І народи світу — друзі
З ним до миру всі ідуть.

} Двічі

Ми за мир у всьому світі,
Бо у нас одна мета —
Хай Радянська вся Вітчизна
Буйним садом розквіта!

} Двічі

І ростуть, ростуть будови
На землі широкий Рад.
Йдемо вперед до комунізму,
Не повернемо назад!

} Двічі

Хай лунає пісня миру,
Громом вільно скрізь дзвенить,
Хай під прапором свободи
Всі народи будуть жити!

} Двічі

ЗАКУВАЛА ЗОЗУЛЕНЬКА

Помірно

Закувала зозуленька
Літньої неділі.
Тепер, мамко, оженюся,
Коли я в артілі.

} Двічі

Та я тепер оженюся,
Хлопець молоденький,
Бо ніхто мені не скаже,
Що я худобенький.

} Двічі

Я вже живу в колективі,
На чистій дорозі.
Не трясуся від куркуля,
Як пес на морозі.

} Двічі

Я вже тепер не трясуся,
Ой живу щасливо.
Разом ти нас вирощуєш,
Колгоспная ниво.

} Двічі

Та чому мні не любити
Колгоспну дівочку,
Вона вище для мене
Біленьку сорочку.

} Двічі

Вишивала дівчинонька
Мені ще й хустину
Та сказала: «Не забувай
Ти свою дівчину!»

} Дівчи

Та я тебе не забуду,
Миленька, ніколи.
Разом сієм, разом жнемо
На колгоспнім полі.

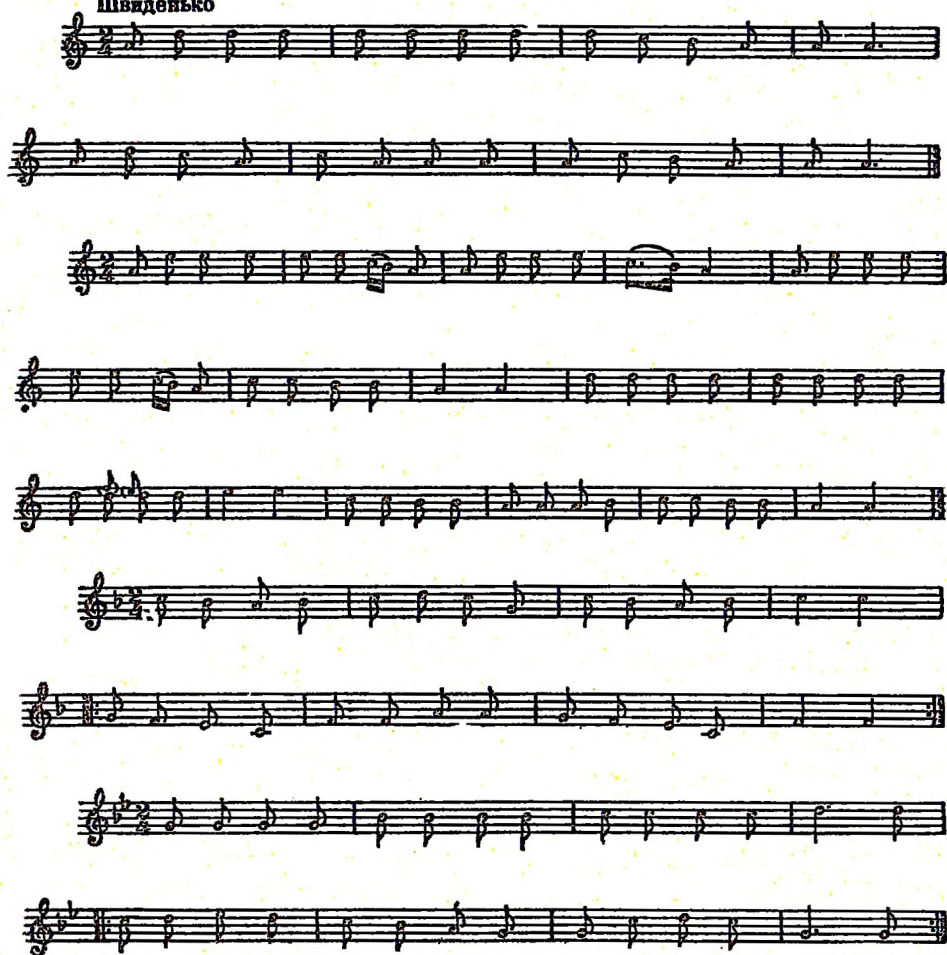
} Дівчи

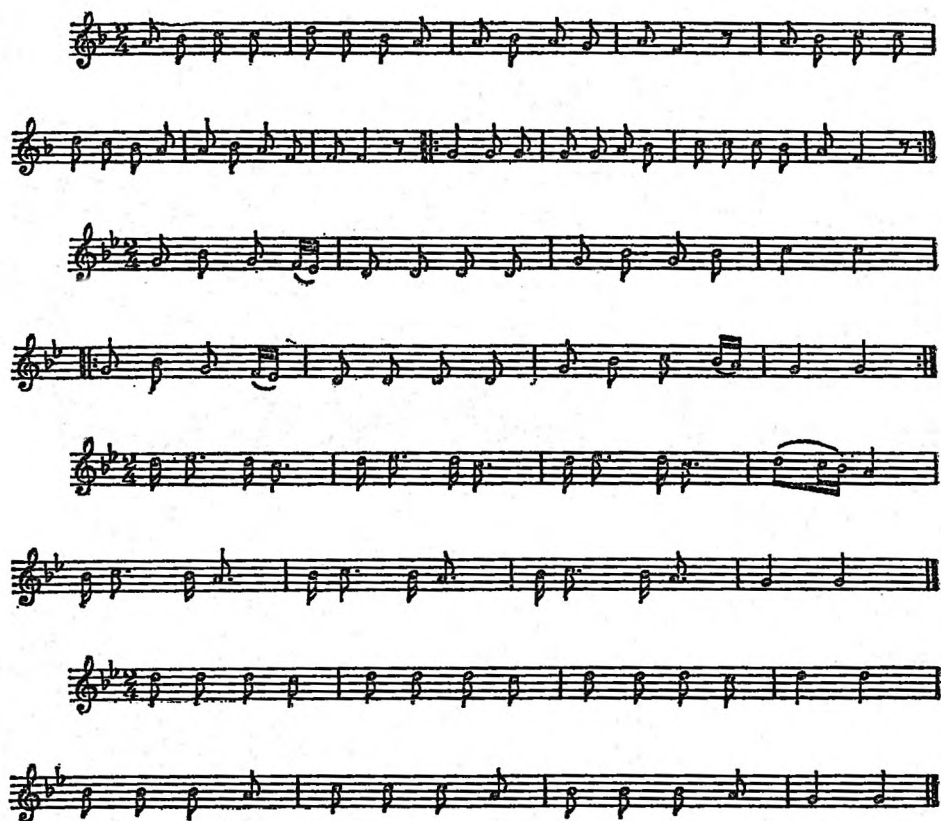

КОЛОМИЙКИ

Швиденько

Ой чого тікає панство,
Чого дзвонять дзвони?
Ой то в нашу Галичину
Військо йде червоне.

Я вже коні замаїв,
Треба нам сідати,
Бо сусіди поїхали
Червоних вітати.

Ой а того я співаю,
Бо я веселюся,
Прийшла влада Радянська,—
Тепер я сміюся.

Ой зацвіла калинонька,
На ній цвіт рожевий,
Відколи ми панів збулись,
Став нам світ веселий.

Ой посажу коло хати
Маленькую вишню,
При Радянській тільки владі
Я у люди вийшла.

Закувала зозуленька,
Люд розвеселився.
За кордоном пан поганий
Мало не сказився.

Нехай кує зозуленька,
Хай пісню співає.
Не бувати більше пану
У Радянським краї.

Закувала зозуленька
В гаю на калині.
Ой радісно жити стало
В нас на Україні.

До колгоспу ми вступаєм,—
В ньому щастя — всі ми знаєм.
Сонце світить нам згори,
Загудуть в нас трактори.

Аж тепер я в Бориславі
Роботоньков рада,
Щастя, радість принесла нам
Радянська влада.

* * *

Гей, затремби ти, трембіто,
По цілому світу,
Що ми збулись панів-німців
Та й їхнього гніту.

Ой кувала зозуленька
Та й буде кувати,
А фашист не буде в нашім
Краї панувати.

Ой уже на Закарпатті
Засвітило сонце!
Перемога завітала
І в наше віконце.

Ой сиджу я коло стола,
Столиком колишу
Та й до брата на Україну
Малий листок пишу.

Ой я пишу, пишу, пишу,
А зоря диктує,
Що пропав пан, як туман,
Ніхто не сумує.

Зійшла правда, стало вільно,
Сонце засіяло,
Яке було панське лихо —
Усе повтікало.

Розспівався соловейко
Над водою в лузі,
Уже наше Закарпаття
В Радянським Союзі.

У вишневому садочку
Квіти розцвітають,
Тепер всі радянські люди
Рівні права мають.

Розцвітайся, сад зелений,
Зелена діброво!
Розцвітає по Україні
Нове життя знову.

Ой по полю широкому
Прощаються квіти.
Виростають на утіху,
Малесенькі діти.

Виростають, прощайте,
Як цвіт на калині,
Бо вже сонце засіяло
По всій Україні.

Ой селяни закарпатські,
Одну думку маймо:
Всі, як один, до колгоспу
Дружно ми вступаємо.

* * *

Закувала зозулиця
На широкому ганку,
То нам добре у колгоспі,
Як в рідної мамки.

Ой за гаєм, гаєм, гаєм,
Та ще колись панським,
Орем, сієм і збираєм
Трактором радянським.

Із-за лужа вода тече,
Із-за лужа, лужа,
У колгоспі дівки красні,
Як червона ружа.

Ми дівчата одна в одну,
Наче груші спілі,
Уже третій рік минає,
Як робим в артілі.

А мій милий у колгоспі
Лиш оре та сіє,
Голосочком защебече,
Очима ся сміє.

Заспівали легіники
На кедровім мості:
Ми щасливі та веселі,
Бо живем в колгоспі.

Зібралися лісоруби
В глибокі затоки,
Виконали п'ятирічку
За чотири роки.

Засвістала залізниця
Із гір на долину
Та повезла ліс карпатський
В Донбас на Україну.

Та ми хлопці молоденькі,
Здорові, як буки,
Поїдемо до Донбасу
В школу на науку.

Ой шахтаре, шахтарику,
Іди до забою,
Вся країна позирає
На роботу твою.

Світить місяць над горою,
Гора золотиться,
У Радянському Союзі
Добре нам живеться.

Ой копай, копай вугілля,
На-гора відкачуй,
Бо то ж золото народне,—
Свій народ збагачуй.

Понад оті полонини
Веселка лунає,
А із Кремля у Карпати
Сонечко сіяє.

Ой то радо, ой то мило
На серці ся стало,
Бо то ж сонце із Кремля
До нас завітало.

Ой кувала зозулиця
В лузі на галузі,
Україна як калина
В Радянським Союзі.

Грає скрипка в Коломиї,
А трембіта — в Косові,
Верховина моя мила,
Пісне стоголосая!

Грай, трембіто, грай, кохана,
Скрипка допоможе,
Тепер вільна Верховина
І життя заможне.

Сонце гріє, сонце гріє,
Вітер повіває,
На тракторі дівчинонька
Весело співає.

Гей, співає дівчинонька,
Наче тая пташка,
Бо вона вільна людина,
Бо вже не батрачка.

Колись того не видали,
Колись і не знали,
Щоб гуцула у Верховну
Раду вибирали.

ЧАСТУШКИ

Швиденько

Була в наймах у куркуля —
Не бачила світу,
А тепер я при Радвладі
Здобула освіту.

Куплю Леніна портрет,
Золотую рамочку,
Вивів він мене у світ,
Темною селяночку.

Запорожці байдаками
Роз'їжджали по Дніпру,
А тепер вже перед нами
Гідростанції в ходу.

Всі селяни України
Веселіше зажили,
Старі лампи погасили,
Електрику провели.

Ех, прокляті каганці,
Вам кінець приходить,
Рідна лампа Ілліча
Людей з тьми виводить.

Ой як гарно у колгоспі
Всім трудящим жити:
Є що їсти, є що пити,
Є в чому ходити.

У колгоспах і радгоспах
Все іде до ладу,
Не дамо ми ворогам
Підірвать Радвладу.

* * *

Скоро, мамо, сніг розтане,
Буду трактором орать,
Постараємось в цім році
Ми врожай високий дать.

Що мій милий комбайнером,
А я трактора воджу,
І виходить: чоловіка
На буксирі я держу.

Пізнавай мене, мій милий,
На колгоспній полосі,
Біла кофточка з квітками,
Стрічка розова в косі.

* * *

Люди в полі, а в stodолі
Півня лупить голова.
Через тебе, бісів сину,
Я спізнився на жнива.

Трактор стогне, підкидає
Хмари диму до небес,
Він то кашляє, то чхає —
Застудився в МТС.

Вася в танцях на гулянці
Наче парубок як слід,
А як вийде на роботу,
Не то баба, не то дід.

Із Наталкою нам горе —
Як на поле: «Ой болить!»
А до хлопців на веснянку
Через все село біжить.

Задивився Марко
На чорняву Варку,
Що ускочив у рівчак,
Поламав безтарку.

Біля току горобець
Скаржився синиці:
«Жадні люди не дають
Ні зерна пшениці».

Рахівник ветеринара
Умовляв учора:
«Дайте довідку мені,
Що дружина хвора».

Наша вулиця в жнива
Вже до того тиха,
Що почуєш, як хропе
В хаті головиха.

Вічно часу не хватає
В нашої Улити,
Доки зварить та поїсть —
Треба знов варити.

Лежить ледар в косовицю
В саду біля хати,
Свиня чуха бік об нього,
Йому лінь прогнати.

Ой, що ж буде на току,
Коли дощик піде?
Нам же голову свого
Заховати ніде.

Розмишляє комірник
В себе в халабуді:
«Вісім дірок у мішку,
Скільки в сотні буде?»

Що в нашого бригадира
Думки трохи в сторону:
Виїхав він волочить —
Забув дома борону.

Дуб-дубок поріс високо,
Над ним хмари в'ються,
А над ледарем в колгоспі
Всі дівки сміються.

Хмари в небі попливли,
Дощик накрапає,
А для ледаря в колбуді
Йї музика не грає.

По новенькому місточку
Мутну річку перейду,
За ледачого не хочу —
За ударника піду.

Ой що ранньою весною
Зацвіли усі сади...
Я з ударником гуляю,
А ти, ледар, не ходи!

Спілий колос у пшениці
Аж до землі гнеться,
Коли ледарів немає,
То гарно живеться.

Не займай мене, ледачий,
Не купуй намиста.
В тебе десять трудоднів,
А у мене триста.

Гармоністе, грай, як треба,
Настрій в пісні передай,
Будем разом ми боротись
За високий урожай.

Ми бригадою всією
Пісню заспіваєм,
Ми з полів врожай зібрали,
Тепер погуляєм.

ПРИМІТКИ

«Сміло у ногу рушайте». Український народний варіант популярної російської народної революційної пісні часів революції 1905—1907 рр. Текст революціонера Л. П. Радіна. Особливої популярності пісня набула в роки громадянської війни.

«Хмари зловісні нависли над нами» («Варшав'янка»). Український варіант відомої революційної пісні. Автор тексту — польський поет-революціонер В. Свенціцький, російського — революціонер Г. М. Кржижановський.

«Шалійте, шалійте, скажені кати». Українська революційна пісня. Музика А. Вахнянина. У свій час пісня була дуже поширена у революційних колах Росії і Польщі.

«В неволі скатований люто». Український варіант траурної російської революційної пісні. Слова письменника-революціонера Г. О. Мачтета.

«Ми ковалі». Український варіант російської народної революційної пісні. Текст поета-робітника Ф. С. Шкульова. Широкого розповсюдження серед робітників і солдатів набула під час імперіалістичної війни 1914—1918 рр. і в роки громадянської війни.

«Туди, де сонце сходить». Український варіант давньої робітничої першотравневої пісні. За Радянської влади, з новим текстом О. Безименського, набула великої популярності під назвою «Молода гвардія».

«Вічний революціонер». Українська революційна пісня-гімн. Текст І. Франка, музика М. В. Лисенка. Написана в 1905 році.

«Як умру, то поховайте» («Заповіт»). Текст Т. Шевченка. Мелодію склав полтавський вчитель Гладкий. Друга строфа Шевченкового тексту («Як понесе з України... і т. д.) в народній виконавській практиці випускається.

«Реветь та стогне Дніпр широкий». Текст Т. Шевченка (вступ до «Причинної»), мелодія народна.

«Думи мої, думи мої». Текст Т. Шевченка. В народній виконавській практиці текст оригіналу значно скорочений (від слів: «Бо вас лихо на світ на сміх породило... до — «...Карай того, боже»), мелодія народна.

«Іхав козак за Дунай». Текст і мелодія приписуються Климовському.

«Дивлюсь я на небо». Текст М. Петренка, мелодія народна.

«Гуде вітер вельми в полі». Текст В. Забіли, музика М. І. Глінки.

«Не щечечи, соловейко». Текст В. Забіли, музика М. І. Глінки.

«Ні, мамо, не можна нелюба любити». Текст Є. Гребінки, мелодія народна.

«Верховино, світку ти наш». Текст І. Вагилевича, мелодія народна.

«Скажи мені правду». Текст А. Фанасьева-Чужбинського, мелодія народна.

«Повій, вітре, на Вкраїну». Текст С. Руданського, мелодія народна.

«Стоїть гора високая». Текст Л. Глібова («Журба»), мелодія народна.

«Ніч яка місячна, зоряна, ясная». Текст М. Старицького, мелодія на-

родна. Подається народний варіант тексту.

«Чи є в світі молодича». Текст і мелодія Бонковського.

«Коли розлучаються двоє». Текст Г. Гейне, музика М. Лисенка.

«Ой чого ти, дубе». Музика К. Стеценка.

«Ой у місті Петрограді». Текст і мелодію склав кобзар П. Носач. Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», К., «Мистецтво», 1951.

«Ой видно село». Надруковано в збірнику «Сто пісень для молоді», К., «Молодь», 1946.

«Гей, ще сонце не вставало». Записав у Києві в 1936 р. А. Лиходій. Варіант цієї пісні записав О. Стебленко в 1936 р.

«Прилетіла зозуленька». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», К., «Мистецтво», 1951.

«Зібрав Щорс загін завзятих». Текст і мелодію склав кобзар П. Носач. З фондів ІМФЕ. Надруковано в журналі «Український фольклор», К., 1938, кн. 2.

«Гей, шуміли буйні трави» (пісня богунців). Записано в Харкові на ХТЗ у 1938 р. Надруковано в журналі «Український фольклор», К., 1938, кн. 4.

«Ой з-під горки все туман». Записав від хорового гуртка с. Макіївка, Узинського району, Київської області в 1936 р. А. Лиходій. Надруковано в збірнику «Українські поживтєві народні пісні», «Мистецтво», К., 1936.

«Чом ти мене, ненько моя». Записав у с. Кривуші, Кременчуцького району. Полтавської області в 1938 р. Г. Майборода. Надруковано в журналі «Народна творчість», К., 1939, кн. 3.

«Ой то в полі не вітри». Записано на ХТЗ в 1937 р.; надруковано в журналі «Український фольклор», К., 1938, кн. 3.

«Ой браття, браття». Записали від самодіяльного хору робітниць промартілі «Вперед», с. Нижня Сироватка, Краснопільського району, Сумської області в 1938 р. Р. Верещага і П. Павлій.

«Наближається весна». Записав у с. Кегичівка, Харківської області в 1939 р. М. Грінченко. Надруковано в журналі «Народна творчість», К., 1939, кн. 2.

«Ой підю я понад лугом». Записано в селі Велико-Половецьке, Київської області в 1937 р. Надруковано в журналі «Український фольклор», К., 1938, кн. 1.

«Ой у саду, у садочку бита доріженька». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«Колыхала вдова сина». Записано від Ф. Карпенка на республіканській нараді кобзарів та казарів у 1940 р. у Києві.

«Гей, ще сонце не зійшло». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«Гей, чого ти розквітаєш». Текст і мелодію склав кобзар П. Носач. Записано в Києві в 1939 р.

«Ой підю я до ставочку». Записано в колгоспі «Зелений гай», Ново-Троїцького району, Херсонської області в 1936 р.

«Гей, у нашому селі». Записано в с. Бехи, Коростенського району, Житомирської області в 1939 р.

«Удень я працюю, буряк обробляю». Записав від дівчат-колгоспниць с. Рогозів, Бориспільського району, Київської області Г. Верьовка. Надруковано в збірнику «Сто пісень для молоді», «Молодь», К., 1946. Варіант пісні записала від групи дівчат с. Кам'янка, Арцизького р-ну, Одеської обл. З. Василенко в 1955 р.

«Ой підю я у лісок». Записано в колгоспі «Зелений гай», Ново-Троїцького району, Херсонської області в 1936 р. Надруковано в журналі «Український фольклор», К., 1937, кн. 2.

«Комсомолко чорноброва». Записано в с. Глибочок, Троянівського району, Житомирської області в 1939 р.

«Частушки». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«Наша рідна Батьківщина». Складена на хуторі Комсомол, Петропавлівського

району, Дніпропетровської області в 1940 р. Записано в Києві на конференції кобзарів та казкарів.

«Ой у лузі, при дорозі». Записано в с. Терехове, Бердичівського району, Житомирської області в 1939 р.

«Розляглося колгоспне поле». Записано в с. Поліванівка, Магдалинівського району, Дніпропетровської області в 1939 р.

«Ой під калиною». Записав у с. Дністрівка, Кельменецького району, Чернівецької області в 1945 р. Г. Шевчук. 3 фондів Чернівецького ОБНТ.

«Там, де бере свої води». Записано від кобзаря В. Перепелюка — артиста Українського державного народного хору в 1944 р.

«Коло річки, коло броду». Надруковано в збірнику «Фольклор Вітчизняної війни» під редакцією Філарета Колесси. Львівський ОБНТ, 1945.

«Куди їдеш, орле». Записано в Києві в 1944 р.

«Ой у саду, у садочку». Записано в м. Хотині, Чернівецької області в 1941 р.

«Ой з-за гори чорна хмара». Пісню склала в 1942 р. колгоспна поетеса Ф. Карпенко.

«Чорногоро-Україно». Записано від Львівського самодіяльного гуртка-ансамблю «Чорногора» в 1950 р. у Києві. Розшифрувала З. Василенко.

«Не забувай сині гори». Записав у Закарпатській області П. Мплославський. Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«Край щасливий, край веселий». Записав на станції Чоповичі, Житомирської області в 1944 р. П. Батюк.

«Не мали ми щастя-долі». Записано від мішаного хору с. Шипинці, Кіцманського району, Чернівецької області в 1949 р. на республіканській олімпіаді художньої самодіяльності.

«Та зацвіли ягідочки». Записано від фольклорного ансамблю с. Задне, Іршавського району, Закарпатської області в 1949 р. Розшифрувала З. Василенко.

«Два голуби воду пили». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«За річкою, попід гаєм». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«Ой поля, поля колгоспні». Пісню склала ланка льонарок колгоспу ім. Сталіна, с. Лугинки, Лугинського району, Житомирської області. Записано в 1949 р. в Києві. Розшифрувала З. Василенко.

«Над полями ходить слава». Записав у м. Суми в 1949 р. на обласній олімпіаді художньої самодіяльності Г. Орлянський.

«Біжи, біжи, Черемоме». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«Ой та сходить сонечко». Текст і мелодію склав І. Сотниченко. Записано в с. Вишнопіль, Бабанського району, Київської області в 1949 р. Із записів Київської державної консерваторії.

«Ой на лану стецевському». Записано від хору колгоспників с. Стецева, Снятинського району, Станіславської області в Києві в 1949 р. Розшифрувала З. Василенко.

«Ми прийшли із Верховини». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«Залунайте, коломийки». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«Прилетіли гуси з Русі». Записав від учасників республіканської олімпіади художньої самодіяльності с. Великий Бичків, Рахівського району, Закарпатської області в 1949 р. у Києві М. Полотай.

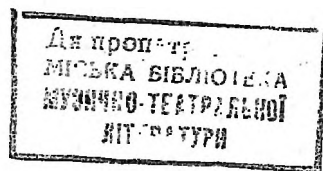
«З високої полонини вітер позиває». 3 записів Українського комітету радіоінформації. Розшифрувала З. Василенко.

«Ой заграйте, музики». Надруковано в збірнику «Українські народні пісні», «Мистецтво», К., 1951.

«Кажуть люди, кажуть». Записано від Закарпатського народного хору в Києві в 1949 р. Розшифрувала З. Василенко.

«У Радянському Союзі». Надруковано
в газеті «Радянське мистецтво» в 1952 р.
«Закувала зозуленька». Записано в

Кневі в 1949 р. від фольклорного ансам-
блю с. Задне, Іршавського р-ну, Закар-
патської області.

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК

А

А вже весна — 252
А Гіла-Гілочка — 253
А ще сонце не заходило — 72

Б

Без тебе, Олесю — 289
Бігло, бігло козенятко — 248
Біжи, біжи, Черемоше — 347
Бодай ся когут знудив — 169
Був собі журавель — 255
Була собі Маруся — 171

В

Верховино, світку ти наш — 273
Вечір надворі — 291
Вийди, вийди, Іванку — 254
Вийшли в поле косарі — 245
Вишні, черешні розвиваються — 164
Вічний революціонер — 15
Віють вітри, віють буйні — 85
В кінці греблі шумлять верби — 124
В неволі скатований люто — 10
Ворскла річка — 36

Г

Гаю, гаю, зелен розмаю — 125
Гей, волошин сіно косить — 204
Гей, гук, мати, гук — 46
Гей, люди їдуть по ліщину — 211
Гей, не дивуйте, добрії люди — 21
Гей, у лісі, в лісі — 106
Гей, у нашому селі — 320
Гей, чого ти розквітаєш — 317
Гей, шуміли буйні трави — 305
Гей, ще сонце не вставало — 302
Гей, ще сонце не зішло — 316
Гомін, гомін, гомін по діброві — 26

Грицю, Грицю, до роботи — 235
Гуде вітер вельми в полі — 267
Гуляв чумак на риночку — 66

Д

Дала-с мене моя мати — 140
Два голуби воду пили — 342
Де Крим за горами — 292
Дивлюсь я на небо — 266
Дівка в сінях стояла — 173
Дівка Явдошка — 205
Добривечір, дівчино — 175
Добрий вечір тобі, зелена діброво — 43
Дощик, дощик — 177
Думи мої, думи мої — 264

Е

Е-е, дитино — 246

Ж

Женчикок-бренчикок — 256
Журба за журбою — 141

З

За городом качки пливуть — 178
Задумав дідошок — 238
Задумали Базилевці — 61
Зайчику, зайчику — 258
Закувала зозуленька — 361
Закувала зозуленька на stodoli
на розі — 136
Залунайте, коломийки — 353
За річкою, попід гаєм — 344
Засвітали козаченьки — 44
За Сибіром сонце сходить — 64
Заспіваймо пісню веселеньку — 162
З високої полонини вітер повіває — 355
Зібрав Щорс загін завзятих — 304

Зібралися всі бурлаки — 41
З'їздив я коника — 108

I

Іди, іди, дощику — 249
І шумить, і гуде — 180

I

Іхав козак за Дунай — 265
Іхав козак на війноньку — 288

K

Кажуть люди, кажуть — 358
Кадав мені батько — 213
Кину кужіль на полицю — 196
Козака несуть — 53
Козак од'їжджає, дівчинонька
плаче — 87
Козаченьку, куди йдеш — 52
Коли б мені, господи — 146
Коли розлучаються двоє — 285
Колихала вдова сина — 314
Коломийки — 224
Коломийки — 363
Коло річки, коло броду — 332
Комсомолко чорноброва — 323
Копав, копав криниченьку — 107
Котику сіренький — 247
Котилася бочка — 233
Котилася зірка — 77
Край щасливий, край веселий — 339
Куди йдеш, орле — 333

Л

Лугом іду, коня веду — 165

M

Мав я раз дівчиноньку — 181
Максим, козак Залізник — 38
Мала мати одну дочку — 149
Ми ковалі — 12
Ми прийшли із Верховини — 351
Місяць на небі — 293

N

На березу дуб похилився — 167
Наближається весна — 310
На вулиці скрипка грає — 197
На городі верба рясна — 78
Над полями ходить слава — 346
Над річкою бережком — 68
Налетіли журавлі — 158
Наша рідна Батьківщина — 326
Не забувай сині гори — 337
Не мали ми щастя-долі — 340
Не співайте, півні — 142
Не щечечи, соловейко — 269

Ні, мамо, не можна нелюба
любить — 271
Ніч яка місячна, зоряна, ясна — 281

O

Одна гора високая — 123
Од Києва до Лубен — 198
Ой браття, браття — 309
Ой вербо, вербо — 152
Ой видно село — 300
Ой гай, мати — 47
Ой гаю мій, гаю, та густий,
не прогляну — 89
Ой гила-гиля, гусоньки, на став — 90
Ой джигуне, джигуне — 184
Ой дівчина-горлиця — 199
Ой дівчино, шумить гай — 182
Ой за гаєм, гаєм — 186
Ой заграйте, музики — 357
Ой з-за гори кам'яної — 154
Ой з-за гори чорна хмара — 35
Ой з-за лісу, із-за темного — 32
Ой зійди, зійди, ясен місяцю — 126
Ой з-під горки все туман — 306
Ой коли б той вечір — 109
Ой кум до куми залицявся — 216
Ой летіла горлиця — 187
Ой лопнув обруч — 200
Ой Морозе, Морозенку — 30
Ой на горі василечки сходять — 155
Ой на горі вогонь горить — 54
Ой на горі та жінці жнуть — 24
Ой на гору козак воду носить — 110
Ой на лану стецевському — 350
Ой наступила та чорна хмара — 76
Ой не світи, місяченьку — 111
Ой не ходи, Грицю — 131
Ой не шуми, луже — 127
Ой п'є Байда — 19
Ой пила, пила та Лимериха
на меду — 150
Ой під вишнею — 240
Ой під калиною — 329
Ой піду ж я собі та й у ліс
дубовий — 129
Ой піду я в ліс по дрова — 143
Ой піду я в сад гулять — 91
Ой піду я до ставочку — 318
Ой піду я понад лугом — 312
Ой піду я у лісок — 322
Ой поїду я до Ясіня — 222
Ой поля, поля колгоспні — 345
Ой попід гай зелененький — 59
Ой попливи, вутко — 145
Ой при лужку, при лужку — 79
Ой пряду, пряду — 148
Ой пушу я кониченька в саду — 48

Ой сад-виноград — 188
 Ой сів пугач на могилі — 37
 Ой сяду я край віконця — 92
 Ой там за лісом, за дубиною — 130
 Ой та сходить сонечко — 349
 Ой ти, дівчино зарученая — 112
 Ой то в полі не вітри — 311
 Ой у лісі на ялині — 137
 Ой у лузі, при дорозі — 327
 Ой у лузі та ще й при березі — 50
 Ой у місті Петрограді — 299
 Ой у перепілки та головка болять — 259
 Ой у полі вітер віє — 93
 Ой у полі могила — 168
 Ой у полі нивка — 96
 Ой у полі тихий вітер віє — 134
 Ой у полі три криниченьки — 94
 Ой у саду, у садочку бита
 доріженька — 313
 Ой устану я в понеділок — 218
 Ой хмелю ж мій, хмелю — 160
 Ой ходила дівчина бережком — 202
 Ой чи чуєш ти, дубе — 250
 Ой чого ти, дубе — 287
 Ой що ж бо то та й за ворон — 71
 Ой що ж то за шум учинився — 236
 Ой я нещасний — 114
 Ох, і закувала сива зозуленька — 115

П

Пливе човен — 73
 Побратався сокіл — 23
 Повій, вітре, на Україну — 277
 По дорозі жук, жук — 190
 По опеньки ходила — 206
 Посадила огірочки — 117
 По той бік гора — 98
 Прилетіла зозуленька — 303
 Прилетіли гуси з Русі — 354
 Продай, милий, сиві бички — 242

Р

Реве та стогне Дніпр широкий — 263
 Розлилися круті бережечки — 28
 Розляглося колгоспне поле — 328
 Розпрягайте, хлопці, коні — 100

С

Сидить дід на печі — 203
 Скажи мені правду — 275
 Сміло у ногу рушайте — 5
 Сонце низенько — 121
 Сонце низенько, вечір близенько — 81
 Стоїть гора високая — 279
 Стоїть явір над водою — 56

Т

Та внадився журавель — 261
 Та забілили сніги — 69
 Та зацвіли ягідочки — 341
 Та казала мені Солоха, прийди — 191
 Там, де бере свої води — 331
 Там, де Ятрань круто в'ється — 133
 Та нема гірш нікому — 118
 Та орав мужик край дороги — 207
 Та понад яром, яром — 159
 Та туман яром котиться — 102
 Тече річка невеличка — 103
 Ти, кропивонько — 157
 Тихо, тихо Дунай воду несе — 122
 Туди, де сонце сходить — 13

У

Удень я працюю, буряк обробляю — 321
 У містечку Богуславку — 57
 У Радянському Союзі — 360
 У сусіда хата біла — 83

Х

Хмари зловісні нависли над нами — 6
 Ходила я по садочку — 120
 Ходить орел понад морем — 135
 Хусточко ж моя, шовковая — 294

Ч

Час додому, час — 215
 Частушки — 231
 Частушки — 324
 Частушки — 367
 Червоная ружа трояка — 153
 Через дорогу — там кума моя — 193
 Чи є в світі молодниця — 283
 Чи я в лузі не калина була — 138
 Чого ж вода каламутна — 105
 Чом ти мене, ненько моя — 308
 Чорнії брови, карії очі — 296
 Чорногоро-Україно — 335
 Чумарочка рябесенька — 194

Ш

Шалійте, шалійте, скажені кати — 8
 Широкий мосточок заломився — 75

Щ

Щиглик оженився — 209

Я

Як засядем, браття, коло чари — 220
 Як умру, то поховайте (Заповіт) — 262
 Яром, хлопці, яром — 39

4434

ЗМІСТ

Революційні пісні

	Стор.		Стор.
Сміло у ногу рушайте	5	Ми ковалі	12
Хмари зловісні нависли над нами	6	Туди, де сонце сходить	13
Шалійте, шалійте, скажені кати	8	Вічний революціонер	15
В неволі скатований люто	10		

Українські народні пісні дожовтневого періоду

Ой п'є Байда	19	Ой що ж бо то та й за ворон	71
Гей, не дивуйте, добрі люди	21	А ще сонце не заходило	72
Побратався сокіл	23	Пливе човен	73
Ой на горі та жінці жнуть	24	Широкий мосточок заломився	75
Гомін, гомін, гомін по діброві	26	Ой наступила та чорна хмара	76
Розлилися круті бережечки	28	Котилася зірка	77
Ой Морозе, Морозенку	30	На городі верба рясна	78
Ой з-за лісу, із-за темного	32	Ой при лужку, при лужку	79
Ой з-за гори чорна хмара	35	Сонце низенько, вечір близенько	81
Ворскла річка	36	У сусіда хата біла	83
Ой сів пугач на могилі	37	Віють вітри, віють буйні	85
Максим, козак Залізняк	38	Козак од'їжджає, дівчинонька плаче	87
Яром, хлопці, яром	39	Ой гаю мій, гаю, та густий, не прогляну	89
Зібралися всі бурлаки	41	Ой гилія-гилія, гусоньки, на став	90
Добрий вечір тобі, зелена діброво	43	Ой піду я в сад гулять	91
Засвітали козаченьки	44	Ой сяду я край віконця	92
Гей, гук, мати, гук	46	Ой у полі вітер віє	93
Ой гай, мати	47	Ой у полі три криниченьки	94
Ой пушу я кониченька в саду	48	Ой у полі нивка	96
Ой у лузі та ще й при березі	50	По той бік гора	98
Козаченьку, куди йдеш	52	Розпрягайте, хлопці, коні	100
Козака несуть	53	Та туман яром котяться	102
Ой на горі вогонь горить	54	Тече річка невеличка	103
Стоїть явір над водою	56	Чого ж вода каламутна	105
У містечку Богуславку	57	Гей, у лісі, в лісі	106
Ой попід гай зелененький	59	Копав, копав криниченьку	107
Задумали Базилюці	61	З'їздив я коника	108
За Сибіром сонце сходить	64	Ой коли б той вечір	109
Гуляв чумак на риночку	66	Ой на гору козак воду носить	110
Над річкою бережком	68	Ой не світи, місяченьку	111
Та забілили сніги	69		

Ой ти, дівчино зарученая . . .	112
Ой я нещасний . . .	114
Ох, і закувала синва зозуленька . . .	115
Посадила огірочки . . .	117
Та нема гірш нікому . . .	118
Ходила я по садочку . . .	120
Сонце низенько . . .	121
Тихо, тихо Дунай воду несе . . .	122
Одна гора високая . . .	123
В кінці греблі шумлять верби . . .	124
Гаю, гаю, зелен розмаю . . .	125
Ой зійди, зійди, ясен місяцю . . .	126
Ой не шуми, луже . . .	127
Ой піду ж я собі та й у ліс дубовий . . .	129
Ой там за лісом, за дубиною . . .	130
Ой не ходи, Грицю . . .	131
Там, де Ятрань круто в'ється . . .	133
Ой у полі тихий вітер віє . . .	134
Ходить орел понад морем . . .	135
Закувала зозуленька на стодолі на розі . . .	136
Ой у лісі на яліпні . . .	137
Чи я в лузі не калина була . . .	138
Дала-с мене моя мати . . .	140
Журба за журбою . . .	141
Не співайте, півні . . .	142
Ой піду я в ліс по дрова . . .	143
Ой попливи, вутко . . .	145
Коли б мені, господи . . .	146
Ой пряду, пряду . . .	148
Мала мати одну дочку . . .	149
Ой пила, пила та Лімериха на меду . . .	150
Ой вербо, вербо . . .	152
Червоная ружа трояка . . .	153
Ой з-за гори кам'яної . . .	154
Ой на горі василечки сходять . . .	155
Ти, кропивонько . . .	157
Налетіли журавлі . . .	158
Та понад яром, яром . . .	159
Ой хмелю ж мій, хмелю . . .	160
Заспіваймо пісню веселеньку . . .	162
Вишні, черешні розвиваються . . .	164
Лугом іду, коня веду . . .	165
На березу дуб похилився . . .	167
Ой у полі могила . . .	168
Бодай ся когут знудив . . .	169
Була собі Маруся . . .	171
Дівка в сніях стояла . . .	173
Добривечір, дівчино . . .	175
Дощик, дощик . . .	177
За городом качки пливуть . . .	178
І шумить, і гуде . . .	180
Мав я раз дівчиноньку . . .	181
Ой дівчино, шумить гай . . .	182
Ой джигуне, джигуне . . .	184
Ой за гаєм, гаєм . . .	186

Ой летіла горлиця . . .	187
Ой сад-виноград . . .	188
По дорозі жук, жук . . .	190
Та казала мені Солоха, прийди . . .	191
Через дорогу — там кума моя . . .	193
Чумарочка рябесенька . . .	194
Кину кужіль на полицю . . .	196
На вулиці скрипка грає . . .	197
Од Києва до Лубен . . .	198
Ой дівчина-горлиця . . .	199
Ой лопнув обруч . . .	200
Ой ходила дівчина бережком . . .	202
Сидить дід на почі . . .	203
Гей, волошнин сіно косить . . .	204
Дівка Явдошка . . .	205
По опеньки ходила . . .	206
Та орав мужик край дороги . . .	207
Щиглик оженився . . .	209
Гей, люди ідуть по ліщину . . .	211
Казав мені батько . . .	213
Час додому, час . . .	215
Ой кум до куми залицявся . . .	216
Ой устану я в понеділок . . .	218
Як засядем, браття, коло чари . . .	220
Ой поїду я до Ясіня . . .	222
Коломийки . . .	224
Частушки . . .	231
Котилася бочка . . .	233
Грицю, Грицю, до роботи . . .	235
Ой що ж то за шум учинився . . .	236
Задумав дідошок . . .	238
Ой під вишнею . . .	240
Продай, милий, сиві бички . . .	242
Вийшли в поле косарі . . .	245
Е-е, дитино . . .	246
Котик сиренький . . .	247
Бігло, бігло козенятко . . .	248
Іди, іди, дощику . . .	249
Ой чи чуєш ти, дубе . . .	250
А вже весна . . .	252
А Гіла-Гілочка . . .	253
Вийди, вийди, Іванку . . .	254
Був собі журавель . . .	255
Женчикок-бренчикок . . .	256
Зайчику, зайчику . . .	258
Ой у перелілки та головка болить . . .	259
Та внадився журавель . . .	261
Як умру, то поховайте (Заповіт) . . .	262
Реве та стогне Дніпр широкий . . .	263
Думи мої, думи мої . . .	264
Іхав козак за Дунай . . .	265
Дивлюсь я на небо . . .	266
Гуде вітер вельми в полі . . .	267
Не щебечи, соловейко . . .	269
Ні, мамо, не можна нелюба любить . . .	271
Верховино, світку ти наш . . .	273
Скажи мені правду . . .	275

Повій, вітре, на Україну	277
Стоїть гора високая	279
Ніч яка місячна, зоряна, ясна	281
Чи є в світі молодиця	283
Коли розлучаються двоє	285
Ой чого ти, дубе	287
Іхав козак на війноньку	288

Без тебе, Олесю	289
Вечір надворі	291
Де Крим за горами	292
Місяць на небі	293
Хусточко ж моя, шовкова	294
Чорнії брови, карії очі	296

Українські радянські народні пісні

Ой у місті Петрограді	299
Ой видно село	300
Гей, ще сонце не вставало	302
Прилетіла зозуленька	303
Зібрав Щорс загін завзятих	304
Гей, шуміли буйні трави	305
Ой з-під горки все туман	306
Чом ти мене, ненько моя	308
Ой браття, браття	309
Наближається весна	310
Ой то в полі не вітри	311
Ой піду я попад лугом	312
Ой, у саду, у садочку бита дорі- женька	313
Колихала вдова сина	314
Гей, ще сонце не зійшло	316
Гей, чого ти розквітаєш	317
Ой, піду я до ставочку	318
Гей, у нашому селі	320
Удень я працюю, буряк обробляю	321
Ой піду я у лісок	322
Комсомолко чорноброва	323
Частушки	324
Наша рідна Батьківщина	326
Ой у лузі, при дорозі	327
Розляглося колгоспне поле	328
Ой під калиною	329

Там, де бере свої води	331
Коло річки, коло броду	332
Куди їдеш, орле	333
Чорногоро-Україно	335
Не забувай сині гори	337
Край шасливий, край веселий	339
Не мали ми щастя-долі	340
Та зацвіли ягідочки	341
Два голуби воду пили	342
За річкою, попід гаєм	344
Ой поля, поля колгоспні	345
Над полями ходить слава	346
Біжи, біжи, Черемоше	347
Ой та сходить сонечко	349
Ой на лану степевському	350
Ми прийшли із Верховини	351
Залунайте, коломийки	353
Прилетіли гуси з Русі	354
З високої полонини вітер повіває	355
Ой заграйте, музики	357
Кажуть люди, кажуть	358
У Радянському Союзі	360
Закувала зозуленька	361
Коломийки	363
Частушки	367
Примітки	371
Алфавітний покажчик	375

Редактор Г. Гембера
Технічний редактор Ю. Цюра
Художник Д. Грибов
Коректор Л. Кисілевська

УКРАИНСКИЕ НАРОДНЫЕ ПЕСНИ (На украинском языке)

Здано на виробництво 19.IV. 1960 р. Підписано до друку 6.X. 1960 р.
Папір 70х92^{1/16} — 11.87 пап. арк., 23.76 друк. арк., 14,6 обл.-видавн. арк.
Зам. 229. Тираж 10000. Ціна 90 коп.

Книжкова ф-ка «Жовтень» Головополіграфвидаву Міністерства
культури УРСР. Київ, Артема, 23.

200

АКЦИОНЕРНО-ОБЩЕСТВО
ОБРАЗОВАТЕЛЬНОГО МИНИСТЕРСТВА
ИНДУСТРИАЛЬНО-УЧЕБНОГО ЦЕНТРА